

S. CONGREGAZIONE PER LA CHIESA ORIENTALE
CODIFICAZIONE CANONICA ORIENTALE

Prot. N. 410/37

FONTI

SERIE II - FASCICOLO VIII

PLACIDUS A S. IOSEPH, T. O. C. D.

SYRO-MALABARENSIS

E PONTIFICIA COMMISSIONE DE COLLIGENDIS FONTIBUS

PRO CODIFICATIONE CANONICA ORIENTALI

DE FONTIBUS IURIS ECCLESIASTICI

SYRO-MALANKARENSIUM

COMMENTARIUS HISTORICO-CANONICUS

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXXVII

L. Manuel
Archidice of Trivandrum

S. CONGREGAZIONE PER LA CHIESA ORIENTALE
CODIFICAZIONE CANONICA ORIENTALE

Prot. N. 410/37

FONTI

SERIE II - FASCICOLO VIII

PLACIDUS A S. IOSEPH, T. O. C. D.

SYRO-MALABARENSIS

E PONTIFICIA COMMISSIONE DE COLLIGENDIS FONTIBUS

PRO CODIFICATIONE CANONICA ORIENTALI

DE FONTIBUS IURIS ECCLESIASTICI

SYRO-MALANKARENSIUM

COMMENTARIUS HISTORICO-CANONICUS

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXXVII

IMPRIMATUR :

Romae, die 1 februarii 1937

MAXIMUS, Card. MASSIMI

Praeses

MALANKARA
LIBRARY

BIBLIOGRAPHIA

- ALEXANDER, T. O. C. D. - *The Holy See defended*, *¹ Mannanam, 1902.
- [ANONYMUS]. - *An illimited insolence and Copy of the Copper Plate*. *
- ASSEMANUS, Ioseph Aloysius. - *De Catholicis seu Patriarchis Chaldaeorum et Nestorianorum Commentarium*, Romae, 1775.
- ASSEMANUS, Ioseph Simonius. - *Bibliotheca Orientalis...*, Romae, 1719-1728, 3 tomi, 4 voll.
- BADGER, G. Percy. - *The Nestorians and their Rituals*, London, 1852, 2 voll.
- BAR-HEBRAEUS, Gregorius ABU'L FARADJ, dictus B. H. - *Nomocanon*, ed. Paulus Bedjan, Parisiis, 1898.
- *Ethicon, seu Moralia*, ed. Paulus Bedjan, Parisiis, 1898.
- BELTRAMI, Giuseppe. - *La Chiesa Caldea nel secolo dell'unione*, Romae, 1933, in *Orientalia Christiana*, XXIX.
- BENNI, Cyrillus Behnam. - *The tradition of the Syriac Church of Antioch concerning the Prerogatives of St. Peter and of his successors the Roman Pontiffs*, London, 1871.
- BERNARD OF ST. THOMAS, T. O. C. D. - *The St. Thomas Christians*, * Vol. I, Palai, 1916; Vol. II, Mannanam, 1921.
- *A Brief Sketch of the History of the St. Thomas Christians*, Trichy, 1924.
- *History of the Syro-Chaldean Carmelite Congregation of Malabar*, * Mannanam, 1908.
- BETHANY LETTERS, The: Vol. I. NN. 5, 6, 7, 8, Trivandrum, 1933.
- BUCHANAN, Claudius. - *Christian Researches in India, with notices of the translations of the Scriptures into the Oriental Languages...* Edited (duodecima editio) by W. H. Foy, London, 1858.
- Bullarium Patronatus Portugalliae in Ecclesiis Africae, Asiae atque Oceaniae*, Olyssipone, 1868-1879. 5 voll. - *Subsidium*, Allappe, 1903.
- CAPPELLO, Felix Maria, S. I. - *Ius Ecclesiae latinae cum iure Ecclesiae*

¹ Libri stella signati * sunt lingua malayalam sive malabarica conscripti,

- Orientalis comparatum*. Pont. Universitas Gregoriana, *Rerum et Personarum Designatio*, Romae, 1927.
- CASTETS, I., S. I. — *The Portuguese Missions of Goa, Cochin and Ceylon*, in *The Examiner*, May 27, June 3, 10; Bombay, 1922.
- CASTETS, I. et HAUSHERR, Irenaeus, S. I. — *Introduction et Analyse*, in *De Erroribus Nestorianorum qui in hac India Orientali versantur*, Romae, 1928, in *Orientalia Christiana*, XI.
- CATHANAR, George, C. I. — *The Orthodoxy of the St. Thomas Christians*, Kottayam, 1904.
- *The Catholicity of the St. Thomas Christians, containing some correspondance and reviews conceyning the Syriam Church in Malabar*, Trivandrum, Malabar Mail Press, 1904.
- Catholic Encyclopedia*, The. — New York, 1907-1914. Articles: *Persia* (by Gabriel OUSSANI) *Monophysites* (by JOHN CHAPMAN), *Syriac Language and Literature* (by J. B. CHABOT), *Thomas Christians* (by A. E. MEDLYCOTT), etc.
- CHABOT, Ioannes Baptista. — *Synodicon Orientale*, in *Notices et Extraits des manuscrits de la Bibliothèque Nationale*, XXXVII, Parisiis, 1902.
- CHERIAN P., *The Malabar Syrians and the Church Missionary Society*, Kottayam, C. M. S. Press, 1935.
- CICOGNANI, Hamletus Ioannes. — *Ius Canonicum, primo studii anno in usum Auditorum excerpta*, Romae, 1925.
- DAVID, Ioseph. — *Antiqua Ecclesiae Syro-Chaldaicae traditio circa Petri Apostoli eiusque Successorum Romanorum Pontificum divinum Primatum*, Romae, 1870.
- Decreta Synodorum*, Kottayam, 1936.
- D'SA. — *History of the Catholic Church in India*, vol. I, Bombay, 1910.
- DUVAL, Rubens. — *Littérature syriaque*, in *Bibliothèque de l'enseignement de l'histoire ecclésiastique*, Parisiis, 1900.
- EDAVALIKAL, Philipos, Chorepiscopus. — *The Nature of the Syrian Church*, * Cochin, 1879.
- FIGUEIREDO, N. — *The Malabar Church and Rome*, in *the Catholic Register*, Mylapore, aug., sept., oct. 1934.
- FORTESCUE, Adrian. — *The Lesser Eastern Churches*, London, 1913.
- *The Orthodox Eastern Church*, London, 1929.
- Founders of the Syrian Carmelite Congregation of Malabar*, * Mannaam, 1905.
- GIAMIL, Samuel. — *Genuinae Relationes inter Sedem Apostolicam et Assyriorum Orientalium seu Chaldaeorum Ecclesiam*, Romae, 1902 (iam publici iuris factum in *Bessarione*, 1898-1902).
- GOUEA, Antonio Leo. — *Iornada do Arcebispo de Goa frey Aleixo de Menezes*, Coimbra, 1606.

- GURIEL, Iosephus. — *Elementa linguae chaldaicae cui accedit Series Patriarcharum Chaldaeorum*, Romae, 1860.
- HANSSENS, Ioannes Michael, S. I. — *Institutiones liturgicae de Ritibus Orientalibus*, vol. II-III, Romae, 1930-1932.
- HERAS, S. I. — *The Orthodoxy of the Malabar Church in The Examiner*, Bombay, May 12, 1934.
- *The Syro-Malabar Christians*, in *The Catholic Leader*, Madras, June 28, 1934.
- HOWARD, George Broadley. — *The Christians of St. Thomas and their Liturgies*, Oxford and London, 1864.
- HUC, Regis Evaristus. — *Christianity in China, Tartary and Thibet*, 2 voll., New York, 1857: anglica versio prototypi gallici: *Le christianisme en Chine, en Tartarie et au Thibet*, Parisiis, 1857-1858, 4 voll.
- IVANIOS, Mar. — *The Light of the Mountain*, * Tiruvalla, 1929.
- *Elenchus Taxarum pro Archieparchia Trivandrum*, * Trivandrum, 1933.
- *Leges Administrativae pro Archieparchia Trivandramensi*, * Trivandrum, 1936.
- JORNADA: cfr. GOUVEA.
- JOSEPH, T. K. — *Malabar Christians and their Ancient Documents*, Trivandrum, 1929.
- *The Malabar Christian Copper Plates*, * Trivandrum, 1925.
- KAYE, John William. — *Christianity in India*, London, 1859.
- KIERKELS, Leo Petrus, C. P. — *Apostolic Delegation of the East Indies*, Bangalore, 1934.
- KURIAN, C. J. et alii. — *The Confusions in the Malabar Church*, * Trivandrum, 1910.
- KURIYAN, Panankuzha. — *The Orthodoxy of the St. Thomas Christians*, * Trivandrum, 1908.
- LABOURT, Jérôme. — *Le christianisme dans l'empire perse sous la dynastie sassanide*, in *Bibliothèque de l'enseignement de l'histoire ecclésiastique*, Parisiis, 1904.
- LE QUIEN, Michael, O. P. — *Oriens christianus in quatuor Patriarchatus digestus*, 3 voll. Parisiis, 1740.
- LUKE, P. — *Ancient songs of the Syrian Christians of Malabar*, * Kottayam, 1910.
- MACKENZIE, G. P. — *Christianity in Travancore*, Trivandrum, 1901.
- MAFFEI, Iohannes Petrus, S. J. — *Historiarum Indicarum libri XVI*. Coloniae Agrippinae, 1889.
- MARCELINE, O. C. D. — *The History of the True Religion in Malabar*, * Kunamav, 1872.
- MEDLYCOTT, A. — *India and the Apostle Thomas*, London, 1905.

- MINGANA, Alphonsus. — *The Early spread of Christianity in India*, in *The Bulletin of the John Rylands Library*, Manchester, July 1926.
- NAGAM AIYA. — *The Travancore State Manual*, Vol. II, Trivandrum, 1906.
- PAREMMAKKAL, Thomas. — *The Journey of Dr. Cariatti*, * (Ms. ineditum).
- PAREPARAMPIL, Aloysius. — *An Account of a very Important Period of the History of the Catholic Syrian Church of Malabar*, Puthenpally, 1920.
- PAULINUS A S. BARTHOLOMAEO, O. C. D. — *India Orientalis Christiana*, Romae, 1794.
- PHILIPPOS, E. M. — *The Indian Church of St. Thomas*, * Tiruvalla, 1929.
- PLACID, T. O. C. D. — *The Patriarch of Antioch*, * Mannanam, 1928.
- *The Oriental Churches*, * Mannanam, 1930.
- Protector of the Syrian Church of Malabar*, * in *The Malayala Manorama Special No*, Kottayam, 1911.
- PULICOTT-CHEPPAT (Rabbani). — *The Telescope of the Malabar Church*, * Tiruvalla, 1930.
- RAE, Milne George. — *The Syrian Church in India*, Edinburgh and London, 1892.
- RAULIN, Iohannes Focundus, O. S. A. — *Historia Ecclesiae Malabaricae cum synodo Diamperitana*, Romae, 1745.
- ROZ, Franciscus, S. I. — *De Erroribus Nestorianorum...* (supra citatum: cfr. CASTETS).
- SCHURHAMMER, George, S. I. — *The Malabar Church and Rome during the Early Portuguese Period and before*, Trichy, 1934.
- SCOTT, S. H. — *The Eastern Churches and the Papacy*, London, 1928.
- Statistica con cenni storici della Gerarchia e dei fedeli di Rito Orientale*, Romae, 1932.
- Subsidium ad Bullarium Patronatus Portugalliae*, Allape, 1903.
- THEOPHILOS, Mar. — *Leges Ecclesiasticae*, * Tiruvalla, 1933.
- *Instructio ad Clerum*, * Tiruvalla, 1931.
- THOMAS, Emmanuel, Patriarcha Chaldeorum, et Episcopi Chaldaei. — *Breve ragguaglio sulla questione del Malabar*, Romae, 1920.
- THOMAS, P. J. — *The Christian Literature of Kerala*, * Athirampuzha, 1935.
- *The India of the Early Christian Fathers*, in *The Young Men of India*, Mysore City, March, 1928.
- *The Roman Trade Centres on the Malabar Coast*, Paper read at the second Conference of the Madras Geographical Association held at Palghat, May 1931.
- THOMAS, P. P. et alii. — *Is Abdal Messiha now Patriarch or mock-Patriarch?* * Kottayam, 1911.

TISSERANT, Eugenius. — *Specimina Codicum orientalium in Tabulae in usum scholarum editae sub cura Iohannis Lietzmann*, vol. 8, Bonnae, 1914.

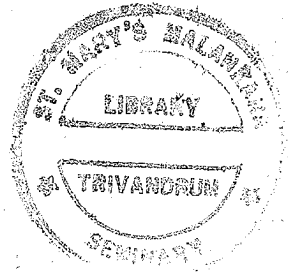
— *Nestorienne (l'Église)* in *Dict. de Théologie Catholique*, t. XI, c. 157-288.

Travancore Law Journal The, vol. XLI. Trivandrum, Government Press, 1928.

Travancore Royal Court Judgement The *, Translated by E. M. Philip, C. M. S. Press, Kottayam, 1890.

Trivandrum Daily News The, Special supplement, Trivandrum, 1922.

VARKEY, M. M. — *The X Ray of the Malabar Church*, * Mannanam, 1931.

INTRODUCTIO

1 Ecclesia syro-malankarensis ritus antiocheni originem ducit tantum ab a. 1930. Die 4 mensis iulii a. 1930, S. Congregatio Orientalis decrevit in catholicam communionem esse recipiendos duos Praelatos Syro-Jacobitas Malabarenses, Mar Ivanium nempe, Archiepiscopum Bethaniensem, et Mar Theophilum, Episcopum Tiruvallensem, in ritu et officio confirmatos.¹

Origo Ecclesiae
Syro-Malakarensis.

2 Die 20 septembris a. 1930 isti fuerunt recepti in Ecclesiam catholicam a Rm̃o Dño Aloysio Benziger O. C. D., Episcopo latino Quilonensi, nomine Rm̃i Dñi Eduardi Mooney, Delegati Apostolici in Indiis Orientalibus.²

Conversio duorum
Praelatorum.

3 Per Constitutionem *Magnum Nobis* diei 13 februarii 1932, territoria fuerunt duobus neo-conversis assignata. Mar Ivanios sic factus est titularis Archiepiscopus Phasiensis cum residentia in Trivandrum, et Mar Theophilus titularis Episcopus Aradensis cum residentia in Tiruvalla.³

Territorium cum
titulo et residentia.

4 Virtute Bullae *Christo Pastorum Principi* diei 11 iunii a. 1932, sunt isti duo respective creati Archiepiscopus Metropolitae Trivandrumensis et Episcopus residentialis Tiruvallensis, et nova provincia ecclesiastica pro fidelibus antiocheni ritus in Malabarica erecta.⁴

Hierarchia consti-
tuitur.

5 In epistola Delegationis Apostolicae die 14 septembris 1930 (Prot. N°. 2035/30) ad supradictos Praelatos data, dicitur: « Quanto al nome questi nuovi cattolici potrebbero bene chiamarsi: Cattolici Syro-Malabaresi di rito Antiocheno, o Cattolici Malabaresi di rito siro-antiocheno, oppure: chiesa antiochena-malabarica o siro-malabarica ». Bulla supradicta vocat eos *Syro-Malankarenses ritus antiocheni*.

Nomen neo-conver-
sorum.

¹ KIERKELS, p. 86.

² *Ibid.*

³ Bulla *Christo Pastorum Principi*, 11 iunii 1932.

⁴ *The Bethany Letters*, vol. I, No. 5, p. 1 sqq.

Quid significet *Malankara*.

Malankara est eadem ac *Malabaria*. In lingua indigena, *Malabaria* vocatur *Malankara*, *Malanadu*, *Malavaram*, *Malayalam*, et *Keralam*. *Malankara* et *Malanadu* significant *terra montis*; *Malavaram* vero et *Malayalam*, *vallis montis*; et *Malavaram* videtur fuisse transformata in *Malavar* seu *Malabar*, unde *Malabaria*. *Keralam* significat *terra palmarum* juxta plures.

Ritus Antiochenus approbatur.

Epistola supradicta Delegationis Apostolicae habet: 7
« che verrà conservato il rito siro puro, antiocheno e che non si confonderanno quindi coi siro malabaresi, il cui rito è di origine siro-caldaica ».

Jura et privilegia antiqua.

Syro-Malankarenses itaque retinent ritum, jura et privilegia quae habuerunt quando erant Iacobitae-Malabarenses.

Differentiae inter Syros et Syro-Malankarenses.

Iacobitae malabarenses, etsi sequuntur ritum antiochenum atque agnoscunt iurisdictionem Patriarchae Antiocheni Iacobitae, tamen non in omnibus ad ius canonicum pertinentibus — de quibus hic agitur — aequiparari possunt Syris Iacobitis Mesopotamiae et Syriae. Huiusmodi ergo differentiae inveniuntur etiam inter Syro-Malankarenses et Syros catholicos.

Tota historia malabarica pertractanda.

Ut clara habeatur idea de fontibus canonicis Syro-Malankarensium, valde necessarium est totam percurrere historiam eorundem, quae historia usque ad annum 1653 coincidit cum historia Syro-Malabarensium ritus chaldaici. Nostrum ergo tractatum historico-canonicum incipiendum ducimus ab ipso initio.

Scopus et divisio operis.

Devitantes omnes controversias quae ad scopum nostrum minime pertinent, dividemus totum tractatum in septem capita. Sex priora capita habebunt singula duas partes, primam *historicam*, alteram *canonicam* a prima pendentem. In septimo capite agemus de legibus et consuetudinibus plerumque non scriptis quae hodie apud Iacobitas malabarenses vigent vel vigere debent. Sic enim iuridica natura Ecclesiae syro-malankarensis magis enucleata apparebit.

CAPUT PRIMUM

PRIMA XV SAECULA

PRIMA PARS: HISTORICA

ORIGO

- 11 In prioribus ipsis saeculis extitisse in Malabaria communitatem christianam nemo est qui negat. Localis traditio originem huius communitatis assignat Apostolo S. Thomae, quam traditionem tanquam genuinam critici quoque licet non omnes, hodie acceptant.¹ Christiani de quibus hic agitur omni tempore ab omnibus vocantur *Christiani Sancti Thomae*. Cl. Fortescue, etsi in dubium vocat apostolicam originem Ecclesiae malabarensis, affirmare tamen non dubitat eam sat antiquam a Nestorianis missionariis non fuisse fundatam.²

S. Thomas Malabar
riae Apostolus.

RITUS

- 12 Creditur non sine solido fundamento Ecclesiam malabarensis ab initio habuisse ritum Syro-Orientalem cum lingua liturgica syriaca orientali seu syro-chaldaica, quae lingua in primis saeculis fuerit sicut posteriore tempore *lingua franca*, ut aiunt, in toto Oriente.³ De facto nulla vestigia antiquioris ritus vel liturgiae inveniuntur apud Malabarenses.⁴

Ritus syro-orientalis
ab initio.

¹ Cfr. HANNON, S. I. *The Irish Catholic*, March, 30, 1935; MEDLYCOTT; D'CRUZ, *St. Thomas the Apostle in India*, Madras, Hoe and Co, Premier Press; PLACID, *St. Thomas in South India*, in *The Indian Ecclesiastical Review*, Mangalore, Michaelmas, 1934; BERNARD OF ST. THOMAS, T. O. C. D., vol. 1. De origine traditionis quae S. Thomam Apostolum Indiae vindicat, cfr. E. TISSERANT, art. *Nestorienne (Eglise)*, in *Dictionnaire de Théologie catholique*, t. XI, Parisiis, 1930, col. 161.

² *The Lesser Eastern Churches*, p. 356.

³ GIAMIL, p. 564 sqq.

⁴ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., cap. 6.

RELATIONES CUM EXTERIS

Malabariam inter et Persiam necnon Mesopotamiam, 13
 Africam et Europam erant per terram mareque frequentes
 et crebrae communicationes, causa praesertim mercaturae.¹
 Paulinus dicit: «Indiam Orientalem Hebraeis, Phoenicibus,
 Aegyptiis, Arabibus, Persis, Graecis et Romanis navigatione
 et commercio notam et frequentatam fuisse, ea facile suadent
 et evincunt, quae Xenophon, quae Strabo, quae Plinius, quae
 auctor Peripli maris Erythraei, Clemens Alexandrinus, S. Epi-
 phanius, Lipenius, Samuel de Schmidt, Robertson, Adler,
 Huetius, aliique viri eruditi scriptis prodiderunt». ² Existit
 etiam hodie gens iudaica in Cochinchina et alibi quae iuxta pro-
 priam traditionem Malabariam incoluit ante aevum christia-
 num. Traditio dicit S. Thomam plures Iudaeos ad fidem
 adduxisse.

Malabaria omnibus
 nota.

Judaei in Malaba-
 ria.

ETHNOLOGIA

Syro-Malabarenses et Syro-Malankarenses nec non Iaco- 14
 bitae Malabarenses eandem habent ethnologiam. Habetur
 inter eos distinctio ethnologico-socialis Nordistarum et Sud-
 distarum. Nordistae et Suddistae inveniuntur apud catholi-
 cos et non catholicos. Ex Brahminis, Iudaeis, Dravidianis,
 Persis et aliis ethnologice sunt constituti hodierni Nordistae.
 Suddistae retinent varios mores sociales indigenos³ et pro-
 pugnant varias theorias de origine sua.⁴ Nostrum non est
 dirimere hanc quaestionem, cum huiusmodi distinctio ethno-
 logico-socialis parum ad ius canonicum pertineat.⁵

Nordistae et Sud-
 distae.

¹ Dr. P. I. THOMAS, *The India of the Early Christian Fathers*, in *The Young Men of India*, march, 1928; *The Roman Trade centres on the Malabar Coast*.

² *India Orientalis christiana*, pp. 1-2.

³ *Ancient songs of the Syrian Christians of Malabar*, 1 ed., Kottayam, 1910, p. 1-21.

⁴ *An illimited insolence and Copy of the Copper plate* (in lingua malabarica; opus anonymum).

⁵ *Statistica con cenni storici...* Roma, 1932; *Sloane Ms. 2743*, British Museum, London; BERNARD OF ST. THOMAS, *A Brief Sketch of the History of the St. Thomas Christians*, pp. 75-79.

STATUS SOCIO-POLITICUS

- 15 Secundum traditionem malabaricam, quidam episcopus Mar Ioseph cum clero et populo anno 345 (Shôvâlâ), duce quodam Thoma Cana, in Malabariam se contulit. Thomas Cana invenit gratiam apud regem paganum qui Thomae et correligionistis eius concessit per documenta tabulis aeneis exarata, varia privilegia quae numero 72 fuisse dicuntur. Sic religio christiana magnam consequuta est libertatem in Malabaria. Sunt praeterea alia tria, iuxta quosdam tantum duo, istiusmodi documenta, quibus privilegia similia christianis concessa sunt, quaeque pertinent ad saeculum nonum iuxta plures criticos. Fragmenta originalia horum documentorum etiam hodie apud Malabarenses custodiuntur.¹
- 16 Gouvea dicit Christianos Malabarenses propter haec privilegia habitos esse maiores viris paganis nobilibus vulgo *Naires* vocatis.² Propter specialia ista privilegia, regem quoque christianum sibi dederunt Malabarenses.³ Dynastia christiana floruit usque ad saeculum xv, quo est absorpta in Regno Cochinchinensi. Extat epistola quam Eugenius IV Romanus Pontifex ad regem Thomam misit a. 1439.⁴ De his omnibus fusius infra in sectione secunda partis canonicae huius capituli sermo erit.

Thomas Cana et privilegia socialia.

Christiani *Nairibus* nobiliores, Rex eorum.

HIERARCHICA CONSTITUTIO

Antiochia

- 17 In prioribus saeculis Malabaria dicenda est fuisse sub Patriarcha Antiocheno qui fuit Romano Pontifici subiectus. Quomodo vero fuit sub potestate Patriarchae Antiocheni?

Malabaria sub Antiochia.

¹ T. K. JOSEPH, *Malabar Christians and their Ancient Documents*, et *The Malabar Christian Copper Plates*; SCHURHAMMER, *The Malabar Church and Rome*, p. 23.

² *Jornada*, fol. 4 r., col. 1.

³ ASSEMANI, *B. O.*, IV, 442.

⁴ SCHURHAMMER, *op. c.*, p. 25.

Persia

India (et Malabarica)
sub Persia.

Ecclesia Persica, cuius iurisdictioni subiciebatur India, 18 agnoscebat iurisdictionem Patriarchae Antiocheni. ¹ Quidam Mar Iohannan, a. 325, interfuisse dicitur Concilio oecumenico primo Nicaeno, seque vocavit Episcopum Persiae et Indiae maioris. ² Videtur hoc arguere Ecclesiam malabaricam illo tempore fuisse sub metropolitana iurisdictione Persiae. Malabarica enim includitur in India. Sed iuxta cl. Labourt, Iohannan ex Beit-Parsaye, ut legitur in elencho syriaco Patrum Nicaenorum, non fuit Iohannan a Persia, sed ex Perrhis. ³

Relationes Malabaricae cum Persia.

Cosmas Indicopleustes, circa a. 535, invenit christianos 19 in insula Taprobane (Ceylon), in Male, ubi piper producitur (Malabarica), in Calliana (prope Bombay?) et in insula Dioscoris (Socotra). Dicit ipse se vidisse in Calliana et insula Dioscoris episcopos nominatos ab auctoritate persica. ⁴ Ad hoc cl. Mingana notat: «The island (of Ceylon) hath also a church of Persian Christians who have settled there, and a Presbyter who is appointed from Persia, and a deacon and all the apparatus of public worship. But the natives and their Kings are quite another kind of people». ⁵ In Malabarica hodie inveniuntur plures cruces persicae (*Persian Crosses*) sat antiquae, quae praeseferunt inscriptionem in lingua pahlavi. ⁶ Tabula aenea Quilonensis (una ex supradictis), saeculi noni (?), continet novem nomina persica. ⁷ Mana, Episcopus Riwardashirensis in Persia circa a. 470, scripsit sermones religiosos, canticos et hymnum, transtulit in linguam syriacam opera Diodori et Theodori eaque misit in Indiam. ⁸ In commentario Epistolae ad Romanos, Isho'dad dicit: «Haec epistola traducta fuit a graeco in syriacum a Mar Komai, auxilio Danielis sacerdotis Indiani». Hic Daniel

¹ I. A. ASSEMANI, *De Catholicis*, p. LVI.

² PAULINUS, op. c., p. 7.

³ LABOURT, p. 32, n. 2.

⁴ MINGANA, *Early Spread of Christianity in India*, p. 29 (Reprint).

⁵ *Ibid.*, p. 30.

⁶ T. K. JOSEPH, *Malabar Christians and their Ancient Documents*, p. 30.

⁷ *Ibid.*

⁸ *Ibid.*, p. 31.

Indianus floruit circa a. 425, iuxta cl. Mingana.¹ Mar David episcopus Bassorensis coevus Papae episcopi Seleuciensis, reliquit suam sedem et in Indiam se conferens multos evangelizavit.² De Simeone Riwardashirensi saeculi septimi infra dicemus.

Hinc concludi posse videtur Malabariam hierarchice fuisse sub Persia: quod ita fuisse infra clarius patebit.

Seleucia

- 20 Seleucia seu Seleucia-Ctesiphon, sicut maior pars Mesopotamiae illis temporibus ad regnum Persiae pertinebat. Primus Episcopus creatus est ultimis decenniis saec. III Papa.³ Qui cum initio saeculi IV reliquos Episcopos suae sedi utpote sedi urbis principalis subicere conaretur, magnae luctae et contestationes ortae sunt in toto regno.⁴ « Patres occidentales » vero postea de hac quaestione interrogati, creationem sedis metropolitanae approbaverunt. In synodo Seleuciensi a. 410 Episcopus Seleuciaae agnitus est tamquam caput omnium Episcoporum,⁵ cui mox etiam Episcopi Persiae stricte dictae se subiecerunt. Initio titulus archiepiscopi, deinde magni metropolitae episcopis Seleuciaae dabatur, ab Dadisho (421-456) vero sibi praesertim nomen « Catholici » vindicaverunt.⁶

Ortus dignitatis
Catholici Seleuciaae.

Seleucia et Antiochia

- 21 Anno 424, in Synodo Markabtensi sub Dadisho Catholico, Ecclesia Seleuciensis proclamavit suam independentiam a Patriarcha Antiocheno, et Catholicus Seleuciensis vocari coeptus est Patriarcha.⁷ Postea Seleucia favit nestorianismo.

Seleucia Antiochiaae resistit.

Non-Nestoriani in Oriente.

¹ *Ibid.*, p. 31-32, nota.

² *Chronique de Seert*, in *Patrologia Orientalis*, IV, pp. 236, 292. Aliqui vero censent sub voce « Indiae » hic forte intelligi partem meridiionalem Arabiae, cf. E. TISSERANT, *Nestorienne (l'Eglise) in Dict. Théol. Cath.*, t. XI, c. 196.

³ *Chronica Ecclesiae Arbelensis*, num. 42. Latine vertit F. ZORELL, in *Orientalia Christiana* t. VIII, p. 175.

⁴ LABOURT p. 20 sq.

⁵ Can. 21, in *Synodicon Orientale* ed. CHABOT, p. 272.

⁶ LABOURT p. 327; A. FORTESCUE, *The Lesser Eastern Churches*, p. 41-42.

⁷ *Ibid.*, pp. 50-51.

Sed multi erant in Oriente qui defenderent Concilium Ephesinum et S. Cyrillum. His severe a Patriarchis Seleuciensibus persecutis, ¹ Imperatores Byzantini opitulabantur. ²

22

Videntur hi Ephesini agnovisse iurisdictionem Antiochenam. Nam a. 911 Abraham III Patriarcha Seleuciensis querelam detulit ad Calipham quod Catholicus quidam, qui a Patriarcha Antiocheno dependebat, clam nocte consecravisset episcopos pro territoriis suae iurisdictionis; et Calipha in vinculos coniecit tum consecratorem tum consecratos. ³ Hinc concludi licet fuisse Catholicum sub Patriarcha Antiocheno loco Patriarchae Seleuciensis qui Antiochenam iurisdictionem reiecerat.

Non-Nestorianisub
Antiochia.

Seleucia et Persia

23

Episcopi Persiae stricte dictae, data occasione, sedi Seleuciensi resistebant. Usque ad saeculum octavum, episcopi provinciae Fars (Persiae) induebantur indumento albo more sacerdotum saecularium, manducabant carnem et uxores ducebant non agnoscentes iurisdictionem Seleucia. Dicebant enim: « Nos evangelizati sumus ab Apostolo Thoma, nullamque partem habemus cum sede Mari ». ⁴ Hinc Isho'yahb, Patriarcha Seleuciensis (650-660) scripsit ad Simeonem metropolitanum Riwardashirensensem (in Persia), successionem episcopalem, propter eius resistentiam contra canones, fuisse interruptam in India, quae extendebatur a Persia usque ad Kalah, quae distabat 1200 parasangis a Persia. ⁵ Cl. H. Yule, Mackenzie et alii dicunt Kalah (*Colon*, ut Raulin transcribit) ⁶ esse civitatem Quilon in Malabaria. ⁷ Alii hoc negant. ⁸ In lingua malabarica Quilon vocatur *Kollam*, quae olim erat *Columbam*.

Persia Seleucia
resistebat.

¹ *Codex Vat. Syr.* 157, II: *Epistolae Jesuyahbi Adiabeni*.

² *The Catholic Encyclopedia*, XI, p. 716.

³ LE QUIEN, II, 1086-1088.

⁴ MINGANA, op. c., p. 33.

⁵ *Ibid.*, p. 31.

⁶ RAULIN, p. 433.

⁷ MACKENZIE, p. 5.

⁸ Recentiores hanc indicationem generatim de loco quodam paeninsulae Malauensis intelligunt, et E. TISSERANT, *Nestorianne (l'Église)*, c. 197.

- 24 Timotheus, Patriarcha Seleuciensis, saeculo octavo Persiam sibi subiecit, dans ei metropolitam cum facultate consecrandi episcopos.¹ Sub eodem Patriarcha sedes patriarchalis Bagdad (Babyloniam) translata est.

Persia subicitur Seleucia.

Seleucia et India

- 25 Persia resistente, Patriarcha Seleuciensis Saliba-Zekha (714-728) Ecclesiam Indianam evexit ad statum Ecclesiae metropolitanae. Theodotus Patriarcha (852-858) privilegium exemptionis concessit Ecclesiae Indianae, quae tamen debebat mittere ad Patriarcham litteras communionis et canonem semel in sex annis.² Timotheus Patriarcha iam seiunxerat Indiam a iurisdictione persica, constituens eam in provinciam a se immediate dependentem.³ Unus erat metropolita pro tota India, qui se vocabat «Metropolita et Porta totius Indiae».⁴

India liberatur a Persia cum proprio Metropolita.

Ex his omnibus concludere possumus Seleuciam sibi vindicasse Ecclesiam malabaricam, quae in Ecclesia Indiana inclusa esse dicenda est.

Malabarica vindicatur a Seleucia.

Antiochia et India

- 26 Vidimus supra, Patriarcham Antiochenum habuisse Catholicum sub se contra Patriarcham Seleuciensem, qui Antiochiae restitit. Catholicus iste, ut diximus, consecrabat episcopos pro territoriis suae iurisdictionis. Quatenam vero erant territoria pro quibus iste Catholicus episcopos consecrabat?

Antiochia sibi vindicat Indiam (Malabariam).

Renaudotus citat Allatium, dicentem Patriarcham Antiochenum vindicasse sibi iurisdictionem in Indiam. Nilus Doxopates (1043) dicit Asiam et Indiam fuisse sub Patriarcha Antiocheno, etsi hic nullos episcopos illuc miserit.⁵ Petrus Patriarcha Antiochenus, a. 1050, cum esset in com-

¹ ASSEMANI, *B. O.*, II, p. 433.

² MACKENZIE, p. 5.

³ BAR HEBRAEUS, *Chronicon ecclesiasticum*, II, 172.

⁴ PAULINUS, p. 88.

⁵ *Ibid.*, pp. 25, 94.

munione Romana, scripsit ad Dominicum Gradensem (Patriarcham Gradi et Aquileiae) suam iurisdictionem extendi usque ad Babyloniam et Romagyrim sive Chorassan et reliquas Orientis provincias seque mittere ad illas archiepiscopos et Catholicos qui ordinarent in illis partibus metropolitans quibus subessent multi episcopi.¹ Unde concluditur Patriarcham etiam Antiochenum sibi vindicasse Indiam, ut faciebant Patriarchae Seleucienses.

Monophysitae et
India (Malabaria).

Scimus Patriarchas Antiochenos hoc tempore fuisse monophysitas et catholicos. Monophysitae vero habebant relationem cum Patriarchis Copticis item monophysitis, sicut catholici cum catholicis.

Iuxta cl. German, saeculo sexto Malabarenses accesserunt monophysitis. Saeculo septimo sacerdos quidam Indianus Alexandriam petiit rogavitque Isaacum Patriarcham Copticum (686-89) ut episcopum in Indiam mitteret. Theodorus, qui contra Isaacum seipsum Patriarcham fecerat, consecravit unum episcopum misitque eum in Indiam cum duobus sacerdotibus. Sed omnes fuerunt a Mohammedanis occisi.² Cl. Day dicit, a. 696 quemdam episcopum iacobito-monophysitam in Malabariam venisse Alexandria.³ Sed Paulinus affirmat: « Verum, ad annum usque 1665 nullus Iacobitarum Praesulum in Malabaria comparuit ». ⁴

India pro Aethiopia.

Assemanus contra Renaudotum ostendit Indiam pro qua Theodorus episcopum consecravit fuisse Aethiopiam, non vero Indiam nostram.⁵

Patriarchae Antiocheni per Catholicos exeroet jurisdictionem in Indiam.

Legimus quemdam Mar Iohannan archiepiscopum Indiae a. 1122 Romam perrexisse a Mailapore, palliumque sacrum a Callixto PP. II obtinuisse.⁶ Iohannan hic per Constantinopolim iter fecit versus Romam. Cum legatis Papae.⁷

Raulin enumerat episcopos historiae notos qui Malabari-

¹ *Patrol. Graeca*, t. 120, c. 760. LE QUIEN, II, 1086-1088.

² A. FORTESCUE, *The Lesser Eastern Churches*, pp. 360-361.

³ *Land of Perumals*, p. 216.

⁴ *India Orientalis christiana*, p. 25, nota 1.

⁵ *B. O.*, III-2, p. 453 sqq.

⁶ RAULIN, pp. 435-436.

⁷ *Ibid.*, p. 435.

cam Ecclesiam regebant ab a. 325 ad annum 1653. ¹ Nescimus tamen utrum a Persia vel Seleucia vel Antiochia sint quidam ex illis missi in Indiam (Malabariam). Nihil certi de hoc scimus, nisi quod series episcoporum saepe sit interrupta, aliquando etiam per longum intervallum. Idem Raulin notat: « Cumque post saeculum XII Antiochenus Patriarcha, Ecclesiae catholicae reliquias per quindecim provincias sparsas per duos *Catholicos*, quos ad illos mittebat, procuraret atque regeret, Bagdadensem nimirum et Romagyriensem (cuius auctoritas a Byzantio usque ad Cathayam extendebatur) ab illo Bagdadense instituebatur antistes Indiarum, qui inter metropolitae post Sinensem numeratur primus, *Metropolita Indiarum*; quo titulo, ut optime notavit Le Quien (col. 1089), adhuc insigneabantur antistites Indiarum, post adventum Lusitanorum in Malabariam; cum ex horum scriptis constet... Babyloniae sive Bagdadi Patriarcham consuevisse, demortui metropolitae successorem designare ac ordinare, in Indiam ac sedem Angamalensem mittendum; ut post Abrahami Angamalensis obitum contigisse, eo loci meminimus. Atque hic etiam adnotavimus, moris fuisse Patriarchae Babylonici, nunquam instituere metropolitae Indiae, ex ipsis indigenis, sed externos e Perside aut aliunde... ». ²

- 29 Ex hoc et similibus locis quidam arguunt fuisse reliquias Ecclesiae catholicae in India sub Patriarcha Antiocheno etiam post saeculum XII. Hi contendunt Mar Iohannan, qui a. 1122 a Mailapore Indiae versus Romam petens pallium accepit a Callixto II, fuisse missum in Indiam a Patriarcha Antiocheno. Fatemur multa obscura manere in his omnibus.

Fides catholica in India.

Seleucia sola

- 30 Postquam Antiochia in schisma Graecorum est lapsa, non multum audimus de eiusdem relationibus cum Seleucia vel cum India. Ecclesia vero Persica fuit funditus destructa a

Seleucia sola retinet Indiam (Malabariam).

¹ *Ibid.*, pp. 432-440.

² *Ibid.*, p. 425.

Mongolis.¹ A saeculo saltem XIII Patriarchas Seleucienses solos videmus iurisdictionem in Malabariam sibi vindicantes et exercentes. Jahb-alaha III Patriarcha Seleuciensis habuit sub se metropolitam Indianum.² Ut adducamus documentum perantiquum, Codex Vaticanus Syriacus 22 (olim 12) a. 1301 in *Malabaria* exaratus dicit Malabariam eo tempore fuisse gubernatam ab episcopo Mar Iacobo et a Jahb-alaha V, Catholico et Patriarcha Orientis. Codex iste dicit Mar Iacobum istum fuisse metropolitam, vicarium et gubernatorem sedis sanctae S. Thomae Apostoli, Gubernatoris sedis sanctae Indianae christianitatis.³

Quidam Iacobitae Malabarenses recentiore tempore audent asserere, sine tamen ullo solido fundamento, Maphrianos seu Catholicos Tigrитenses Iacobitas esse illos antistites qui episcopos in Malabariam mittebant usque ad saeculum xv. Horum autem rationes indignae videntur quae hic transcribantur.

Patriarchae Iacobitae nullam iurisdictionem in Malabaria habuerunt.

Seleucia et Roma.

Notetur a saeculo XIII Patriarchas Seleucienses incepisse fovere explicitas relationes cum Romano Pontifice.⁴

Seleucia et Malabaria.

A saeculo XIII usque ad finem saeculi xv (1500) Malabaria mansit sub Patriarchis Seleuciensibus. Ante saeculum XIII quoque negari nequit huiusmodi relationem sive uno sive altero modo extitisse inter Seleuciam et Malabariam, praesertim postquam Episcopi Persiae post annum 410 Catholicum Seleuciae agnoverunt.

Qui in Malabariam episcopos miserit.

Patriarchae Seleucienses huius periodi generatim omnes vocantur *Nestoriani* ab auctoribus historicis. « Ab anno Christi 635 » ait Paulinus, « historia ecclesiastica Catholicorum Seleuciensium, qui episcopos ad Indiam miserunt, numerat Patriarchas sequentes: Jesu-yahb, Mar Ama, Jesu-yahb, Gregorium, Iohannem; Hanan-jesu, Iohannem alterum, Saliba-Zakam, Phiton, Mar Aba, Surenam, Iacobum, Hanan-jesu secundum. Vide Renaudot, pag. 257.... Ab his ergo Mala-

¹ A. FORTESCUE, op. c., p. 97.

² *Ibid.*, p. 98.

³ Eugenius TISSERANT, *Specimina Codicum orientalium*, p. 34.

⁴ GIAMIL, passim.

barensium Nestorianorum antistitum procedit missio, quae, si Jesu-jahbi Adjabeni auctoritati... aliquid ponderis tribui potest, ab anno circiter 655 usque ad annum 925, quo Mar Perozes et Mar Sapor in Malabariam appulerunt, interrupta fuisse videtur»: ¹ sunt etiam illi qui Malabarensium antistitum seriem (saepe interruptam) affirmant fuisse ante saeculum XII a metropolitibus Persicis vel a Patriarcha Antiocheno ² dependentem.

- 35 Etiam inter Patriarchas Seleucienses, licet Nestorio et nestorianismo essent addicti, tamen non defuerunt qui non negaverint, imo agnoverint primatum Romani Pontificis divinitus institutum. ³ Ex omnibus his Considerationibus quidam arguunt malabaricam Ecclesiam semper fuisse catholicam, etsi quidam errores materialiter in ea irrepserint.

Nestoriani et R. Pontificis Primatus.

Catholica communio Malabaricae.

NAVIGATORES EXTERI ET MISSIONARI LATINI

- 36 De Cosma Indicopleuste, anno 535, iam diximus supra. Circa eandem periodum India est lustrata a Theophilo Indiano, ab Imperatore Constantio misso. Ipse Theophilus, qui doctrinae arianæ adhaerebat, introduxit novos quosdam usus apud christianos Indianos ut videbimus. ⁴

Cosmas et Theophilus.

- 37 Theodorus ex Gallia, anno 590, visitavit sepulchrum S. Thomae in India, ⁵ ad quod Alfridus rex Angliae a. 883 misit Sighelm et Aethalstan legatos suos ad vota sua satisfacienda. ⁶

Theodorus et Alfridus.

- 38 Ioannes de Monte Corvino, anno 1291, et Marcus Paulus Venetus, anno 1295 fuerunt apud Christianos S. Thomae. Ioannes de Monte Corvino circiter 100 personas baptizavit, ⁷ dum Marcus Paulus vidit quasdam superstitiones christianorum, complura eorundem monasteria in quibus idola

Ioannes de Monte Corvino et Marcus Paulus.

¹ *India Orientalis christiana*, p. 26, nota.

² BERNARD OF ST. THOMAS, *A Brief Sketch*..., pp. 11-14.

³ KHAYATH, *passim*.

⁴ T. K. JOSEPH, *The Malabar Christians and their Ancient Documents*, p. 2.

⁵ MEDLYCOTT, p. 71.

⁶ *Ibid.*, p. 80.

⁷ *Ibid.*, p. 87.

colebantur et christianos ipsos asportantes terram a sepulchro S. Thomae qui hanc terram in potum immitebant quem infirmis ad bibendum dabant.¹

Haythonus.

Haythonus, monachus Praemonstratensis, anno 1300 39 vidit Christianos S. Thomae in Regno Indiae ubi fides (dicit *Fides nostra*) multum diminuta erat. Nihil de nestorianismo Indorum Haythonus asserit, etsi de Chaldaeis agens habet: « Illi qui in Chaldaea habitant Nestoriani vocantur, quia sunt in errore Nestorii et litteras habent chaldaeas ». ²

Iordanus episcopus Quilonensis.

Iordanus, anno 1322, fuit in Quilon, ubi plures baptizavit. 40 Iordanus dicit in suo « Mirabilia » paucos tantum fuisse christianos in India, qui nullam scientiam habebant de baptismo vel fide, quique S. Thomam maiorem Christo putabant³ Anno 1329, Iordanus est creatus episcopus latinus Quilonensis a Ioanne XXII. Ioannes XXII misit Iordanum in Malabariam cum litteris commendatitiis ad principem Nascarinorum (i. e. christianorum). In istis litteris Pontifex dicit: Votis zelamus ardentibus et summis desideriis, ut cunctis mortalibus... coelestis gratiae radius illucescat... ut hostis antiqui... elusa nequitia... in suavitatis foecundae dulcedine perfruantur... Hoc etiam profundius perpeti cura revolvimus, hoc sitimus ardentius, hoc in solidae charitatis ardore crebris orationibus postulamus, ut inter omnes, quos regeneravit unda baptismatis, cesset scissurae divisio, errorum nebulae fidei claritatem non maculent et mentales oculos in Christo credentium et colentium nomen eius detestabilis schismatis imitatio et temerariae fidei perfidia non abducat; sed una sancta catholica et universalis ecclesia Romana, nulla schismatum scissura divisa in unitate fidei orthodoxae sub uno pastore et unius ovilis intemerata et solida unione ad conquirendam eiusdem beatitudinis gloriam felicibus prosperetur eventibus et gratis successibus foecunderetur. Ideoque universitatem vestram rogamus... quatenus venerabilem fratrem nostrum Iordanum Catalani

Iordanus ad Syros Malabarenses.

¹ RAULIN, p. 383.

² *Ibid.*, p. 384.

³ BERNARD OF ST. THOMAS, *The St. Thomas Christians*, I, pp. 94-95.

episcopum Columbensem Praedicatorum ordinis professorem... ob reverentiam nostram et sedis Apostolicae habere velitis propensius commendatos...»¹ Iordanus autem non pervenit Malabariam.

- 41 Beatus Odoricus, O. F. M., anno 1324 de India dixit: «In hoc regno positum fuit corpus B. Thomae Apostoli. Ecclesia vero eius nunc idolis plena est; iuxta quam quindecim domus Nestorianorum sunt, qui sunt christiani sed pessimi haeretici». ² B. Odoricus.
- 42 Anno 1349 christiani malabarenses acceperunt Ioannem de Marignoli O. F. M. ut Legatum Romani Pontificis. ³ Marignoli legatus Papae.
- 43 Anno 1439 Eugenius IV commendat suum legatum Albertum de Sartiano O. F. M. Regi christianorum Indiae (Malabariae). Pontifex dicit: «Carissimo in Christo filio Thomae, Imperatori Indorum illustri, salutem et apostolicam benedictionem. – Pertulit saepe ad nos constans fama, tuam Serenitatem et simul omnes qui sub tuis regnis sunt constituti, veros esse christianos. ⁴ Alius legatus Papae.
- 44 Nicolaus de Conti (1425-1430) vidit «Nestorianos» prope sepulchrum S. Thomae: qui Nestoriani, ait ipse, sparsi inveniebantur in India ut Iudaei apud Europaeos. ⁵ Nicolaus de Conti.
- 45 Anno circiter 1493, Aloysius Cadamustus Venetus fuit in civitate Calicut in Malabaria. «Christianos illos» ait ipse «equitare in elephantibus et credere Christum natum ex Virgine Maria, neque peccasse unquam et a Iudaeis crucifixum atque mortuum et Hierosolymis sepultum. Papam vero sciunt Romae degere; nec aliam sanctae Romanae Ecclesiae notitiam habere». ⁶ Aloysius Cadamustus.
- 46 Petrus Alvares anno 1500 a rege Lusitano trophaeum accepit ut ad Indos peteret orientales. ⁷ Ludovicus Varto- Petrus Alvares et L. Vartomanus.

¹ Raynaldi Annales Lucae DDCCL t. V. p. 495.

² RAULIN, p. 384.

³ SCHURHAMMER, *The Malabar Church and Rome*, p. 25.

⁴ L. WADDING, *Annales Minorum* num. 71, XIV, ed. 3^a, Florentiae 1932, t. XI, p. 81. De similibus litteris pontificiis ad reges Indiae, Quilonis, etc., vide KIERKELS, pp. 11-12.

⁵ MEDLYCOTT, p. 94.

⁶ RAULIN, p. 385.

⁷ *Ibid.*, p. 385.

manus, anno 1500, dixit se vidisse in Calicut nonnullos christianos qui memorabant « corpus Divi Thomae non longe ab ea urbe, id est ad duodecim millia passuum, exstare ». ¹

Lusitani.

Anno 1498, Lusitani prima vice in Malabarā venerunt et viderunt Christianos S. Thomae qui eis dicebant suos episcopos esse missos a Catholico Assyriae, sacerdotes suos capillos colere loco tonsurae, infantes suos die 40^a baptizari, se habere S. Scripturas, commentaria et commentatores, etc. ² Anno 1501, Iosephus Indianus cum Lusitanis visitavit Lusitaniam et Romam et multas notitias Europaeis suppeditavit de Ecclesia malabarica. ³

Catholica communio Ecclesiae malabaricae.

Verum notitiae quas nos a supradictis fontibus haurimus de Ecclesia malabarica sunt imperfectae, mancae et in multis casibus parum credibiles. Plures ostendunt nihil ex istis posse concludi contra catholicam communionem Ecclesiae malabaricae, ut quidam proni videntur facere. ⁴ Quaedam vero documenta supra citata videntur explicite favere catholicae communioni Ecclesiae malabaricae. ⁵

SECUNDA PARS: CANONICA

SECTIO PRIMA

Fontes Iuris Canonici malabarensis.

Ut ex dictis patet, nobis hic agendum est de iure canonico Ecclesiarum Antiochia, Seleucia et Persiae cum quibus Malabariam vidimus habentem relationem. Praecipua vero nostra cura erit tractare de Seleucia. Data occasione agemus etiam de Antiochia et Persia.

1

Ius canonicum Seleucia.

Ius canonicum Seleuciense, quod in usu est apud catholicos (Chaldaeos) et dissidentes (Nestorianos) ritus syro-orient-

¹ *Ibid.*, p. 388.

² BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., p. 97 (caput 8).

³ SCHURHAMMER, op. c., p. 26 sqq.

⁴ v. g. BERNARD OF ST. THOMAS, in op. c.

⁵ Cfr. SCHURHAMMER, *The Malabar Church and Rome during the early Portuguese period and before*, pp. 25 sqq. BERNARD OF ST. THOMAS, op. c.

talís, constat praecipue ex Synodis « occidentalibus » et « orientalibus », ex decretis et institutionibus Patriarcharum et episcoporum, ex dictis Patrum et ex statutis Imperatorum.¹

51. Historice procedamus:

a) Papa Bar Aggai, Primas Seleucia, admirans constitutionem Ecclesiarum in Imperio Romano sitarum, voluit in Synodo Seleuciensi a. 315 suam Ecclesiam in Imperio Persico sitam constituere, evehens sedem Seleuciensem ad dignitatem metropolitanam supra omnes Ecclesias extra Romanum Imperium existentes. Sed ceteri episcopi ei restiterunt, accusantes eum superbiae, immoralitatis, et contemptus legum ecclesiasticarum.² Ex hoc intelligere datur agnitum fuisse inter Syro-Orientales quoddam ius ecclesiasticum.

Seleucia agnovit
ius canonicum Antiochiae.

Papa statim appellavit ad « Patres occidentales » qui eum defenderunt.³ Inter Patres occidentales numerantur Praelati Edessae praesertim et Antiochiae. Isti saepe inter venerunt in componendis querelis Syro-Orientalium, ut scimus ex actibus Synodi Markabtensis anni 424, ubi Agapitus episcopus Beit-Laphat, cui omnes subscripserunt, sic dixit: « Vos autem, Patres nostri, scitis omni tempore visas fuisse discordias et contentiones inter nos, et ipsos Patres occidentales inventos fuisse defensores atque auxiliares ». ⁴

Ex his non immerito concludi posse videtur ius canonicum Ecclesiae Antiochenae receptum fuisse saltem theoretice in Ecclesia tum Seleuciensi tum Persica. Agendum est ergo hic de Antiochia.

52. In Ecclesia Antiochena vigeant in prioribus saeculis collectiones pseudo-apostolicae, ex quibus has nominamus: *Doctrina XII Apostolorum, Didascalia Apostolorum, Canones ecclesiastici SS. Apostolorum, Constitutiones Apostolorum, et Canones Apostolorum Testamentum Domini Nostri Iesu Christi,*

Quaenam sint collectiones Antiochena.

¹ EBÉDJESUS SOBENSIS, *Nomocanon*, Tom. I, Pars I, cap. 2.

² A. FORTESCUE, op. c., p. 41.

³ *Ibid.*, pp. 41-42.

⁴ KHAYATH, p. 6.

*Canones Apostolorum Synodo Antiochenae anni 341 adscripti, Lex canonica SS. Apostolorum, SS. Apostolorum poena pro lapsis, 27 aut 30 Canones Apostolici ex libro Addai Apostoli, et Impedimenta matrimonialia Apostolorum.*¹

Erant praeterea in Ecclesia Antiochena canones Conci-⁵³ liorum oecumenicorum et topicorum quae sunt Ancyranum (a. 314), Neocaesarense (a. 318), Nicaenum (a. 325), Gangrense (a. 340), Antiochenum in Encaeniis (a. 341), Laodicense (a. 380?), Constantinopolitanum (a. 381)² His adnumeranda sunt dicta Patrum et Doctorum. Videtur non posse dici canones Sardicenses fuisse ignotos in Ecclesia Antiochena. Constituta praeterea Romanorum Imperatorum vim legum ecclesiasticarum exercebant in Ecclesia Antiochena.³

Quae hucusque diximus de statutis et synodis « occidentalibus », quatenus recepta sunt, constituunt *fontem primum* iuris canonici Seleuciensis. Hoc infra clarius patebit.

b) *Secundus fons* constituitur canonibus synodorum⁵⁴

Synodi Seleucia
sunt fons: quatenam
sint istae.

a Patriarchis seu Catholicis Seleuciensibus convocatis ante saeculum octavum. Synodi istae sunt: Seleucienses a. 410 (sub Isaaco I), 420 (sub Jahb-alaha), Markabtensis a. 424 (sub Dad-Iesu); Seleuciensis Acacii a. 486, Babai a. 497, Mar Abae a. 544, Iosephi a. 554, Mar Ezechielis a. 576, Iesu-Iahb a. 585, Sabar-Iesu a. 596, Gregorii a. 605, Georgii a. 677, Hanan-Iesu II a. 775, Timothei a. 790 et 805.

Canones Nicaeni
seu Arabici.

Praeterea aliae synodi congregatae sunt quae nullos ediderunt canones; synodi Bar-Saumae tres (?) schismaticae sunt; Nisibensis a. 645 ut canonica non agnoscitur.⁴ In synodo Seleuciensi a. 410 sub Isaaco I convocata, iuxta Syro-Orientalium traditionem Marutha episcopus Maiphar-katensis, qui fuit delegatus Patrum Occidentalium, rogatu Isaaci I Catholici transtulit in linguam syro-orientalem

¹ CICOGNANI, pp. 194-205.

² *Ibid.*, pp. 210-211; 187-288.

³ De his omnibus vide CICOGNANI, *Ius Canonicum, primo studii anno in usum auditorum excerpta*, Romae, 1925, pp. 210 sqq.

⁴ Acta horum synodorum edidit J. B. CHABOT, *Synodicon Orientale*, Paris 1902. Cf. etiam. ASSEMANI, *B. O.*, IV, pp. 175 sqq., I. A. ASSEMANI, *op. c.*, pp. LXVI sqq.

canones celebres Nicaenos vel Arabicos vocatos.¹ Canones isti plurimum valuerunt et valent apud Syro-Orientales.²

- 55 Marutha praeterea anno 410 collegit in unum canones Conciliorum Neocaesarensis, Antiocheni in Encaeniis, Ancy-rani, Gangrensis, Nicaeni I, et Constantinopolitani I. Huic postea additi fuerunt canones disciplinares Concilii Chalce-donensis anni 451.³

Collectio Maru-thae.

In synodo anni 420, Jahb-Alaha recepit canones conci-liorum occidentalium ut Gangrensis, Antiocheni, etc.⁴

Canones occiden-tales.

- 56 In synodo Markabtensi anno 424 Seleucia se constituit independentem ab Antiochia assumpsitque pro suo Primato titulum Patriarchae.⁵ Reliquae ergo synodi fuerunt in hac independentia celebratae.

Synodi Seleuciaae in independentia ce-lebratae.

- 57 c) *Tertius fons* constituitur canonibus synodorum post saeculum octavum celebratarum nec non constitutionibus et regulis latis a Patriarchis et aliis.

Synodi postero-res, constitutiones et statuta ut fons.

- 58 Synodi post saeculum octavum celebratae sunt: ab Iesu Bar Nun (823-827), Ioanne III (884-892), Eliae (1028-1049). et Timotheo II (1318-1332).⁶

- 59 Praecipuae constitutiones et regulae sunt: Simeonis metropolitae Persiae (647^r-658), Henan-Iesu I Patriarchae (685|6-699|700) Iesu-bokht metropolitae Persiae (ultima parte sec. VIII), Sabar-Iesu II Patriarchae 831-835), Abrahami II Patriarchae 837^r-850^r), Theodosii Patriarchae (853-858), Ga-brielis Bassorae (sub fine saec. IX), Georgii metropolitae Mos-sulensis (circa a. 945), Ebediesu metropolitae Mossulensis (ca. a 1028).⁷ His addi possunt Institutio Simeonis Bar Sabbai Catholici *de psalmis recitandis*, Exhortatio Bar Ba-

Constitutiones et regulae praecipuae.

¹ BRAUN, *de sancta Nicoena synodo*, Münster i. W. 1898. Cf. etiam KHAYATH, p. 48.

² I. A. ASSEMANI, op. c., pp. XLVIII sqq.

³ A. FORTESCUE, op. c., p. 135.

⁴ A. FORTESCUE, op. c., p. 50.

⁵ *Ibid.*, p. 51.

⁶ ASSEMANI, B. O., l. c. F. VOSTÉ et C. KOROLEVSKIJ, *Disciplina caldea in Codificazione Canonica Orientale*, t. VIII, p. 659, 683 sq.

⁷ ASSEMANI, B. O., IV, CLXXXIX. Cf. de his et sequentibus I. B. CHABOT, *Lit-terature syriaque*, Paris 1934, et A. BAUMSTARK, *Geschichte der syrischen Literatur*, Bonn. 1922, ubi etiam opera edita et mss. notantur.

semii de veste clericorum et monachorum, Ordinatio Iahb-lahae de monachis, Institutio Silae, Ordinatio ieiunii Nini-vitarum ab Ezechiele Patriarcha, Canones Babai, Sanctio Mar Amae, Epistola Iesu-Iahb, Constitutio Timothaei de iudiciis ecclesiasticis et de libris legendis et alia id genus.¹

2

Collectiones Syro-orientales.

Nunc de collectionibus canonicis syro-orientalibus seu Seleuciensibus quae fundantur in supradictis fontibus. 60

Collectio Maruthae alicuius ignoti.

De collectione Maruthae iam diximus. 61

Ante annum 790 quidam ignotus Nestorianus fecit collectionem canonum Synodorum syro-orientalium usque ad illum annum celebratarum. Hanc collectionem cl. Oskar Braun edidit germanice anno 1900.² Sed editio syriaca cum versione gallica facta a cl. I. B. Chabot sub titulo *Synodicon Orientale* ab omnibus tanquam perfectior habetur.³ Huic editioni additur ut appendix Synodus Timothaei II. 62

Collectio Gabrielis.

Gabriel, metropolita Bassorae, (fin. saec. IX) congegit canones synodicos omnes in duos tomos, additis suis quaestionibus sive observationibus.⁴ 63

Collectio Eliae Damasceni.

Elias, Damasci metropolita († 905) scripsit suum Nomenclon canonem arabice, qui in duas partes distribuitur, « quarum 1^a Canones Occidentalium, ut inquit, complectitur; hoc est, vitas Apostolorum et Discipulorum, Canones Apostolicos, Ancyranos, Neocaesarienses, Nicaenos, Constantinopolitanos necnon catalogum haereseon quae ab Ecclesiae exordio ad Constantini imperium exortae sunt. Altera parte continentur Canones Orientalium hoc ordine: I Synodus Isaaci et Maruthae, II Jahb-alahae et Acacii, III Dad-Iesu, IV Acacii. V Mar Abae, VI Iosephi, VII Ezechielis, VIII Iesu-Iahb, IX eiusdem Iesu-Iahb, epistola canonica ad Iacobum episcopum, 64

¹ De quibus vide I. A. ASSEMANI, *De Catholicis seu Patriarchis Chaldaeorum et Nestorianorum Commentarium*, pp. LXVI-LXXXIV.

² *Das Buch der Synhados*, Stuttgart und Wien, 1900.

³ I. B. CHABOT, *Synodicon Orientale, Notices et Extraits des mss. de la Bibl. Nat.*, XXXVII, Parisiis, 1902.

⁴ I. A. ASSEMANI, op. c., p. 108, nota 1. Cfr. etiam B. O. III, 202 et 573.

X Sabar-Iesu, XI Gregorii, XII Georgii, XIII Ordo sedium episcopalium in Synodo, XIV Iesu-Iahb statutum de Eucharistia, XV Moysis in idem nec non de baptismo, XVI Catalogus Patriarcharum Orientis ab Adaeo ad Timotheum Iahb-alahae successorem, XVII Catalogus episcopatum ditionis Patriarchae Orientis, XVIII Ioannis Isae Patriarchae responsum de ieiunio Ninivítico et de ieiunio Virginum, XIX eiusdem Ioannis Isae Epistola canonica ad Hasan presbyterum. Ad calcem codicis (qui tomo II *Bibliothecae* pag. 507, n. XXXVII recensetur) ab amanuensi adiectus est tractatus Abulpharagii Bennattibi de matrimonio et repudio. » ¹

Hic Nomo-Canon exstat in forma manuscripti in Bibliotheca Vaticana et in Bibliotheca ecclesiae S. Pethionis Amidae Chaldaeorum; est quoque editus a cl. I. S. Assemani, *B. O.*, III, Part. I, p. 325 sqq. ²

- 65 Elias I Catholicus seu Patriarcha, (1028-1049) consentientibus Patribus qui in Synodo eius aderant, conscripsit volumen breve « in quo canones collegit, constitutiones et iudicia ad religionem spectantia continentes. Alterum quoque eadem brevitate scripsit librum in XXII capita divisum de fundamentis seu principiis religionis; altaris quoque consecrationem adiecit. In proluxa concione vesperarum commemorationem Patrum et Fratrum... addidit. Adorationem itidem Pentecostes die peragendam decrevit ». ³

Collectio Eliae 1
Patriarchae.

- 66 Elias (Bar Šinaja) coaevus Eliae supradicti, collegit « quatuor libros continentes decisionem iudiciorum ecclesiasticorum », i. e. tractatum de haereditatibus, ⁴ qui, arabice scriptus, in syriacum traductus fuit ab Ebedjesu Sobensi.

Collectio Eliae Bar-
sinai.

- 67 Abdulpharagius Abdulla Bennattibius (Ibn at-Tajjib) († 1043) fecit collectionem canonum « cui titulus Iurisprudentia christiana », continentem « canones Ecclesiae Synodosque occidentales aequae ac orientales, descriptis canonibus eorumque titulis. Continet canones constitutionesque Apo-

Collectio Bennat-
tibi.

¹ *Ibid.*, pp. 108, 109, nota 3.

² KHAYATH, p. 125.

³ I. A. ASSEMANI, op. c., p. 146. BAUMSTARK p. 286 sq.

⁴ *Ibid.*, p. 148, nota. BAUMSTARK p. 288.

stolorum, necnon canones Conciliorum Ancyрани, Gangrensis, Neocaesariensis, Laodicensi, Antiocheni, Carthaginensis, Nicaeni, Constantinopolitani, Chalcedonensis: item constitutiones Damaso Papae tributas; sed et canones Orientalium, videlicet, Isaaci et Maruthae, Iahb-alahae, Dad-Iesu, Acacii, Babaei, Mar Abae, Ezechielis, Iesu-Iahb, Iosephi, Georgii, Timothei, Iosue Bar Nun, Sabar-Iesu, Gregorii et Ioannis Abgari Patriarcharum Nestorianorum; praeterea statuta Constantini et Leonis Imperatorum, necnon Narsetis et Henani canones pro schola Nisibena, item alios pro schola caenobii S. Gabrielis; denique collectanea de ministerio altaris, de sacerdotio, de contractibus, de matrimonio et de haereditate ». ¹

Scripsit praeterea ipse de haereditate, de praestantia ieiunii, eleemosynae et orationis atque responsiones ad quaesita Patriarchae Nestorianorum de haereditate et de divinis officiis. ²

Collectionis canonum Bennattibi unus codex est in Bibliotheca Vaticana, alter in Archivo ecclesiae Meskentae Martyris mossulanae et tertius olim in Bibliotheca Collegii Urbani de Propaganda Fide, ³ nunc in Bibliotheca Vaticana. ⁴

Collectio maximi momenti et prae ceteris authentica est 68
 Collectio Sobensis. illa quam Ebediesus Sobensis († 1318) fecit quaeque audit Nomocanon Ebedjesu. Nomocanon hic fuit approbatus a synodo Timothei II, ⁵ evasitque Codex praecipuus iuris canonici Ecclesiae Syro-Orientalium Chaldaicae et Nestorianaе.

Sobensis in duos tomos dividit canones synodicos religiosam vitam complectentes. In primo sunt omnia quae laicis universim generatimque praecepta sunt. In secundo comprehenduntur canones singulis ordinibus convenientes aliquod in Ecclesia officium obtinentibus. In primo tomo

¹ *Ibid.*, p. 152, nota.

² *Ibid.*

³ KHAYATH, p. 118.

⁴ De collectionibus minoribus syro-orientalibus vide R. DUVAL, pp. 171-183.

⁵ *Ibid.*, pp. 122-123.

Epitomen canonum constitutionumque apostolicarum, altero vero Synodum Timothei iunioris Patriarchae suis temporibus coactam praemittit.¹

69 I. A. Assemani notat non omnes Synodos quae apud Orientales syriace et arabice circumferuntur ab Ebediesu Sobensi enumerari. « Ancyrani enim », ait ipse, « Neocaesariensis, Laodicensis, Sardicensis et Carthaginensis conciliorum nulla fit mentio, ut de reliquis oecumenicis orientalibus sileam, quae post Chalcedonense celebrata sunt. »² Ephesinum concilium Sobensis vocat iniquam et canones Chalcedonenses ipse citat « non quod a Nestorianis id concilium recipiatur, sed quia illius canones in codicibus syriacis descriptos viderit ».³

70 In hac collectione a Sobensi citantur inter Patriarchas Isaac, Dad-Iesu, Mar Aba, Ezechiel, Iesu-Iahb, Sabar-Iesus, Timotheus, Georgius, Iosue Bar Nun, Abraham, Theodosius, Ioannes, Ebediesus et Timotheus iunior; inter episcopos vero et monachos, Iesubokht Persidis, Simeonis Persidis, Elias Nisibis, Abraham archimandrita, Georgius et Ebediesu Assyriae; Regulae scholae Nisibenae, Synodicorum seu Orientalium canones; Liber traditionum seu Commentariorum; Canones Occidentalium, hoc est, Apostolorum, Nicaenae Synodi, Chalcedonensis, Antiochenae, Gangrensis; Occidentalium epistolae duae de Seleuciensi sede a Sobensi in hac collectione adducuntur. Citat praeterea Codicem Imperatorum graecorum, hoc est, statuta quae Constantino, Theodosio et Leoni tribuuntur et a Sobensi ad Ambrosium referuntur;⁴ necnon duos tomos collectionis Gabrielis Bassorae, alium tomum Eliae I Catholici, et quatuor tomos Eliae Barsinaei.⁵

¹ I. A. ASSEMANI, op. c., p. 193. – Completam descriptionem huius operis vide apud I. A. ASSEMANI, *De Catholicis seu Patriarchis Chaldaeorum et Nestorianorum*, p. 193. Editus est ab A. MAI, *Scriptorum veterum nova collectio* t. X, p. 2, pag. 317-366 una cum versione latina. Praeterea Ebedjesus alterum opus iuris canonici scripsit: *Ordo iudiciorum ecclesiasticorum* Cf. F. VOSTÉ, *Codificatio can. orient.* f. VIII p. 653 sq.

² *Ibid.*, p. XLV.

³ *Ibid.*, p. XLIV.

⁴ *Ibid.*, p. 199.

⁵ *Ibid.*, p. XLVII.

Synodi Orientales a Sobensi memoratae sunt: Mar Isaaci, Bar Saumae, Mar Abae, Ezechielis, Iosephi, Iesu-Iahb, Timothei, Iosue Bar Nun et Ioannis.¹

Regula canonica
apud Syro-orientales.

« Regula apud Chaldaeos ac Nestorianos obtinuit, et adhuc 71
viget, quam Sobensis laudatus in *Epitome Canonum*, tom. I, part. 1, cap. 2, refert in haec verba: Canones ab episcopo vel doctore extra Synodum sanciti synodales minime vocandi sunt. Si vero eos Catholicus recipit et ipse Patriarcha eorum causa concilium coegit, in quo recipiantur, tum vero synodici appellantur, ut sunt Iudicia Timothei et Iosue Bar Nun quae a Synodo Patrum recepta sunt et synodica appellata ». ²

Codex Vat. Syrus 128 est exemplar huius Codicis Sobensis exaratum a Mar Ioseph episcopo Indiae (Malabariae) anno 1557.

3

Constitutiones R.
Pontificum.

Diximus in parte prima huius capituli quosdam Patriarchas 72
explicitam relationem habuisse cum Romano Pontifice ante saeculum xv^{um}. Quidam fuerunt a Romanis Pontificibus in communionem recepti. Constitutiones ergo et litterae apostolicae eorum causa datae efformant fontem canonicum Syro-Orientalium catholicorum.³

4

Vita monastica.

Monastica vita iam a saeculo iv floruit apud Syro- 73
Orientales secundum regulam aegyptiacam modificatam pro Imperio Persico. Collectiones supradictae et Synodi plures continent canones monasticam vitam regentes.⁴

¹ *Ibid.*, p. XLVI.

² *Ibid.*, p. XLVII.

³ Documenta ista romana vide apud GIAMIL, *Genuinae Relationes inter Sedem Apostolicam et Assyriorum Orientalium seu Chaldaeorum Ecclesiam*, Romae, 1902.

⁴ Consuli possunt pro hoc I. B. CHABOT, *Regulae monasticae ab Abraham et Dadjesu conditae*, Romae, 1898; WALLIS BUDGE, editio operis *Thomas of Marga*, vol. 1, pp. CXXXIV, cl. vi; DUVAL, *Littérature syriaque*, p. 34. A. FORTESCUE, op. c., pp. 110-113.

Praelati assumebantur generatim e monachis, cum clerici saeculares essent uxorati.

5

- 74 Hucusque de fontibus scriptis disseruimus. Praeter istos sine dubio admittendi sunt fontes non scripti, sicut inveniuntur apud omnes Orientales. Mores sociales, statuta Regum Persarum qui Catholicos Seleucia aliquando nominabant,¹ leges Calipharum et aliorum gubernatorum mohammedanorum quae christianam religionem et leges ecclesiasticas afficiebant, hic numerari posse videntur.²

Fontes orales.

6

- 75 Antequam de Ecclesia Malabarica agamus, pauca hic praemittenda sunt de Ecclesia Persica, sub qua, ut vidimus, Malabarica quoque est constituta.

Ius canonicum Persiae.

Imprimis dicendum est Ecclesiam Persicam habuisse ritum syro-orientalem ideoque in omnibus fuisse similem Ecclesiae Seleuciensi. Episcopi eius agnoscebant Primatum Seleucia, etsi semper huic saepe se opposuerint. Vidimus Simeonem Riwardashirensem *canonibus* restitisse et Persicos episcopos usque ad saeculum octavum noluisse ullam habere partem cum Seleucia. Sed Timotheus Patriarcha Seleucensis episcopos Persicos sibi subiecit et metropolitam Simeonem eis praefecit, « cui iniunxit ne carnem comederet neve nuberet utque albis laneis tantum uteretur; permisitque ei ut electos episcopos ipse consecraret, ne scilicet instar episcoporum ceterarum dioeceseon opus haberent adeundi Catholicum propter consecrationem », quae quidem consuetudo usque ad tempus Bar Hebraei (saec. XII) viguit.³ Hac occasione India est liberata a iurisdictione Persica, ut iam vidimus.

¹ A. FORTESCUE, o. c. p. 49.

² Cfr. A. FORTESCUE, *The Orthodox Eastern Church*, London, 1929, pp. 233-244.

³ A. FORTESCUE, *Lesser Eastern Churches*, p. 78. ASSEMANI, *B. O.*, II, p. 433.

Cum Persia subiecta sit Antiochiae et post annum 410, theoretice saltem Seleucia, nihil speciale dicendum videtur de iure canonico eiusdem. Sufficiant ea quae iam dicta sunt de Antiochia et Seleucia. De legibus vero et consuetudinibus Persiae specialibus nihil amplius scimus quam quod supra retulimus.

SECTIO SECUNDA

Quale fuerit ius
canonicum Malaba-
riae.

Nunc de Malabaria. Ex dictis patet quodnam debuerit 76
esse ius canonicum malabarense et qualis eiusdem evolutio
fuerit ante saeculum XVI. Sed nescimus quatenus leges su-
pradictae apud Malabarenses fuerint in executionem man-
datae. Admittendae praeterea sunt consuetudines Malaba-
riae peculiares.

Reformatio Theo-
phili.

Imperator Constantius circa a. 354 misit Theophilum 77
Indianum ex insulis Maldivis¹ prope Malabariam oriundum,
in Arabiam, Abyssiniam, Ceylon et Indiam. Philostorgius
Arianus, citatus in Bibliotheca Photiana, dicit:

«Atque inde (ab insula Divu) ad alias Indiae regiones
perrexit, *multaque* quae apud illos non rite fiebant, *emen-
davit*. Nam et lectiones Evangelii audiebant sedentes, et
alia quaedam peragebant quibus divina lex repugnabat.
Verum Theophilus, cum singula apud eos iuxta sanctiorem
ritum Deoque magis acceptum correxisset, Ecclesiae quoque
dogma confirmavit». ²

Thomas Cana et
privilegia.

Quales emendationes (reformationes) Theophilus fecerit,
et qua auctoritate, nescimus. Theophilo coevus fuit Thomas
Cana (iuxta traditionem malabaricam), de quo iam diximus.
Multa privilegia socio-politica Thomas Cana obtinuit christia-
nis malabarensibus ab Imperatore Malabariae Xeraman Pe-
rumal seu Ceraman Perumal. Regnum Xeramani Perumalis
est in decursu temporis divisum inter varios regulos qui

¹ *Dives* in lingua malabarica significat *insulas*. *Mal* vero in eadem lingua est
mons. *Maldives* ergo est *Insulae montis*, sicut *Malavaram* est *Vallis montis* (unde
Malavar, *Malabar*, *Malabaria*).

² Philostorgi Eccles. Hist. Lib. III⁵, apud Photium Bibliotheca Mss v. 65
c. 486.

omnes, etsi pagani, magno in honore habebant christianos propter Xeraman Perumalem. ¹ Insuper christiani quoque habuerunt suum regem usque ad saeculum xv.

Rex christianus.

78 Reguli pagani saepe auxilium dabant christianis in rebus etiam religiosis. Ita plurium ecclesiarum antiquarum hodie existentium fundatores fuerunt reguli pagani, qui etiam assignabant ecclesiis a se fundatis terras a taxatione gubernii civilis exemptas. Quaedam ecclesiae etiam hodie hoc privilegio gaudent, etsi Reges Travancorensis et Cochinensis totam Malabariam sibi subiecerunt, devictis istis regulis localibus. ²

Reguli pagani favent christianis.

79 Excepta communicatione in sacris, pagani fere in omnibus ad Ecclesiam pertinentibus cum christianis associabantur. Imo magistri pagani pueros christianos catechismum quoque docebant. ³ Ecclesiae paganos habebant tanquam servos qui votum suscipiebant seipsos morti tradendi in defendendis christianis. ⁴ Tales pagani vocabantur *Ciaver christianorum* i. e. illi qui accipiunt mortem pro christianis. Scriptores Europaei vocant eos *Amolcos*, de quibus Raulin habet sequentia: «Amolcos seu Amolei et Amouchi vocantur ethnici illi malabarenses qui ex privilegio Imperatoris Xaran Perumal in tutamen et defensionem Christianorum S. Thomae, iureiurando interposito, sese adscribunt; quod officii genus plerumque a patribus in filios derivatur; ita fit ut nulla christianorum extet Ecclesia, pagus nullus qui eiusmodi Amolcos non habeat, qui adversus quoscumque, etiam Reges, christianorum immunitates tectas sartasque conservent ab omni iniuria. Quam si illis irrogari aliquando contingat a Rege, aulam ipsius primo adeunt Amolei atque in detestationem illatae iniuriae brachia, crura aliasque suorum corporum partes, propriis cultris scindunt, atque suum profundentes sanguinem idem cum illis se facturos testantur qui christianis fuere iniurii, nisi resipiscant et iis satisfactio exhibeatur

Pagani catechismum docent et defendunt christianos.

Amolei.

¹ PAULINUS, pp. 10 sqq. BERNARD OF ST. THOMAS, *The St. Thomas Christians*, I, cap. 9.

² BERNARD OF ST. THOMAS, *ibid.*, cap. 13.

³ Scriptorem magister paganus docuit totum catechismum.

⁴ GOUVEA, *Jornada*, II.

condigna; quod si secus fiat regiam invadunt et quoscumque obvios, etiam Regem, trucidant ». ¹

Christianorum magna auctoritas etiam in paganos.

Multas gentes (*Castes* ut aiunt) christiani in servitute habebant quarum omnes lites christianorum duces dirimebant poenamque etiam civilem infligebant, excepta poena capitali. In quadam civitate episcopi malabarenses habebant potestatem infligendi etiam poenam capitalem. ² Haec et alia multa privilegia christiani possidebant vi tabularum aenearum de quibus supra diximus. Christiani ducebant quoque uxores paganas nobiles. ³

Mores pagani christianizati.

Hinc variae caeremoniae paganae christianizatae exstiterunt apud Malabarenses. Malabaria ergo, etsi fuit pars Ecclesiae syro-orientalis, constitutaque sub legibus supra-enumeratis, tamen proprias leges et consuetudines multas possidebat, quarum perpaucas tantum nos hodie scimus. Non celandum per contactum cum paganis multos errores et superstitiones christianos admisisse. Neque fuit Ecclesia malabarica a persecutionibus immunis. Tamen Alexius Menezes archiepiscopus Goae, anno 1599 dixit: « Vehementer nos commovebat commiseratio gentis illius, [in textu originali: *Commovidos tamben da piedade desta gente*] ⁴ cuius magna pars a tempore, quo ipsi S. Apostolus Thomas Evangelium promulgaverat ad haec usque tempora in Christi Domini fide constans perseverabat, in ipso infidelitatis gremio et in tanta Christianorum illorum dispersione, cum diversas regiones incolarent et eas quidem ditioni Regum idololatrarum subiectas, quodque cumulum addebat sine ulla cum reliquis Christianis communicatione, quae plane a primis illis temporibus interrupta fuit usquedum Lusitani huc pervenerunt. » ⁵

Fides non interrupta.

¹ Vide plura apud VINC. MARIA A S. CATHARINA, lib. II, cap. 5, p. 154 et sqq. et RAULIN, p. 511: *Syllabus*.

² SCHURHAMMER, op. c., p. 14 (Letters of Mar Jacob.) T. K. JOSEPH, *The Malabar Christian Copper Plates*.

³ *The Malabar Herald*, Cochin, May 6, 1933. *Nayar-Christian Marriage*, Montserrate S. I. et alii.

⁴ Ex textu originali Raulin omittit verba: e de ver a mercê que Deos nosso senhor tinha feito a esta Christandade em conservar ...

⁵ RAULIN, pp. 60-61.

82 Episcopi qui hoc tempore Malabarenses rexerunt Nestoriani generatim dicuntur, de quibus Paulinus sic dicit: « Ex Mosula itaque series illa Nestorianorum antistitum derivatur... Eorum libri nestoriani in Synodo Odiampertana (Diamperitana) flammis traditi fuere: ex qua caussa, horum episcoporum varia doctrina, successionis ratio et tempora, missiones eorum, et ipsa series Patriarcharum, a quibus mittebantur, obscura et multis lacunis referta est. Nulla ab iis in India alicuius coactae Synodi memoria, nulla alicuius martyrii monumenta: sunt enim Indi ad tolerandas varias religiosas doctrinas et opiniones faciles et indulgentes, reges ipsi et gentilium apices sacerdotes Brahmanes suae superstitionis tenacissimi, alienae religionis incuriosi; quorum opiniones, ritus, idola et templa, si sarta tectaque relinquuntur, relinquunt, etiam ipsi alienigenas incolumes et suis opinionibus indulgentes. Neque vero haeretici nestoriani sui dogmatis adeo tenaces sunt, ut pro eo asserendo mortem oppetendam esse existiment; sed magis simulationi more Orientalium agunt, et blanditiis reges ac praefectos demulcent. Qua agendi ratione placidum Indorum christianorum gubernium sortiti, sine Synodis (et) martyriis eos gubernabant. Unde id etiam historiae Indicae veteri accidit incommodum, ut pauca habeat documenta ». ¹

Episcopi Syro-orientales non multum faciebant.

83 Non negamus aliquid veritatis esse in eis quae Paulinus de episcopis malabaricis dicit. Non enim videtur posse affirmari illos nihil fecisse. Legimus v. g. de quodam Mar Iohannan episcopo Malabariae qui in ordinem redegit officium divinum. ² Probabile videtur hic fuisse Mar Iohannan qui fuit in Malabaria anno 1490.

Reordinatio officii divini.

Dicendum nobis videtur Ecclesiam malabaricam rebus potius socio-politicis quam ecclesiasticis fuisse deditam, ideoque occasiones ad applicandas leges ecclesiasticas strictae canonicae fuisse perraras.

Res socio-politicae magni fiebant.

84 « De moribus et institutis », ait Paulinus, « horum christianorum ante accessum Lusitanorum in Indiam, simplicem,

¹ *India Orientalis christiana*, pp. 25-27.

² DO CONTO, *Da Asia*, Dec. 12, l. 3, c. 5, Olyssipone, 1788, t. VIII, p. 288.

Opera in quibus
mores Malabaren-
sium inveniuntur.

apertam et maxime veracem narrationem tradit Iosephus Indus Cranganorensis in libro inscripto: *Novus Orbis regionum et insularum*, Basileae 1532, cap. 132, 133. pag. 142 et sqq.: *Qui eorum pontifices moderantur Ecclesias*.¹

Raulin in sua *Historia Ecclesiae Malabaricae cum Synodo Diamperitana*, pag. 386-388, citat ipsa Iosephi Indiani verba (prolata anno 1501) relate ad mores et instituta christianorum malabarensium. Citat praeterea idem Raulin *ibid.*, pag. 388-395, Maffeum S. I., qui quoque verba facit de iisdem.²

Supradicta ergo sunt fontes iuris canonici Malabaricae peculiares ante saeculum XVI, praeter illos quos eidem communes vidimus cum Ecclesia syro-orientali.

Quaenam scire pos-
simus ex his operi-
bus.

Ex his fontibus particularibus haurire possumus notitias 85
praecipue de hierarchia, de Primatu Romani Pontificis de potestate episcoporum etiam in rebus civilibus, de tonsura et indumentis clericorum, de ratione vitae eorundem, de clericis saecularibus et regularibus, de baptismo, de modo administrandi communionem, de Extrema Unctione, Confessione, Matrimonio et Ordine, de quibusdam sacramentalibus, de ecclesiis et de earundem ornatu, de ieiuniis et orationibus, de festis et de diebus dominicis, de divino officio et choro, de concionibus, de excommunicatione, de dote matrimoniali, de usu crucis sine imagine, de supputatione temporis et de divisione diei in 60 horas, de azymo et fermentato, de mortuis sepeliendis, de precibus, exsequiis et aliis ceremoniis pro defunctis, de viduis, de divortio, de S. Scriptura et commentatoribus, de privilegiis socio-politicis, etc.

Divisio haeredita-
tis.

Quoad divisionem haereditatis, Malabarenses sequebantur leges locales apud paganos vigentes.³

Res paganus in re-
bus canonicis.

Regnum christianum de quo diximus annexum est regno 86
Cochinensi et sic Rex Cochinensis paganus evasit protector Christianorum S. Thomae. In familia Ciramel prope Trichur hodie existunt documenta ante 420 annos exarata quibus

¹ Op. c., p. 20, nota, et *Oriente conquistado a J. C.*, tom. V, pp. 145 et sqq.

² Vide insuper D'SOUZA, *Oriente conquistado*, V, pp. 145 sqq.; LA CROZE, *Histoire du Christianisme des Indes*, La Haye, 1758.

³ D'SOUZA, *Oriente conquistado*, II, pp. 71-72.

Reges Cochinchinenses nominabant parochos ecclesiis suae ditioris atque exigebant partem taxarum matrimonii christianorum.¹

Verum huiusmodi notitiae sunt mancae et in quibusdam casibus parum credibiles. Plura ex his sunt proscripta et pauca laudata a Synodo Diamperitana anno 1599 de qua infra. Hinc decreta Synodi Diamperitanae quoque praebent notitias de rebus malabaricis ante saeculum XVI vigentibus.²

Synodus Diamperitana ut fons.

Ex his patet fontes iuris canonici malabarensis ante saeculum XVI, dupliciter dividi posse. Primus fons est ipse syro-orientalis, nempe Antiochenus-Seleuciensis-Persicus. Alter complectitur consuetudines et mores Malabariae peculiare. Valde difficile est, et in quibusdam casibus impossibile, discernere quatenus sint Antiochena, quatenus Seleuciensia et quatenus Persica.

Fontes malabarici dupliciter dividuntur.

Malabaria retinebat ritum syro-orientalem (Seleuciensem). Calendarium syro-orientale indolem Antiochenam praefert.³

Calendarium.

¹ P. KURIYAN, *The Orthodoxy of the St. Thomas Christians*, pp. 10-11, nota post praefationem.

² Decreta haec vide apud RAULIN, op. c.

³ A. FORTESCUE, *The Lesser Eastern Churches*, p. 141.

CAPUT SECUNDUM

SAECULUM XIV

PRIMA PARS: HISTORICA

Lusitani amici Malabarensium.

Ebedjesus et Tridentinum.

Malabaria sub successoribus Ebediesu.

Saeculo XVI, Lusitani in Malabariam appulerunt, et cum illis Malabarenses in maxima amicitia versi sunt per 50 circiter annos, ¹ Cl. Castets S. I. dicit: « Common solemn religious services in both rites were even performed in the same church to the common edification of all ». ² Episcopus syro-orientalis malabarensis missus a Patriarcha Seleuciensi anno 1504 fuit magnus amicus S. Francisci Xaverii. ³ An. 1552 Iulius III confirmavit iurisdictionem Patriarchae Mar Ioannis Sulaqa super Malabariam, quod etiam Pius IV fecit in casu Ebediesu successoris Sulaqa. ⁴ Ebediesus « petiit studiosissime ut istius sacri Concilii (Tridentini) canones et decreta preferenda ad eum curaremus (Em. Card. Amulius), se enim quidquid in Concilio statutum erit omnino servaturum promisit, daturumque operam ut omnes sui servent, chirographo suo chaldaica lingua confecto, quod latine explanatum cum his litteris mittimus, confirmavit ». ⁵ Successores Ebediesu Malabariam regebant usque ad annum 1599 per episcopos syro-orientales a se missos, etsi quidam episcopi ab inimicis Patriarchis nestorianis profecti in Malabaria erant inventi. ⁶

P. Antoninus Zehara, O. P. qui cum Mar Joseph episcopo Chaldaeo Malabariae (1556-1569) in Malabariam venit

¹ SCHURHAMMER, op. c.

² *The Examiner*, Bombay, 1922, p. 203.

³ SCHURHAMMER, *ibid.*, praesertim p. 1.

⁴ GIAMIL, pp. 15-60.

⁵ Card. Amulius ad Patres Concilii Tridentini, apud GIAMIL, p. 66; Gregorius XIII misit legatum suum Leonardum in Orientem ut portaret ad Prelatos Orientales decreta Tridentina et Reformationem Calendari, Beltrami, p. 77.

⁶ BELTRAMI, pp. 48 sqq.

multos errores a Malabarensibus removit et varias veras doctrinas eos docuit ut legimus in relatione quam ipse S. Sedi submisit quamque per partes citat Illus. Donus. Beltrami in suo opere hic saepe laudato. Putamus P. Antoninum sub oculis habuisse decreta Concilii Tridentini.

P. Antoninus Zahara O. P.

88 Hoc saeculo Malabarenses multoties explicitas relationes cum S. Sede habuerunt, et S. Sedes directe quoque intervenit in dirimendis praesertim controversiis inter Mar Ioseph et Mar Abraham episcopos a Patriarcha Ebediesu in Malabariam missos, inter Mar Abraham et Mar Simeonem intrusum, in concedendis indulgentiis et aliis favoribus, in relationibus Malabarensium cum Lusitanis, etc.¹

Relationes Malabaricae cum S. Sede.

89 Episcopi syro-orientales in Malabariam missi inciderunt in suspicionem Lusitanorum qui eos nestorianismi accusarunt coram Inquisitione Goae, Lusitaniae et Romae. Episcopos istos Lusitani tractabant iuxta mentem suam secundum quam episcopus Goae erat episcopus Malabaricae, totius Indiae et omnium partium orientalium.² Etiam liturgicae peculiaritates tanquam haereticae et schismaticae diiudicatae sunt a Lusitanis. Archiepiscopus Franciscus Roz S. I. anno 1604 hoc fassus est in sua *Relação da Christianidade da Serra*: « Also religious », ait ipse, « who did not understand anything at all that was not of the Latin Rite, and declared everything else at once as heresy and superstition, forcing them to eat fish and drink wine in Lent against their Rite, though this fasting is more in conformity with the holy canons and the fasting of the original Church ».³ Fatemur fuisse errores in libris liturgicis malabaricis. Audiat ipse Franciscus Roz qui anno 1586 vel 1587 sic scripsit: « Nestoriani qui Indiam Orientalem degunt, quamvis Romanam fidem catholicam fuerint professi, ipsorum tamen libri Nestorii, Diodori Tarsensis et Theodori Mopsuesteni dogmatibus scatent ». « Haec et alia de haeticis his leguntur encomia quae omnia longum esset recensere. Et quidem

Lusitani fidem amittunt in episcopis syro-orientalibus.

Suspicio haeresis.

Non obstantibus erroribus Malabarensis habuerunt catholicam communionem.

¹ BERNARD OF ST. THOMAS, *A Brief Sketch* ..., pp. 23-45.

² BELTRAMI, p. 45.

³ SCHURHAMMER, op. c., p. 22.

cum recitant divinum officium, nominibus haereticorum horum tacitis, commemorationes tantum praedictas, nulla habita Nestorii et sociorum mentione, legunt, canunt ac recitant ». « His enim non obstantibus, publice Beatam Virginem Dei Matrem praedicant ». ¹ Ant. de Heredia S. I. anno 1552 scripsit: « They have many erroneous doctrines, because they were instructed by two Bishops who came from the Preste (sic). They have very good churches many of their children are in the College of the late Frey Vincente. I visited two of their villages: they obey in all things the Roman Church and are instructed by one of the two Malabarian priests who studied in Coimbra ». ²

Latinizatio Ecclesiae malabaricae.

Lusitani putarunt optimum remedium purgandi Malabarenses ab omni errore fore reducere eos sub suam potestatem, ritu syro-orientali, quantum fieri potuisset, latinizato. Instituerunt Franciscani lusitani seminarium in Cranganore tempore S. Francisci Xaverii, in quo clerici malabarenses educarentur. ³ Erat aliud seminarium in Caduthuruthi (Carturte) ubi Dominicani docebant Syro-Malabaricos. Anno 1585 Patres Societatis Iesu suum aperuerunt seminarium in Vaicota. ⁴ Ecclesiae malabaricae fuerunt reaedificatae secundum architecturam lusitanam. ⁵ Sic paulatim ius canonicum latinum introduci coepit apud Malabarenses. Tempore Mar Iacobi (1503-1550), episcopi Malabariae, Lusitani conati sunt baptizare ritu latino infantes Malabarensium orientalium. ⁶ Medio saeculo XVI fermentatum et vestimenta sacra orientalia fuerunt substituta per azymum et vestimenta latina. ⁷ Huiusmodi mutationes introductae sunt per Mar Ioseph qui ipse didicerat missam latine dicere ut Lusitanis placeret. ⁸ Franciscus Dionysius die 4 ianuarii 1578 scripsit a Cochin

¹ *De erroribus Nestorianorum qui in hac India Orientali versantur*, in *Orientalia Christiana*, XI-1, 1928, pp. 15-32, 21.

² SCHURHAMMER, op. c., p. 22, nota 67^a.

³ *Ibid.*, p. 35.

⁴ J. CASTETS, S. I., in *The Examiner*, Bombay, 1922, p. 204.

⁵ MEDLYCOTT, p. 30, nota.

⁶ SCHURHAMMER, op. c., pp. 17-18, 10-16.

⁷ J. HANSENS, II, p. 140.

⁸ BELTRAMI, p. 45; 87 nota.

Romam: « The Thomas Christians have some of our feasts as those of Our Lord and Assumption. *Of late some feasts of ours have been introduced amongst them...* ». ¹ In Concilio provinciali Goae anni 1585, cui Mar Abraham episcopus Malabariae intererat iussu Gregorii XIII, decretum est libros rituales latinos in linguam syro-chaldaicam esse traducendos. Iussu ipsius Concilii Pontificale quoque Romanum syro-chaldaice reddendum erat. ² In hoc Concilio renovati sunt canones quos Concilia provincialia Goae annorum 1567 et 1575 fecerant pro Ecclesia malabarica. ³ Sic Malabaria gubernanda erat, non ab episcopis syro-orientalibus (Seleuciensibus), sed ab episcopis a Rege lusitano nominatis, et episcopus Malabariae debebat interesse conciliis provincialibus Goae. ⁴ Statim post annum 1585 S. Sedes rogata est utrum lingua syro-chaldaica extinguenda esset. Sed S. Sedes negativum dedit responsum. « Rome, when this doubt was submitted, answered that Syriac should absolutly he retained; the variety of liturgies being an adornment of the Church “ who is the Queen that stand... surrounded with variety ,». ⁵ Item S. Sedes respuit petitionem pro pallio Mar Abrahamo concedendo, eo quod Mar Abraham non fuerit directe a Papa nominatus archiepiscopus. ⁶

Concilium Goae.

Lingua Syriaca non supprimenda.

- 91 Anno 1582, convocata est synodus dioecesana a Mar Abraham episcopo syro-orientali Malabariae in civitate Angamale, Patribus Societatis Iesu adiuvantibus. In ista synodo decretum est libros liturgicos esse corrigendos et recipienda decreta Concilii Florentini. ⁷

Synodus Angamalensis.

- 92 Anno 1595 Archiepiscopo Goae data est a Clemente VIII facultas inquirendi de fide Mar Abrahami et eorum, si qui essent, qui de haeresi erant suspecti, et instituendi vicarium Apostolicum latinum pro Malabaria, si Mar Abraham haere-

Facultates Archiepiscopo Goae a S. Sede datae.

¹ Jesuit Archives, Goa, 12, 439: original.

² BERNARD OF ST. THOMAS, *A Brief Sketch...*, p. 46.

³ *Ibid.*, p. 45.

⁴ *Ibid.*

⁵ CASTETS, l. c., p. 204.

⁶ BELTRAMI, p. 231.

⁷ *Ibid.*, p. 109; P. KURIYAN, p. 51.

ticus sit inventus. Iste vero Vicarius Apostolicus non poterat Ordines conferre.¹ Archiepiscopo Goae iussum fuit a Papa ne in Malabariam admitteret alium Praelatum « nisi quem Apostolica Sedes iuxta decretum praefatae synodi provincialis Goae »² nominaret.

Anno 1597 idem Clemens VIII dedit Archiepiscopo Goae facultatem instituendi Vicarium Apostolicum quemcumque, dummodo esset idoneus, si Mar Abraham mortuus esset antequam successor canonice nominaretur.³

Mortuo Mar Abraham anno 1597, Archiepiscopus Goae 93 Dom. Alexius Menezes nominavit primum P. Roz S. I., et Archidiaconus et Menezes. deinde Georgium Mar Abrahami Archidiaconum ut Vicarium Apostolicum. Georgius autem more Ecclesiae malabaricae regimen eiusdem susceperat; fecitque fidei professionem coram Lusitanis in Malabaria degentibus, tum ecclesiasticis tum laicis. Ipse Georgius noluit accipere iurisdictionem a Dom. Menezes.⁴ Fuit Georgius episcopus electus Palurensis a Gregorio XIII, cum iure administrandi Ecclesiam malabaricam tempore eius vacationis.⁵ Sed hoc ius videtur esse ei negatum per Breve anni 1597, quod idem fuit Archiepiscopo Goae mandatum, ut vidimus. Georgius autem videtur ignorasse de isto Brevi.

Menezes exercet jurisdictionem in Malabaria.

Menezes itaque in Malabariam profectus est. Cum cano- 94 nice visitasset plures ecclesias ubi sacros Ordines et confirmationem pluribus contulit (Malabarenses statim post baptismum iam confirmabantur) convocavit *dioecesanam* synodum in civitate Diamperitana anno 1599. Archidiaconus primo ei restitit, permittens ei visitare ecclesias ita ut episcopus alienus eas visitaret.⁶ Sed in fine Menezio cessit. In synodo Diamperitana Malabaria reliquit suam dependentiam a Patriarcha syro-orientali quem iussu Menezis ut schismaticum anathematizarunt Malabarenses.⁷ Verum Pa-

Synodus Diamperitana.

¹ BELTRAMI, p. 249.

² *Ibid.*

³ *Ibid.*, pp. 252-253.

⁴ MACKENZIE, pp. 68, 69.

⁵ BELTRAMI, pp. 195-197 (Documenta XV-XVI).

⁶ RAULIN, pp. 26-27.

⁷ BELTRAMI, p. 254.

triarcha sic anathematizatus, fuit Mar Denha Simon S. Pallio a S. Pontifice decoratus. ¹ Ad hoc Ill^lmus D. Beltrami observat: « Ma disgraziatamente, i Malabarici non avevano allora alcuna voce a Roma che potesse farsi sentire, e il Patriarca caldeo Simone Denha viveva confinato in Persia, stretto dalla persecuzione dei Nestoriani. Perciò i Portoghesi, padroni assoluti della situazione, ebbero facile gioco, e la vittoria fu tutta per loro ». ²

De adiunctis istius synodi, de iuridico valore eiusdem decretorum, etc. nihil hic agimus. Factum est ut reciperetur a Malabarensibus synodus Diamperitana, in qua isti iuraverunt se recepturos illum tantum episcopum quem S. Sedes immediate nominaret.

- 95 Synodus Diamperitana funditus extinguere conata est omnia quae erant syro-orientalia, et in loco eorum substituere leges latino-lusitanas quae in vigore erant post Concilium Tridentinum. Circa administrationem sacramentorum et sacramentalium, circa censuras et casus reservatos, circa impedimenta matrimonialia, circa formam matrimonii, circa modum servandi ieiunia et abstinentias, circa initium et finem diei, circa festa, etc. etc. Malabaria debebat sequi leges latino-lusitanas illius temporis. Sacramenta et Sacramentalia administranda erant iuxta Rituale Romanum syro-chaldaice redditum: missam latinam in quibusdam adiunctis a sacerdotibus malabarensibus syro-chaldaice celebrari potuisse est decretum; imo synodus adeo pervenit ut decerneret ³ sacerdotibus malabaricis licere sacrum litare in lingua latina iuxta ritum romanum in ecclesiis latinis. Decreta morum reformatoria quoque fuerunt ibi condita. ⁴ Menezes antequam a Malabaria discederet instituit 80 paroecias quibus et parochos praeposuit. ⁵

Radicalis mutatio
in iure canonico et
ritu.

En maxima mutatio in iure canonico malabarico!

¹ *Ibid.*, p. 223.

² *Ibid.*, p. 130.

³ Actio V, de Sac. missae, Decret. IV.

⁴ Vide *Decreta Synodi Diamperitanae* apud RAULIN.

⁵ MACKENZIE, l. c..

SECUNDA PARS: CANONICA

Latinizationis initium et profectus.

Vidimus in parte praecedenti quomodo Ecclesia malabarica esset saeculo XVI gradatim latinizata. Ante annum 1597 canonibus syro-orientalibus et consuetudinibus malabaricis, de quibus supra egimus, quaedam subtracta et quaedam addita sunt ad normam iuris canonici latini. Anno 1599 huiusmodi latinizatio perfectionem attingit in synodo Diamperitana, quae paucas laudavit consuetudines malabaricas et caeteras proscripsit.

Fontes iuris canonici saeculi XVI.

Fontes ergo iuris canonici huius periodi sunt:

97

Fontes syro-orientales.

1) Fontes syro-orientales de quibus in capite praecedenti diximus. De facto Archiepiscopus Franciscus Roz, S. I. in Malabaria legit 50 canones arabicos (Nicaenos) in quadam collectione quae non fuit nisi illa Sobensis iuxta Franciscum De Souza S. I., auctorem libri *Oriente Conquistado*.¹ Mar Ioseph, episcopus Malabariae, transcripsit codicem Sobensem anno 1557, in coenobio S. Francisci in urbe Basain quae a civitate Goa 60 leucis distat,² ubi a Lusitanis detinebatur. In hoc exemplari pars II est minus completa neque servat eundem ordinem ac in caeteris.

Consuetudines non scriptae.

2) Consuetudines et leges Malabariae peculiare quae non sunt scriptae quasque ex scriptoribus occidentalibus partim scimus. Decreta synodi Diamperitanae quoque aliquam de his praebent notitiam.

Statuta Seminariorum.

3) Statuta Seminariorum, praesertim Cranganorensis et Vaipicotensis, quae tamen ad nos non pervenerunt.

Concilia Goae.

4) Decreta Conciliorum provincialium Goae annorum 1567, 1575 et 1585, quae ad Malabariam pertinent, quaeque collecta inveniuntur in *Bullario Patronatus Portugalliae in Ecclesiis Africae, Asiae atque Oceaniae* curante Levy Maria Jordao, Olisipone, 1868-1879.

Florentina decreta.

5) Decreta Concilii Florentini, quae sunt a dioecessana synodo Angamalensi recepta anno 1582.

¹ PAULINUS A S. BARTHOLOMAEO, p. 64.

² *Codex Vaticanus Syriacus* 128.

6) Decreta synodi dioecesanæ Angamalensis anni 1582, quæ vero non pervenerunt ad nos.¹ Decreta synodi Angamalensis.

7) Decreta et canones Concilii Tridentini quæ Patriarcha Ebediesus, ut vidimus, accepit et synodus Diamperitana præcepit in Malabaria servanda.² Tridentina decreta.

8) Omnia quæ Archiepiscopus Dom. Menezes fecit in Malabaria tum ante tum post Synodum Diamperitanam; quæ omnia inveniuntur in opere Antonii de Gouvea: *Jornada do Arcebispo de Goa dom frey Alexio de Menezes, primaz da India Oriental*, Coimbra, 1606. Huc referuntur etiam ea quæ a Lusitanis fuerunt introducta ante hanc synodum de quibus supra. Omnia quæ Menezes fecit.

9) Documenta S. Sedis pertinentia ad Patriarchas Syro-Orientales, Lusitanos et Malabarenses: quæ inveniuntur præcipue in his libris: S. Giamil, *Genuinæ Relationes inter Sedem Apostolicam et Assyriorum Orientalium seu Chaldaeorum Ecclesiam*, Romæ, 1902; G. Beltrami, *La Chiesa Caldea nel secolo dell'unione*, Pontificium Institutum Orientalium Studiorum, Romæ, 1933; *Bullarium Patronatus Portugalliae...* supra indicatum; *Subsidium ad Bullarium Patronatus Portugalliae*, Allape, 1903. Documenta S. Sedis.

10) Decreta et Capita synodi Diamperitanæ anni 1599 quæ habentur apud Raulin, *Historia Ecclesiæ Malabaricæ cum Synodo Diamperitana*, Romæ, 1745; *Bullarium Patronatus Portugalliae...* etc. Synodus Diamperitana.

11) Scripta Missionariorum huius periodi quæ non sunt publicata nisi per partes. Scripta missionariorum.

Rev. G. Schurhammer, S. I., nunc professor in universitate Gregoriana, Romæ, sequentia habet in epistola quam misit ad scriptorem:

« The documents are almost all in Portuguese and the originals.

«1. On the tomb and church of St. Thomas in Mailapur, I found besides many descriptions of visitors in the 16-th

¹ Cfr. JARRIC (Du) Petrus, S. I., *Thesaurus rerum Indicarum*, Coloniae Agrippinae, 1615.

² *Synodus Diamperitana*, Actio III, Decretum 21.

century of the text of the donation of the Little Mount to the Soc. of Jesus 1580, and informations of eye witnesses about the finding and opening of the tomb 1517-33, and a report about the relics 1600. From it follows that the local tradition of the Thomas-Christians then already assigned the death of the apostle to the Little Mount.

«2. *About the Thomas-Christians of their customs*, I found the original reports of the Fathers S. I.: Vic. Dionisio 1578, Montserrate 1579, Pero Luis the Malabarian 1580, bishop Roz 1587, Franc. Xavier 1590, Abraham de Georgiis 1593, Campori 1618, Toscano 1600, Campori 1614 et Diego Goncalvez 1615 etc., besides the other numerous letters of their missionaries to Rome, and the annual letters that report regularly about the mission amongst them. The said reports give also notes about their religious beliefs and their traditions about their history and should all be published in their original Portuguese text with commentary, which would fill a good volume.

«Besides, there are also 3 volumes about the process between the bishop of Vaipicotta and the one of Cochin 1607 with the testimonies of the witnesses, giving much information about the Thomas-Christians and their traditions.

«All these documents are still in the possession of the Society of Jesus.

«Besides I found *in Lisbon*:

«In the *National Archive* (Torre do Tombo): Many original letters of the XVI century, amongst them of Jacob Mar Abuna and his helper Penteado about the first union-missions amongst the Thomas-Christians (2 letters of Jacob Mar Abuna,¹ signed in Syriac): also letters of Frey Vicente O. F. M., the founder of the Cranganore mission, letters of the various Malabarian Kings of Cochin, Cranganore, Tekkumkur, etc.

«In the *Bibliotheca Nacional*, Secção Manuseritos, Fondo Geral N. 536: «Noticias do Reyno de Malabar», Vol. in 4º

¹ *Gregorianum* Roma, XIV (1933) pp. 62-86: *The Letters of Mar Jacob, Bishop of Malabar 1503-1550*.

of 29 fol. The author knows the Thomas-Christians very well and writes at the time of bishop Salvador dos Reis S. I. (1758-79). Extremely interesting, full of precious information.

« In the *British Museum, London*, Manuscripts: 1) Additional Mss. 9853: Report on the Serra (Thomas-Christians) 1604: very precious (f. 86-96vo).

« Sloane Mss. 2749 A. « Breve Relação da antiquissima christandade da serra do Mallavar » (end of 17th cent.?) gives all the churches of each state...».

Epistola haec est scripta in civitate Bonnensi ad Rhenum, Hofgartenstr., 9., 21 Dec. 1929.¹

¹ Vide: *Extracts from some Jesuit Annual Letters. Malabar and the Fishery Coast. Translated from the Latin by the Rev. A. SAULIÈRE, S. J., with introduction and notes by the Rev. H. HOSTEN, S. J. - Reprinted from the « Indian Athenaeum », August-Sept. 1923. (The Indian Athenaeum, 26 Chowringhee, Calcutta). BETTRAMI, La Chiesa Caldea nel secolo dell'Unione, in Orientalia Christiana, XXIX, Roma, 1935.*

CAPUT TERTIUM

1600-1653

PRIMA PARS: HISTORICA

Post synodum Diamperitanam, Ecclesia malabarica est posita ut suffraganea Archidioecesis Goaensis; et episcopi lusitano-latini eam regere coeperunt sub Patronatu Portugalliae.¹ Anno 1609, liberata a iurisdictione Goanensi, malabarica Ecclesia est in Archidioecesim constituta, ut fuerat prius, sede a Angamali i Cranganorem translata.²

Etiam sub Archiepiscopis latinis officium Archidiaconi existerat.

Episcopi latini, utpote imbuti spiritu synodi Diamperitanae, expurgare conati sunt Malabariam ab omnibus legibus et consuetudinibus praexistentibus. Proni erant parcere tantum eis quae sibi laudabiles videbantur. Quatenam fuerint istae, aliquatenus cognoscere possumus ex actibus synodi Diamperitanae. Latinizationem quoque ritus isti diligentissime sunt persecuti. Iuxta eorum mentem specialitas alicuius ritus in lingua tantum reponenda erat.

Multos ergo et varios dolores passi sunt Malabarenses. Archidiaconi amplas facultates exercere conabantur, quod episcopi aegre ferebant. Facultates istae fuerunt:

- Ius disponendi de dispensationibus omne genus;
- Ius nominandi candidatos pro ecclesiis et beneficiis;
- Ius exclusivum praesentandi candidatos ad S. Ordines;
- Ius administrandi bona ecclesiastica.³

Legitime concludi posse videtur Archidiaconos tempore episcoporum syro-orientalium his gavisos esse facultatibus.

¹ BELTRAMI, p. 133.

² *Ibid.*, p. 137.

³ CASTETS, in *The Examiner*, Bombay, 1922, p. 214.

Primi duo episcopi latini, Franciscus Roz S. I. et Stephanus de Britto S. I., aliquomodo hoc tolerarunt. Tertius vero Franciscus Garcia S. I. noluit abdicare iuribus suis. Malabarenses ergo, iam vexati propter mutationem ritus et legum ecclesiasticarum, propter translationem iurisdictionis a Patriarcha syro-orientali ad episcopos latinos, atque propter multas alias rationes,¹ usque ad resistantiam contra latinum regimen sunt adducti. Archidiaconus istius temporis, Thomas Parampil (seu Palliveettil seu de Campo) litteras quoque dedit ut episcopi orientales mitterentur in Malabariam. Dicitur ipse scripsisse ad Patriarchas Coptorum, Iacobitarum, Nestorianorum et Chaldaeorum; sed iuxta quosdam, scripsit ad Patriarcham Chaldaeorum tantum, qui erat catholicus.² Quidquid sit, episcopus quidam nomine Mar Atalaha in Mailapurem venit Malabarensesque certiores fecit « se habuisse omnem potestatem a Domino Papa ». ³ Cum autem nihil iurisdictionis in Malabariam habuisset, Lusitani eum per navem deportarunt Goam via Cochin. Archidiaconus Thomas et plures Malabarenses frustra conati sunt liberare sibi ipsum episcopum. Desperatione ducti in loco Mattamcherry prope Cochin, omnes tenentes cingulum alligatum cuidam cruci (crux ista etiam hodie servata vulgo *Cunan Curisu* vocatur) iurarunt se nunquam Iesuitas recepturos.⁴ Iesuitae enim erant omnes episcopi lusitano-latini qui eos gubernabant post synodum Diamperitanam.

Archidiaconi resistant Archiepiscopis.

Mar Atalaha.

Juramentum contra Iesuitas.

102 Hoc accidit anno 1653. Maxima pars Malabarensium se seiunxerunt ab Archiepiscopo Garcia. Post aliquot menses, in loco Alengat (Mangat) est convocatum conciliabulum ubi 12 sacerdotes manum imposuerunt Archidiacono eumque creaverunt episcopum,⁵ proclamantes se hoc fecisse iussu Romani Pontificis.⁶ Sed plures postea paenituit, qui se subiecerunt Archiepiscopo Garciae. Rogantibus illis qui sub

Schisma et pseudoepiscopus.

¹ BERNARD OF ST. THOMAS, *The St. Thomas Christians*, II, pp. 55-66.

² *Ibid.*, p. 78.

³ *Istoria del Mgr. Gioseppe*, Romae, 1719, p. 25 (P. F. EUSTACHIN).

⁴ MACKENZIE, p. 27.

⁵ *Ibid.*, p. 27.

⁶ BERNARD OF ST. THOMAS, *A Brief Sketch*, p. 62.

Carmelitani in Malabaria.

Jacobitismus.

Pseudo-episcopus fit Metropolitā.

Archiepiscopo Garcia erant, S. Pontifex Alexander VII misit Carmelitanos missionarios ad sanandam rupturam, qui cooperantibus sacerdotibus indigenis multos ad rectam perduxerunt viam.¹ Hi et illi qui cum Rm̃o D. Garcia manserunt sunt antecessores actualium Syro-Malabarensium ritus syro-chaldaici. Alii inobedientes schismatici facti sensim sine sensu amplexi sunt Iacobitismum et ritum syro-occidentalem antiocheno-iacobiticum; inceperuntque vocari *Puthankuttukar* seu « qui novi sunt », dum alii appropriarunt sibi nomen *Pazhayakuttukar* seu « qui antiqui sunt ». Hae duae designationes in documentis etiam civilibus usurpabantur² et hodie quoque in usu sunt. Ecclesia syro-malankarensis ritus antiocheni ortum ducit a *Puthankuttukar*, ut infra videbimus.

Archidiaconus Thomas se gerebat tanquam *Metropolitā et Porta totius Indiae*, qui titulus, ut supra vidimus, antiquitus competeat metropolitae syro-orientalibus malabaricis.³

SECUNDA PARS: CANONICA

Fontes non nisi ii de quibus supra.

De iure canonico huius epochae multum non est, quod¹⁰³ dicatur.

Decreta synodi Diamperitanae nec non consuetudines quas ut laudabiles Lusitani tolerarunt efformant fontes praecipuos huius periodi. Cf. etiam relationes missionariorum, de quibus in cap. 3.

¹ *Ibid.*, pp. 64, 65.

² *Idem*, *The St. Thomas Christians*, II, p. 371, ubi citatur documentum civile anni 1809.

³ Quando missionarii Carmelitani Malabariam reliquerunt, anno 1663, Alexander Palliveettil indigenus fuit consecratus episcopus Megarensis et Vicarius Apostolicus Malabariae pro catholicis syro-malabarensibus. Ipse Alexander seipsum vocabat more antiquo « Metropolitā totius Indiae ». – BERNARD OF ST. THOMAS, *The St. Thomas Christians*, II, p. 125, ubi citatur documentum ab eo subsignatum. Sacerdos Matthaeus Palliveettil, nepos et coevus episcopi Alexandri, cum creatus esset Archidiaconus fidelium syro-malabarensium Archidioecesis Cranganorensis, se ipsum vocabat « Portā totius Indiae ». P. KURIYAN, p. 148, ubi citatur documentum ab eo subsignatum.

104 Facultates quibus Archidiaconi gaudebant sunt ab Archiepiscopis latinis Roz et Britto toleratae (1601-1641). Quatenus fuissent istae, vidimus supra. Iste quoque includi debent in iure canonico huius aetatis.

105 Ab una parte latinae leges introducebantur, ab alia, Malabarenses confirmabantur in antiquis suis moribus et consuetudinibus. Cum episcopi latinas sequebantur leges, subditi, ducibus Archidiaconis, modo antiquo omnia peragebant. In quibus vero Archidiaconi nihil proficere valebant, ea fuerunt omnino latinizata. Sic ritus et liturgia magnas mutilationes, transformationes, mutationes et alterationes sunt passi.

106 Rñus D. Roz S. I., primus Archiepiscopus lusitano-latinus, anno 1606 convocavit synodum dioecesanam.¹ Acta huius synodi ad ius canonicum pertinentia nullibi inveniuntur. Nescimus utrum talia fuerint an non. Quaedam manuscripta syro-chaldaica antiqua referunt mutationes in missa introductas ab hac synodo. Unum huiusmodi manuscriptum vidimus in monasterio syro-malabarensi S. Ioseph in loco Mannanam.

Synodus Archiepiscopi Roz.

Syro-Malabarenses ritus syro-chaldaici latinizati hic relinquentes, sequemur schismaticos ex quibus orta est Ecclesia syro-malankarensis.²

¹ BERNARD OF ST. THOMAS, *The St. Thomas Christians*, II, p. 58.

² Designatio « Syro-Malabarenses » hodie stat pro catholicis antiquis qui sequuntur antiquum ritum syro-chaldaicum a Lusitanis latinizatum. (After the Vatican Council it is being revised & reformed)

CAPUT QUARTUM

1653-1890

PRIMA PARS: HISTORICA

Mar Gregorius Jacobita.

Schismatici, qui anno 1653 legitimo Pastori restiterant, 107
anno 1665 acceperunt quemdam episcopum Iacobitam a
Patriarcha Iacobita missum, Mar Gregorium scilicet, qui eos
iacobitismum docuit. Quidam asserunt Mar Gregorium con-
secrasset Archidiaconum Thomam in episcopum. Alii solidiore
fundamento nitentes hoc negant.¹

Ritus schismaticorum erat chaldaicus.

Quando Mar Gregorius in Malabariam venit, catholici 108
et schismatici utebantur ritu syro-chaldaico a Lusitanis latinizato, de quo P. Vincentius Maria Carmelitanus contemporaneus dicit: « Il rito con il quale questa Chiesa si governava è siriano non puro, ma misturato di caldeo secondo l'uso antico dei Babilonesi ». ² Post haec P. Vincentius Maria singillatim profert christianorum malabarensium ritus ecclesiasticos, caeremonias, ieiunia, festa, modum recitandi divinum officium, quae omnia sunt syro-orientalia.³

Innovationes in riu et fide.

Mar Gregorius, etsi secum, ut naturale erat, attulit Missale syro-occidentale Antiochenum, tamen de mutatione ritus totali non curasse videtur. Docuit in Missae celebratione cappam, non casulam esse adhibendam, ieiunium quadragesimale servandum esse secundum Calendarium Iulianum, et in fermentato solo Eucharistiam esse conficiendam.⁴ Docuit praeterea Romanum Pontificem et Nestorium esse haereticos, sedem Antiochenam esse caput et matrem totius mundi, Christum habere unam tantum naturam, Spiritum

¹ MACKENZIE, in *The Travancore State Manual*, II, p. 202. BERNARD OF ST. THOMAS, *The St. Thomas Christians*, II, p. 168.

² *Il viaggio alle Indie Orientali*, lib. II, cap. VI, p. 146.

³ RAULIN, p. 387, nota a et p. 293 sqq.

⁴ PAULINUS, p. 92.

Sanctum non procedere nisi a Patre et Purgatorium non existere.¹

109 Archidiaconus Thomas, de quo supra, qui fuerat dux schismaticorum, quique in historia vocatur Mar Thomas I, mortuus est anno 1670. Post eum Mar Thomas II, Mar Thomas III, Mar Thomas IV et Mar Thomas V successive schismaticos gubernarunt. Si Mar Thomas I non fuit episcopus — quod probabilissimum videtur — successores eius, utpote ab eo quoad ordinem pendentes, ne sacerdotes quidem fuerunt. Isti autem agebant tanquam Metropolitae.

Praelati indigeni schismatici.

110 Tempore Mar Thomae II quidam sacerdos Iacobita (iuxta quosdam episcopus), Andreas Alvae, in Malabariam venit. Anno 1685, regnante Mar Thoma II, Mar Basilius Catholicus et Mar Iohannan episcopus, ambo Iacobitae, cum quibusdam aliis se in Malabariam contulerunt. Hic Mar Iohannan docuit Concilium Chalcedonense non esse agnoscendum, in Christo dari tantum unam voluntatem unamque operationem, tempore quadragesimali missam non esse celebrandam exceptis diebus Dominicis, beatificam visionem usque ad ultimum iudicium deferri, orantes debere stare non vero genuflectere, sacerdotes debere uxores in matrimonium decere, non esse comedendam carnem suffocatorum, imagines (statuas) sanctorum et Domini crucifixi amovendas et chartas depictas adhibendas esse.²

Exteri praelati novas introducunt doctrinas.

111 Mar Thomas IV, paulo post adventum supradictorum, eorum novis doctrinis se opposuit cum subditis suis. Anno 1704 hic Mar Thomas IV ad S. Sedem dedit litteras in quibus, postquam exposuerat causam schismatis fuisse persecutionem Iesuitarum, postquamque gratias egerat S. Sedi quod Carmelitani erant missi, rogavit S. Sedem ut concederet ritum syriacum i. e. antiquum syro-chaldaicum,³ seque reciperet ut episcopum.

Relationes schismaticorum cum S. Sede.

¹ *Ibid.*

² BERNARD OF ST. THOMAS, *ibid.*, p. 172.

³ In Malabaria nomen *Chaldaicum* seu *Syro-chaldaicum* raro usurpatur. Omnes qui non sunt Latini sunt *Syri*, quorum lingua liturgica est syriaca sive orientalis (i. e. chaldaica) sive occidentalis. Sic Chaldaei Malabarenses vocantur *Surianikkar* vel *Malankara Surianikkar*, quae appellationes usurpantur in designandis Iacobitis malabarensibus nec non syro-malankarensibus.

R. mus D. Angelus Franciscus, eo tempore Vicarius Apostolicus Syro-Malabarensium, has litteras per P. Augustinum a S. Eleazaro Romam misit cum petitione ut sacerdotibus malabarensibus concederetur venia utendi fermentato, significans schisma sanatum iri si hoc concederetur.¹

Schismatici non
erant contra fidem
et ritum antiquam.

Hinc concludimus schismaticos illius temporis, ut ex innumeris aliis documentis constat, in omnibus essentialibus ad ritum pertinentibus convenisse cum Syro-Malabarensibus, excepto usu fermentati. Revera isti non habuerunt mentem amplectendi Iacobitismum vel ritum syro-antiochenum. Voluerunt tantum possidere validam consecrationem, ad quam procurandam impetrarunt a Patriarcha Iacobita Mar Gregorium anno 1665 qui iacobitismum et ritum syro-antiochenum secum in Malabariam attulit. Hoc clarius patet ex eo quod anno 1700 quidam Mar Simeon *episcopus catholicus chaldaeus*² arcessitus a *schismaticis* et catholicis apulit in Malabariam;³ et anno 1709 alius Mar Gabriel item est missus a Patriarcha *syro-orientali* Mar Elia, rogante Mar Thoma IV, ut converteret schismaticos.⁴ Quidam auctores dicunt hunc Gabrielem fuisse nestorianum.⁵

Patriarcha Iacobita ut caput agnoscitur.

Anno 1709, Mar Thomas IV scripsit Patriarchae Iacobitae ut mitterentur sibi unus « Patriarcha » et unus metropolita. Responso accepto nullo, iterum anno 1720 aliam epistolam misit ad eundem Patriarcham renovans praecedentem petitionem. In hac epistola scriptor agnoscit Patriarcham Iacobitam ut *caput suum*; occurritque in ipsa expressio « Porta totius Indiae »⁶ Huic quoque

¹ *Ibid.*, p. 173.

² R. mus D. Angelus Franciscus O. C. D., prius Vicarius Apostolicus pro Syro-malabarensibus, a. 1701 accepit consecrationem episcopalem ab hoc Mar Simeone qui statim in Pondicherry pergere est coactus, ibique mortuus est. — MACKENZIE, *Travancore State Manual*, II, p. 190.

³ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., p. 141.

⁴ *Travancore State Manual*, II, p. 204.

⁵ Contra pactum cum Vicario Apostolico Carmelitano factum, Mar Gabriel exercuit iurisdictionem in quibusdam ecclesiis syro-malabarensibus, ideoque est exclusus a catholicis iussu S. Sedis. — BERNARD OF ST. THOMAS, *ibid.*, p. 153.

⁶ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., p. 174. MACKENZIE, *Christianity in Travancore*, pp. 86-87.

responsum fuit datum nullum. Mar Thomas IV mortuus est anno 1725.¹

Mar Thomas V fuit successor Mar Thomae IV. Protestantes ex Hollandia in Malabaria degentes conati sunt se intermiscere in negotiis fidei Mar Thomae V, qui, eorum conatum respuens dixit anno 1730 *suum superiorem esse Patriarcham Antiochenum Iacobitam*.² Sic videmus schismaticos agnoscen-
tes Patriarcham Iacobitam tanquam caput suum. *The Travancore Royal Court Judgement*, per quod, ut infra videbimus, decisa fuit controversia inter Iacobitas et Mar Thomistas, in § 99 continet epistolam Patriarchae Iacobitae ad Mar Thomam V scriptam a. 1725. In ea Patriarcha inter alia dicit: « ... Tu debes cognoscere superioritatem sedis Apostolicae Antiochenae, obedire omnibus praeceptis eius et remove omnes alienos mores et consuetudines qui vigent apud vos ».

Patriarcha vindicat sibi auctoritatem.

113 Mar Thomas V, dubitans de validitate propriae ordinationis, voluit valide ordinari a Gabriele supradicto, qui tamen utpote aegrotus non potuit ei satisfacere.³ Mar Thomas V itaque rogavit Protestantes Hollandos ut arces-
serent sibi aliquem episcopum a quo valide posset ordinari. Anno ergo 1747 quidam Mar Iohannan in Malabariam venit. Sed iste non ordinavit Mar Thomam V, sed fregit imagines (statuas) in ecclesiis veneratas, collegitque magnam pecuniae summam. Rex Cochinensis eum in carcere inclusit; et Hollandi in Bassoram deportarunt eum, anno 1751.⁴

Mar Thomas V vult valide ordinari.

Episcopus Iacobita rixas facit.

Quia Mar Iohannan iste omnibus displicuerat, Hollandi a Patriarcha Iacobita impetraverunt anno 1751 tres episcopos: Mar Basilium, Mar Iohannan alterum, et Mar Gregorium, qui secum attulerunt mandatum Patriarchae revocantis Mar Iohannan supradictum.⁵

Interea Mar Thomas V anno 1748 scripsit ad S. Sedem, dicens omnes schisma relicturos si usus fermentati conce-

Relatio cum S. Sede.

¹ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., p. 174.

² V. infra.

³ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., pp. 175-176.

⁴ *Ibid.*, p. 176.

⁵ *Ibid.*, p. 178.

Ritus chaldaicus.

deretur.¹ Hoc iterum ostendit substantialem differentiam in ritu ac proinde in iure canonico inter schismaticos et Syro-Malabarenses constituisse in usu fermentati. Existit hodie apud sacerdotem Iacobum Puthanveetil, ab anno 1931 catholicum, liber divini officii syro-chaldaici. Scriptor, qui fuit schismaticus ut ex ipso libro patet, dicit in fine librum esse absolutum « per manum diaconi Abraham miseri et imbecilli, in cubiculo suo in ecclesia S. Thomae in Mulanthuruthi, anno 1734 ». Contemporaneum ergo habemus documentum quod probat schismaticos illo tempore usos esse ritu syro-chaldaico.

Episcopi supradicti non ordinaverunt Mar Thomam V, qui anno 1765 moriens nominavit Mar Thomam VI successorem suum.

Mar Dionysius I consecratur.

Hic Mar Thomas VI accepit a Mar Gregorio supradicto omnes ordines, a primo ordine minore usque ad episcopatum inclusive, anno 1772. In ordinatione assumpsit nomen Mar Dionysii I.²

Ecclesia Anjuren-sis.

Mar Gregorius alium quoque consecravit, Mar Cyrillum nempe, qui inimicus erat Mar Dionysio I. Mar Dionysius I itaque litem movit contra Mar Cyrillum, qui proinde mandato Regum Travancorensis et Cochinchinensis exul factus, in loco Anjur (vel Tholyur) in territorio Imperii Britannici sedem suam statuit. Eius successores etiam hodie Ecclesiam Anjurensem regunt. Sunt nunc Syro-Antiocheni in ritu, sed nemini subiiciuntur.³

Jacobitae malabarenses independentes a Patriarcha.

Per contactum cum Episcopis Iacobitis qui in Malabariam successive veniebant, ritus syro-antiochenus fuit paulatim introductus apud schismaticos. Sed post consecrationem Mar Dionysii I schismatici nihil curarunt de Patriarcha Iacobita, et omnia modo antiquo peragebant. Generatim adhibebant ritum syro-chaldaicum a Lusitanis latinizatum. In quibusdam rebus sequebantur etiam ritum syro-antio-

¹ *Ibid.*, p. 177.

² BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., p. 180.

³ *Ibid.*, pp. 180-181. – Episcopi Anjurenenses sunt: Cyrillus I, Cyrillus II, Philoxenus I, Philoxenus II, Cyrillus III, Cyrillus IV.

chenum. Mar Basilius, de quo supra, anno 1685 attulit secum Liturgiam S. Iacobi syriacam.¹

Hic notandum est neque Patriarcham neque Catholicum fuisse qui consecrationem dederat Mar Dionysio I. Iuxta hodiernam praxim ad Patriarcham vel ad Catholicum tantum pertinet episcopos consecrare.

- 116 Varia post transacta negotia, Mar Dionysius I cum pluribus sacerdotibus et laicis catholicam fidem amplexi sunt anno 1799, agnoscentes synodum Diamperitanam.² Sed post sex menses reversi sunt in schisma et amicitiam contraxerunt cum missionariis Anglicanis non-catholicis (Church Mission Society Missionaries).³

Mar Dionysius I fuit catholicus; postea labitur in haeresim; amicitia cum protestantibus.

- 117 Anno 1807 quidam Mar Dioscorus episcopus Iacobita in Malabariam se conferens pecuniam collegit. Dionysio I et populo querelam facientibus, Gubernium Travancorense istum in patriam deportavit.⁴

Mar Dioscorus.

- 118 Postquam consecravat Mar Thomam VII ut successorem suum, Mar Dionysius I mortuus est anno 1808. Hic autem Mar Thomas VII mortuus est anno 1809, et Mar Thomas VIII consecratus a praedecessore regimen accepit eodem anno.⁵ Fertur Mar Thomas VIII anno 1813 dixisse Domino Munro Repraesentativo Gubernii Britannici, *suam Ecclesiam esse sub Patriarcha Antiocheno Iacobita*.⁶

Successores Mar Dionysii I.

Mar Thomas VIII ante mortem suam (1815) consecravat Mar Thomam IX. Sed quidam Rabban Ittup, vi civili, deposuit Mar Thomam IX anno 1815, habuitque seipsum consecratum ut Dionysium II a Philoxeno, illo tempore episcopo Anjurense. Quia hic Mar Dionysius II mortuus fuit anno 1816 antequam successorem institueret, ipsius Vicarius Generalis fuit a Philoxeno supradicto consecratus ut Mar Dionysius III anno 1818.⁷

Episcopus Anjurense consecrat duos Mar Dionysios.

¹ *Ibid.*, p. 180.

² *Ibid.*, p. 241.

³ Ex traditione vulgaribus cantibus conservata apparet Mar Dionysium I in amplectendo catholicam fidem accepisse azymum ut solam mutationem in ritu.

⁴ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., p. 368.

⁵ *Ibid.*, pp. 370-371.

⁶ MACKENZIE, *Christianity in Travancore*, p. 37.

⁷ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., pp. 372-373.

Sacerdotes uxores
ducunt.

Interea missionarii Anglicani ubique praedicabant suam 119
doctrinam, omnibus modis schismaticis auxilium ferentes.
Isti fecerunt ut plures sacerdotes uxores ducerent, et sacer-
dotibus uxores ducentibus subsidium monetarium concesse-
runt. Institerunt ut episcopus Mar Dionysius III quoque
uxorem duceret, quod ipse evitavit.¹

Mar Dionysius IV.

Mortuo Mar Dionysio III, anno 1825 episcopus Anjuren-
sis iterum consecravit Mar Dionysium IV.

Patriarcha ignora-
tur.

Notetur quod postquam Mar Dionysius I accepit conse-
crationem, nullus ex eius successoribus vel a Patriarcha
Iacobita vel a Catholico Iacobita vel ab eorundem Delegato
est consecratus. Practice isti nihil cogitabant de Patriarcha.

Mar Dionysius IV
contra Protestantes
recurrat ad Patriar-
cham; Mar Athana-
sius.

Ut se liberaret a iugo missionariorum Anglicanorum, Mar 120
Dionysius IV petiit auxilium a Patriarcha Iacobita, qui in
Malabariam misit quemdam episcopum Mar Athanasium
anno 1825. Mar Athanasius autem in mente habuit deponere
Mar Dionysium IV tum episcopum Anjurensem, ac ipsum se
facere Metropolitam Malabariae. Quia vero displicuit etiam
missionariis Anglicanis, propter querelam schismaticorum
et missionariorum Gubernium Travancorense anno 1826
istum a Malabaria exire iussit et sacerdotibus malaba-
rensibus qui isti adhaeserant mulctam pecuniariam im-
posuit.²

Separatio a Prote-
stantibus; bonorum
divisio; prohibitio
communione.

Rixa cum missionariis Anglicanis in diem crescebat.
Schismatici Iacobitae ideoque omnino se separaverunt ab eis
anno 1837. Circiter 6000 Iacobitae malabareses hoc tempore
Anglicani sunt facti.³ Bona quae ab Anglicanis et Iaco-
bitis in communi possidebantur et administrabantur fuerunt
divisa. Ut patet ex *The Travancore Royal Court Judgement*
§ 312, occasione huius rixae locum habuit lex quae dicit:
« Pecunia, bona (immobilia) quae dicuntur pertinere ad
Ecclesiam syriacam, debent manere in possessione Metro-
politae in officio ac sacerdotis et laici honorabilis fidem
syriacam habentis, qui sint electi a communitate... ».

¹ *Ibid.*, pp. 374-376.

² *Ibid.*, pp. 378-379.

³ *Ibid.*, p. 380.

Synodus Maveelikarensis a. 1836, sub Mar Dionysio IV prohibuit communicationem cum Protestantibus.

- 121 Hac occasione quidam ex Iacobitis malabarensibus voluerunt reformare suam Ecclesiam ad normam anglicanam, quibus Mar Dionysius IV et alii se opposuerunt. Reformatores ad Patriarcham Iacobitam miserunt quemdam clericum Matthaeum, quem Patriarcha consecravit Metropolitam Malabariae cum nomine Mar Matthaei Athanasii, anno 1842. Mar Matthaeus Athanasius anno 1843 in Malabariam rediens, proclamavit seipsum Metropolitam legitimum eo quod habuisset Patriarchae mandatum. Habuit praeterea auxilium missionariorum quia erat imbutus reformationis spiritu.

Reformatio inter Iacobitas; Matthaeus Athanasius Reformatorem consecratur a Patriarcha.

Mar Dionysius IV certiore fecit Patriarcham de spiritu reformationis quo Mar Matthaeus Athanasius fuerat imbutus, ostendens Patriarcham fuisse ab eo deceptum.¹ Patriarcha statim misit quemdam Mar Cyrillum anno 1846 in auxilium Mar Dionysio IV, ut Mar Matthaeus Athanasius eiiceretur ab ecclesiarum possessione. Mar Dionysius IV se abdicavit potestate in favorem Mar Cyrilli, qui promulgavit se esse legitimum Metropolitam Malabariae a Patriarcha designatum. Ad hoc usus est chartis quae, nihilo in eis scripto, a Patriarcha erant subsignatae.²

Mar Dionysius IV contra reformatorem recurrit ad Patriarcham; Mar Cyrillus fit Metropolita.

- 122 Mar Matthaeus Athanasius apud Gubernium Travancorense litem instituit, quod Mar Dionysius IV et Mar Cyrillus fuissent deceptores et falsificatores mandati Patriarchae, quam litem Gubernium ratam habuit anno 1852. Mar Dionysius IV mortuus est anno 1853; et Mar Cyrillus, Gubernio adversante, coactus est mendicare ab ecclesia ad ecclesiam vestibis mutatis. Haec fuit occasio pro eo ad introducendum ritum syro-antiochenum et scripturam syro-occidentalem inter Iacobitas malabarenses, qui in eis imperfecte tantum versati erant eo tempore. Scriptor harum paginarum vidit apud sacerdotem senem Kilinnamannil, ab anno 1931 catholicum,

Gubernium civile favet reformati; Mar Cyrillus ritum et linguam occidentalem propagat.

¹ Apud Iacobitas malabarenses existit vulgaris traditio quod Mar Matthaeus Athanasius apud Patriarcham simulaverit se fuisse presbyterum dum revera esset tantum clericus in minoribus ordinibus vel diaconus, et sic sine presbyteratu ordinatus sit episcopus.

² MACKENZIE, *Christianity in Travancore*, pp. 39, 40.

Dionysii Bar Salibi commentarium in S. Scripturam transcriptum characteribus chaldaicis. Quaedam autem litterae v. g. ܐ modo syro-occidentali scriptae sunt, ut ܐ. Extat hodie apud Mar Paulum Athanasium Metropolitam Iacobitarum malabarensium liber in quo anaphorae syro-occidentales transcriptae sunt litteris chaldaicis. Mar Paulus Athanasius scriptori dixit (die 13 iulii 1935) patrum suum illum librum absolvisse seque saepe vidisse eum ex illo missam legentem. Mar Paulus Athanasius est vir aetatis annorum sexaginta septem. Sic gradatim alphabetum et ritus syro-antiochenus sunt in Malabariam introducti.

Mar Stephanus;
Gubernium civile in-
differens; Mar Dio-
nysius V.

Interea anno 1849 alius Mar Stephanus missus fuit a Pa- 123
triarcha. Anno 1857 « Court of Directors in London Hall Street » prohibuit Missionarios Anglicanos ne se immiscerent rebus malabaricis. Ecce, Mar Cyrillus foris apparet! Gubernium Travancorense anno 1863 edixit liberum esse cuique adhaerere aut Mar Cyrillo aut Mar Matthaeo Athanasio. Disputationes inter utrumque per litem civilem dirimendae erant. Litem civilem Cyrilliani amiserunt, qui proinde ad Patriarcham miserunt quemdam Iosephum indigenum, quem Patriarcha consecravat ut Mar Dionysium V.

Lis inter utrosque.

Mar Dionysius V Gubernio Travancorensi significavit se esse legitimum Metropolitam Malabariae. Sed Gubernium ei aures non praebeuit, dicens omnia lite vel compromisso esse dirimenda. Interea Mar Matthaes Athanasius consecravat sibi successorem Mar Thomam Athanasium.¹

Patriarcha in Mala-
baria; anathema in
reformatorem.

Patriarcha Petrus Ignatius XXIII anno 1875 in Malaba- 124
riam profectus, Mar Matthaem Athanasium iterum iterum-
que anathematizavit, quo Mar Matthaei Athanasii partes debiles sunt factae. Persuasio quoque praevaluit apud Iacobitas malabarenses excommunicationem reducere clerikum ad statum laicalem, caractere ordinis sublato. Huic Mar Cyrillus supradictus causam dederat.

Synodus Mula-
thuruthiensis et
septem eparchiae.

Patriarcha praeterea convocavit Synodum in loco Mula-
thuruthi anno 1876, consecravat sex « metropolitas » quos
praeposuit sex eparchiis, septima eparchia Mar Dionysio V

¹ *Ibid.*, p. 41.

assignata. Eparchiae istae, quae etiam hodie existunt sunt: Quilon, Kottayam, Thumpaman, Angamale, Niranam, Kandana, Cochin.¹

De statutis synodi Mulanthuruthiensis et de aliis innovationibus a Patriarcha introductis, agemus in secunda parte huius capituli.

125 Cum Malabaria sub iurisdictione Seleucia, esset, unus tantum erat Metropolita pro tota India, qui vocabatur Porta totius Indiae.² Archidiaconus Thomas, qui ipse se episcopum fecerat atque successores eius se gerebant tanquam Metropolitae totius Malabariae. Mar Dionysius quoque huiusmodi statum habebat. Sed Patriarcha septem supradictas eparchias aequales fecit, ideoque malabarica Ecclesia non amplius una et indivisa visa est, quod fuit detrimento Iacobitis malabaricis, eo quod nullus esset Metropolita qui ius totius Ecclesiae urgeret coram tribunali civili contra Matthaeum Athanasium. Hinc post discessum Patriarchae omnes in Kottayam et in Parimola adunati Mar Dionysium V fecerunt « Metropolitam Malabarensis » et alios sex quasi titulares Metropolitas suffraganeos Mar Dionysii V. Hoc illis displicuit; tamen fertur fuisse agnitum a Patriarcha.

Mar Dionysius V
fit Metropolita Malabariae.

Communicatio cum Protestantibus et cum iis qui sequebantur Mar Matthaeum Athanasium severe fuit prohibita.

Communicatio prohibetur.

126 Mar Dionysius V, ut Metropolita totius Malabariae, litem movit contra Mar Matthaeum Athanasium pro possessione ecclesiarum et bonorum temporalium. Lite pendente, Mar Matthaeus Athanasius mortuus est et Mar Thomas Athanasius suscepit regimen novatorum Iacobitarum qui, in independentem Ecclesiam seipsos constituentes, *Mar Thomistas* se vocare coeperunt.³

Lis renovatur.

Reformatores se
Mar Thomistas vocant.

Mar Dionysius V victor evasit in lite. In sua argumentatione Mar Dionysius V ostendere conatus est Malabariam fuisse

Mar Dionysius V
victor; rationes
utriusque.

¹ Sex noviter consecrati sunt: 1. Mar Paulus Athanasius, 2. Mar Iulius, 3. Mar Cyrillus, 4. Mar Gregorius, 5. Mar Ivanios et 6. Mar Simeon Dionysius.

² PAULINUS, op. c., p. 88.

³ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., pp. 382 sqq. Episcopi Mar-Thomistarum sunt: Mar Matthaeus Athanasius, Mar Thomas Athanasius, Titus Mar Thomas I, Titus Mar Thomas II; Abraham Mar Thomas nunc est suffraganeus Titi Mar Thomae II.

sub Patriarcha Iacobita eo quod anno 1730 et anno 1813 Episcopi malabarenses hoc fassi essent contra Hollandos et Anglicanos, atque eo quod Mar Matthaeus Athanasius ipse auctoritatem in Malabariam accepisset propter mandatum Patriarchae.

Mar Thomistae autem contendebant episcopos malabarenses anni 1730 et 1813, assertum fecisse in favorem Patriarchae solum ut se liberarent ab Hollandis et Anglicanis, ac Mar Matthaeum Athanasium fuisse agnitum episcopum Malabariae non obstante resistentia Patriarchae.¹ Iuxta hos, Malabarenses Patriarcham Iacobitam accesserunt tantum ut consecrationem acciperent.

iurisdictio Patriarchae agnoscitur.

Cum tribunal civile causam adiudicasset in favorem Patriarchae, eius iurisdictio in Malabaria fuit confirmata. Sed tribunal civile negavit potestatem Patriarchae in temporalia.

Nomo-canon.

Mar Thomistae contenderunt excommunicationem in Mar Matthaeum Athanasium inflictam fuisse nullam, eo quod Patriarcha solus absque synodo hoc fecisset. Referebant ad Nomocanonem Bar-Hebraei, qui est codex authenticus Ecclesiae Iacobitae. Altera pars arguit Patriarcham absque synodo habuisse potestatem excommunicandi episcopos. Utraque pars producit codicem collectionis Bar-Hebraei, qui codex propter contactum cum Iacobitis exteris in Malabaria fuit eo tempore cognitus. Qui cum Patriarcha erant falsificarunt codicem suum, dantes Patriarchae potestatem excommunicandi episcopos absque synodo. Hunc codicem falsificatum tribunal civile pronuntiavit genuinum codicem canonum Ecclesiam malabarensis regentium!²

Bar Hebraei falsificatur.

Praecipuae falsificationes.

Sequentes sunt praecipuae falsificationes introductae: 128

1. Ea quae synodo reservantur ut suspensio, excommunicatio... episcoporum ad Patriarcham translata sunt.

2. Canones Chalcedonenses, ut Chalcedonenses a Bar-Hebraeo citati, vocati sunt Laodicenses, ne tribunal civile diceret codicem non esse Iacobiticum, eo quod Iacobitae Concilium Chalcedonense non agnoscant.

¹ PLACID, T. O. C. D., *The Patriarch of Antioch*, Mannanam, 1928, pp. 177-178.

² Haec omnia omnes in Malabaria sciunt. Duo tantum exemplaria illo tempore fuerunt falsificata.

3. Patriarcha solus vel Catholicus solus potest Chrisma et episcopos consecrare; metropolita vero solum cum licentia Patriarchae, et quidem in extrema necessitate. Consecratio episcopi delegari potest a Patriarcha.

4. India includitur in Territoriis Patriarchae Antiocheno subiectis.

5. Deletur locus qui agit de Primato Romani Pontificis.

6. Deletur locus qui agit de depositione sacerdotis vel diaconi qui uxorem ducit. Haec colligimus ex sermonibus quos advocatus C. P. Ramaswamy Iyr fecit coram tribunali civili a. 1922. Vide *The Trivandrum Daily News*, special supplement, 1922 nec non *The Travancore Law Journal*, vol. XLI. pp. 35-47. Originalia exemplaria nullibi inveniuntur.

SECUNDA PARS: CANONICA

In parte historica huius capitis vidimus quomodo Iacobitismus, ritus syro-occidentalis antiochenus, et iurisdictio Patriarchae Iacobitae essent paulatim introducti apud schismaticos malabarenses.

Iurisdictio Patriarchae.

129 Pro hoc tempore non habemus fontes definitos iuris canonici. Antiquae leges syro-orientales, etsi proscriptae a Lusitanis, tamen in praxi vigeant apud schismaticos quoad multa. Decreta nihilominus Diamperitana multas introduxerunt modificationes, quippe quia per 53 annos isti erant sub episcopis lusitano-latinis.

Antiquae consuetudines simul cum novis.

Sequentia a non-catholicis exteris fuerunt introducta.

Vestimenta, fermentatum et Calendarium Iacobitum.

Vestimenta syro-antiochena Iacobitica in Missae celebratione, fermentatum et Calendarium Iulianum introducta sunt a Mar Gregorio anno 1665.

130 Prohibitio Missae celebrationis diebus ieiuniorum exceptis Dominicis, itemque genuflectionis, usus imaginum (statuarum), carnis suffocatorum et praeceptum uxorem ducendi pro clericis data sunt a Mar Iohannan anno 1685.

Innovationes Mar Ioannani a. 1685.

In libro manuscripto anni 1734, de quo supra, qui est hodie apud sacerdotem Iacobum Puthanyethil, dicitur post mortem Mar Abrahami Lusitanos haereticos mutasse ieiunia,

Mutatio ieiunii et festorum.

festas et missas, sed anno Kollam 861 i. e. 1706 A. D. omnia fuisse redacta ut prius. Hinc concludimus schismaticos quoad tempus, modum etc. ieiunii, festorum etc. usque ad annum 1686 sequutos fuisse ritum syro-malabarensem ac anno 1686 accepisse in his ritum syro-occidentalem antiochenum.

Ieiunia et dies abstinentiae, modus ea servandi, initium et finis diei, etc. praescripta a synodo Diamperitana, inveniuntur in eiusdem Actione VIII, Decret. 10, 11, 15, 9, 16, 24.

Calendarium antiquum.

Calendarium autem festorum quod invenitur in libro supradicto est Calendarium syro-malabarense a Lusitanis latinizatum!

Episcopi assumi coepta sunt ex religiosis qui, Regulam S. Antonii servantes, caelibes solitarie vivebant. Haec praxis videtur viguisse tempore Mar Dionysii I anno 1772. Inimicus enim Mar Dionysii I, Mar Cyrillus nempe, fuit Rabban seu religiosus. Circa annum 1794 duo Rabbani creati sunt a

Episcopi religiosi.

Vita religiosorum.

Mar Iohannan qui fuit in Malabaria ab anno 1751. ¹ Religiosi isti abstinent a matrimonio, carne et vino, ac totaliter seipsos Deo consecrant. (Vota sollemnia). Ita segregati a mundo vivunt ut ne confessiones quidem audiant.

Supellex Iacobitarum.

Supellex episcoporum Iacobitarum iam erat accepta a Mar Dionysio I, quem Paulinus vidit modo orientali Iacobitico vestitum. ² Proni sumus putare antecessores quoque Mar Dionysii sic fuisse vestitos.

Matrimonium clericorum.

Matrimonium clericorum proscriptum a synodo Diamperitana ³ non vigeat apud schismaticos, sed fuit permissum et praeceptum a Iacobitis exteris atque introductum a Protestantibus Anglicanis.

Versio malabarica Liturgiae.

Protestantes fuerunt causa ut versio malabarica Liturgiae in ecclesiis adhiberetur.

Pileolus loco tonsurae.

Patriarcha Petro (1875-1876) praecipiente, clerici abiecerunt tonsuram et assumpserunt pileolum nigrum. Hinc Mar Thomistae etiam hodie tonsuram ferunt, quae tonsura introducta est a synodo Diamperitana. ⁴

¹ BERNARD OF ST. THOMAS, op. c., p. 180.

² *India Orientalis christiana*, pp. 110, 108.

³ Actio VII, Decret. 16-18, de Ordine.

⁴ Actio VII, Decret. 14, de Ordine.

Barbam gestant sacerdotes, etsi hoc fuit aliquomodo proscriptum a synodo Diamperitana.¹ Nescimus quo praeciso tempore hoc fuerit introductum, vel utrum sit antiquus ipse mos sine interruptione continuatus.

Barba.

Patriarcha Petrus praecepit ut clerici semper induerentur veste talari nigri coloris. Sed talem vestem hodie adhibent tantum tempore functionum sacrarum.

Vestis nigra.

Patriarcha iste permisit usum piscis tempore ieiuniorum 25 dierum (Adventus), 15 dierum (Assumptionis) et 3 dierum (Ninivitarum).

Usus piscis.

134 Synodus Mulanthuruthiensis anni 1876, praesidente Patriarcha Petro, magnas introduxit innovationes quoad bona ecclesiastica administranda.

Synodus mulanthuruthiensis.

« Ut Ecclesia malabarica semper confirmaretur in fide orthodoxa et mandato Sedis Antiochenae eique subiceretur », synodus ista diminuit autonomiam episcoporum in administratione bonorum temporalium per institutionem Associationis 103 personarum, cuius Praefectus esset Metropolita Malabariae et Patronus Patriarcha Iacobita. Associatio vocata fuit « The Malabar Syrian Christian, or Jacobite Syrian Christian Association ». Per Associationem Patriarcha debebat facere omnia ad Ecclesiam malabaricam pertinentia.

Associatio Iacobita.

Ab Associatione designandi erant 24 delegati — 8 sacerdotes et 16 laici — quorum commissionis erat administrare bona temporalia, administrationis rationem quotannis Associationi reddere, relationem mittere ad Patriarcham et ad singulas ecclesias.

Commissio delegatorum et eius munera.

Associatio poterat delegatos istos deponere et alios eligere. In rebus gravioris momenti, Commissio delegatorum audire debebat membra Associationis quae ad primam classem pertinebant (i. e. qui dederant rupias 100).

Commissio ius habuit mutandi leges existentes et instituendi novas pro administratione bonorum totius Ecclesiae malabaricae et uniuscuiusque ecclesiae particularis; audiendi rationem administrationis bonorum ecclesiarum particularium; confirmandi aedituos ecclesiarum; aedificandi ecclesias

¹ Actio VII, Decret. 12, de Ordine.

novas, aperiendi scholas, reparandi ecclesias veteres, publicandi libros necessarios, etc.

Quotannis parochus et quatuor aeditui cuiusque ecclesiae debebant Commissioni reddere rationem administrationis temporalium, et necessitate id postulante, requisita sua eidem manifestare.¹

Septem eparchiae.

Divisio Malabariae in septem eparchias locum habuit sub Patriarcha Petro. Unus ex septem episcopis, ut vidimus, evasit Metropoli totius Malabariae, dum alii fuerunt velut suffraganei.

Obligatio matrimonii.

Matrimonium fuit declaratum obligatorium pro clericis quibus regimen parociae concedendum erat. 135

Ritus syro-antiochenus et syro-malabarensis.

Sacramenta et Sacramentalia usque ad annum 1840 (circiter) administrabantur iuxta ritum syro-malabarensis (latinizatum ritum syro-chaldaicum) vel iuxta ritum syro-antiochenum. Manuscripti libri hodie apud sacerdotes senes existentes testimonium huic ferunt incontestabile. Scriptor scit quosdam sacerdotes qui in cursu studii ecclesiastici studuerunt linguae syro-chaldaicae. Post annum 1865 (circiter) generatim omnia fiebant secundum ritum syro-antiochenum transcriptum vel characteribus chaldaicis vel characteribus syro-occidentalibus. Missa generatim fuit celebrata iuxta ritum antiochenum. Teste Howard, ante annum 1864 erant in Malabaria Liturgiae syro-antiochenae Iacobitae S. Iacobi, S. Petri, XII Apostolorum, Mar Dionysii, S. Xysti et Mar Ivanii cum Ordine communi.²

Tres episcopi iacobitae malabarenses consecrant duos latinos.

Etsi persuasio praevaluit quod Patriarcha solus vel Catholicus posset consecrare episcopos, tamen tres ex sex episcopis a Patriarcha Petro anno 1876 consecrati dederunt consecrationem episcopalem, anno 1890 (?) cuidam Antonio Francisco Xaverio Iulio Alvarez et alii Iosepho Renato Villatte, qui duo fidem catholicam reiicientes Iacobitismum amplexi sunt; retento tamen ritu latino.³ 136

¹ *The Confusions in the Malabar Church*, pp. 33-37.

² HOWARD, pp. 222-326.

³ ALEXANDER, *The Holy See defended*, Mannanam, 1902, pp. 11, 12. Pauca de isto Iosepho Renato Villatte fas sit referre. Natus Parisiis anno 1854, ex familia sectae illius quae Concordatui inter Pium VII et Napoleonem Imperatorem sese opposuit addicta, mox Canadensis regionis viam aggressus ibi quoddam

Hac periodo Nomocanon Bar Hebraei fuit sat cognitus in Malabaria propter lites inter Iacobitas et Mar Thomistas. Nomocanon hic, ut omnes sciunt, magnum valorem habet

Nomo-canon agnoscitur et falsificatur.

Seminarium ingressus est, quod post aliquod tempus deseruit ut alicui sectae protestanticae nomen dederet. Ad Status Confoederatos se transtulit et ibi commercium habuit cum infausto Carmelitano apostata Hyacintho Loyson. In Europam reversus, sacros Ordines accepit ab uno ex episcopis sic dictorum Veterum Catholicorum (qui definitiones sacri et oecumenici Concilii Vaticani respuunt), qui ipse a quodam episcopo sectae Iansenisticae in Hollandia receperat consecrationem episcopalem. Ut «Veterem Catholicismum» in Statibus Foederatis Americae propagaret, ad Indias se contulit et ab episcopis Iacobitis illam obtinuit ordinationem episcopalem quam ipsi Veteri Catholici, ut in Conventu apud Olten in Helvetia die 1 septembris 1904 habito declaraverunt, ei negaverant. In Statibus Foederatis aliquas paroeccias «veteres catholicas» erexit, cum organizatione catholica et liturgia in lingua vulgari. Cum permulti inter Polonos illic e patria migratos Ecclesiam nationalem constituere desiderassent, illis se adiunxit et per aliquod tempus Ecclesiam dissidentem sat numerosam rexit. Sive propter reditum Polonorum dissidentium ad catholicam communionem, sive alia de causa a propriis fidelibus relictus, intentionem sese submitendi Romano Pontifici catholico episcopo loci ubi tunc degebat manifestavit, sed post multas discussiones nihil factum est. Tunc Villatte in Galliam rediit, semper de futura submissione vocitans, et in abbatiam Benedictinorum Logogiaci (Ligugé) se contulit, opportunas normas quas S. Officium Cardinali Francisco Beniamino Richard, Archiepiscopo Parisiensi, transmittere debebat, per aliquod tempus adspiciens. Romam usque pergit, sed, cum S. Officium responsum prudenter procrastineret, in haeresi et schisma perseveravit et quemdam Paulum Miraglia, e dioecesi Pactensi, sed in Placentina degentem, et iam decreto Supremae S. Officii Inquisitionis ob facinora excommunicatione decreto 15 aprilis 1896 damnatum, sacrilege in episcopum consecravit, propter quod ipse excommunicatus vitandus declaratus est decreto 13 iunii 1900. In Galliam reversus, quemdam Albertum Ribourg, e Seminario episcopali Ebredunensi (Evreux) dimissum, sacerdotem ordinavit, et etiam alium eiusdem frugis. Quid ab anno 1900 usque ad annum 1907 fecerit, nescitur, sed post abrogationem Concordatus inter Sanctam Sedem et gallicam Rempublicam anno 1906 patratam, mense ianuario 1907 Parisiis se contulit et de consensu auctoritatis civilis ecclesiam schismaticam in cappella Clericorum Regularium S. Pauli, vulgo *Barnabites*, tunc domo iussu eiusdem civilis auctoritatis pulsorum, constituere conatus est, socio quodam sacerdote Roussin e clero Parisiensi exsule, at oppositione catholicorum victus et ab omnibus irrisus, ab opere desinuit. A quadam Associatione privata et ab auctoritate ecclesiastica non approbata, Militia Iesu Christi, ut seipsam iactitabat, Magister Supremus electus, paulo post ab ipsa derelictus, denno in Americam, ut creditur, se contulit. Post aliquot annos, senex iam evasus, et de aeterna salute serie cogitans, Sedi Apostolicae, hac quidem vice, sincere se submisit, et retractationem scandalorum et sacrilegiorum totius vitae firmavit, quam romanum diarium *Osservatore Romano* die 18-vi-1925, pag. 2, publici iuris fecit et quae sic se habet:

«Moi, René Joseph Villatte, déclare exprimer mes regrets les plus sincères pour avoir enseigné bien des erreurs et pour avoir attaqué et présenté sous un faux jour la Sainte Eglise Romaine.

«Sans réserve, je retire tout enseignement semblable. Je crois et professe la Sainte Eglise Romaine et je me soumets entièrement et sans condition à son

apud Iacobitas exteros. Cum ergo Malabarenses sub Patriarcha Iacobita seipsos constituissent, recurrendum erat eis ad Nomocanonem tempore litigationis contra Mar Thomistas. Nihil curantes de historia vel evolutione Nomocanonis, isti ad illum habuerunt recursum tanquam ad ultimum refugium.

Cur falsificatio.

Mar Matthaeus Athanasius scribens ad Repraesentantem Gubernii Brittannici (British Resident) dixit se esse caput *Ecclesiae Iacobitae Malabaricae* seque esse consecratum a Patriarcha Iacobita.¹ Item Mar Thomas Athanasius eius successor, contendit se et suos esse veros Iacobitas.² Ad probandum ergo excommunicationem a Patriarcha inflictam absque synodo fuisse invalidam, naturaliter isti (i. e. Mar Thomistae) recursum habuerunt ad canones apud Iacobitas receptos. Opponentibus ad defendendum Patriarcham debebant recurrere ad eosdem canones et falsificatio inevitabilis visa est. In toto hoc tractatu verbum *falsificari* adhibemus sensu eorum qui se Patriarchae opposuerunt vel opponunt.

Novem capita Nomocanonis.

Etsi Nomocanon Bar Hebraei fuit, ut diximus, a Malabarensibus acceptus, tamen *eiusdem novem priora capita tantum* cognita sunt apud eos. Caetera capita ne transcripta quidem fuerunt in codicibus manuscriptis in Malabaria absolutis ad usum Malabarensium.

Iurisdictio Patriarchae in temporalia.

Sic Malabaria formaliter agnovit Patriarcham Iacobitam 138 eiusque iurisdictionem, quae nominaliter tantum agnita erat usque ad annum 1842 quo Mar Matthaeus Athanasius

autorité, reconnaissant et confessant qu'elle est la seule vraie Eglise du Christ en dehors de laquelle il n'y a pas de salut.

« En me soumettant, je regrette et je me repents d'avoir obtenu les saints Ordres et de les avoir conférés à d'autres contrairement aux enseignements et aux lois de la Sainte Eglise Romaine dans laquelle j'espère être bientôt reçu par la grâce de Dieu.

« En émettant cette formelle déclaration par laquelle je déplore le passé, je demande pardon à Dieu des scandales que j'ai donnés et je promets de les réparer par le bon exemple de ma nouvelle vie, et j'invite tous ceux qui ont suivi mes erreurs à imiter mon exemple.

« Je fais cette déclaration librement et spontanément pour réparer tout le mal que j'ai fait et les scandales que j'ai donnés ».

In abbazia « Pont-Colbert » Cisterciensium in urbe Versaliensi (Versailles) admissus, ibi vitam vere paenitentem egit et e vivis cessit die 1 iulii 1929.

¹ *Travancore Royal Court Judgement*, p. 69. Epistola diei Nov. 30, 1843.

² *Ibidem*, §§ 118-120.

consecrationem accepit a Patriarcha. Iacobitae orthodoxi contra Mar Thomistas confessi quoque sunt *Patriarcham habere potestatem in temporalia bona* (Ecclesiae malabari-cae) etsi tribunal civile id negaverit.¹

139 Episcopi Iacobitae et alii exteri attulerunt in Malabariam libros *M'narath Kud'se, Ethicon, Zalga* Bar Hebraei, *Commentaria* Dionysii Bar Salibi, Moysis Bar Chephae etc. Librum M'narath Kud'se, Nomo-Canon, et Commentaria quaedam a professoribus adhiberi coeperunt in seminario pro cursu longo. Sed isti libri omnes, tantum per partes divulgantur inter Malabarenses. In celebratione Liturgiae et administratione sacramentorum isti tanquam norma habiti sunt.

Opera Bar Hebraei et aliorum.

140 Mar Dionysius II erexit seminarium centrale, ubi omnes clerici per aliquot annos ante ordinationem sacerdotalem edocerentur.

Seminarium.

141 Hoc tempore permulta fiebant secundum consuetudines antiquas plerumque vitiatas vel correctas ad mentem Lusitanorum. De quibusdam ex his dicemus in capite septimo. Plures sunt hodie sacerdotes Iacobitae malabarenses qui viderint antecessores suos senes administrantes baptismum et alia sacramenta iuxta Rituale Romanum syro-chaldaice a Lusitanis traductum, quod post synodum Diamperitanam in usu fuit apud Syro-Malabarenses ritus syro-chaldaici.

Permulta iuxta ritum antiquum.

Per aliquot annos, post annum 1876, propter prohibitionem Patriarchae et episcoporum, Iacobitae malabarenses non communicaverunt in sacris cum Protestantibus et Mar Thomistis; imo ne matrimonium quidem inierunt cum eis. Sed statim huiusmodi prohibitiones oblivioni sunt mandatae. Documentum Synodi Maveelikarensis a. 1836, dictum *Padyola*, continet prohibitionem communicationis cum Protestantibus *Padyola*, istud citatur a P. Cherian in opere suo *the Malabar Syrians and the Church Missionary Society*, Kottayam, C. M. S. Press, 1935, p. 390. Frequenter autem fiebat matrimonium inter Iacobitas et catholicos syro-malabarenses ritus syro-chaldaici.

Prohibitio communionis cum Protestantibus et Mar Thomistis; non cum Catholicis.

¹ *The Confusions in the Malabar Church*, pp. 15, 16.

CAPUT QUINTUM

1890-1930

PRIMA PARS: HISTORICA

Vidimus iurisdictionem Patriarchae Iacobitae fuisse in 142
Malabaria confirmatam.

Reorganizatio As-
sociationis.

Associatio (The Malabar Syrian Christian or Jacobite Syrian Christian Association) a synodo Mulanthurathiensi instituta, constituta non est sicut synodus decreverat. Cum Mar Dionysius V esset supremus in omnibus, omnia plus minusve ab eius voluntate pendebant. Loco ergo Associationis organizatus fuit coetus (anno 1892) delegatorum omnium parocciarum; loco Commissionis 24 membrorum ab Associatione delegandorum, habitus fuit coetus 24 membrorum — quorum 8 sacerdotes et 16 laici erant — ab episcopis electorum (Managing Committee).¹ Coetus sic organizatus vocabatur Associatio: « The Malabar Syrian Christian or Jacobite Syrian Christian Association ». In hac forma plus minusve hodie etiam existit haec Associatio. Mar Dionysius V hanc convocabat tantum ad eligendos duos aedituos, unum sacerdotem, alterum laicum quorum unicum officium erat cum « Metropolita totius Malabariae », administrare *Vattipanam* seu depositum fixum apud Gubernium Travanco-rene.² Caetera bona temporalia omnia Mar Dionysius V solus administrabat. Gradatim autem Associatio potestatem exercere coepit in alia bona temporalia, ut videbimus infra.

Associatio maio-
rem exercet polesta-
tem.

Reservatur conse-
cratio episcopi et
chrismatis.

Secundum hodiernam praxim Iacobiticam, Episcopi con- 143
secrandi sunt a Patriarcha vel a Catholico (cuius dignitas

¹ *The Confusions in the Malabar Church*, p. 39.

² Huiusmodi administratio incepta fuit quando Iacobitae et Anglicani amice inter se vivebant.

extincta manet hodie apud Iacobitas orthodoxos). Consecratio chrismatis quoque reservata est Patriarchae vel Catholico.

144. Quidam ex sex Episcopis a Patriarcha Petro anno 1876 consecratis mortui sunt et alii propter senectutem inhabiles evaserunt. Convocata ergo fuit Associatio et consensu generali Mar Cyrillus et Mar Georgius Dionysius missi sunt ad Patriarcham Abdallah Sattuf, qui eos consecravit in episcopos anno 1908. Ex hoc tempore unus episcopus Iacobita exterius in Malabaria moratur ut Delegatus patriarchalis.

Mar Cyrillus et Mar G. Dionysius noviter consecrantur.

Coetus 24 membrorum qui vulgo « Managing Committee » dicitur (vide supra) assignavit eparchias neo-consecratis et proposuit Mar Georgium Dionysium ut Metropolitam totius Malabariae, successorem Mar Dionysii V, qui adhuc in vivis erat. Abdallah qui, deposito praedecessore Abd al-Messih, Patriarchatum tenebat, quique consecraverat Mar Georgium Dionysium, annuit proposito coetus 24 membrorum.¹ Sed inimici Mar Georgi Dionysii hoc negant et omnia quae coetus 24 membrorum fecit illicita et invalida declarant.

Neo-consecratis eparchiae assignantur; Mar G. Dionysius fit Metropolita.

145. Mortuo Mar Dionysio V, Patriarcha Abdallah in Malabariam se contulit et consecravit Mar Paulum Athanasium et Mar Severum. Mar Severum praeposuit Suddistis. Hic Patriarcha contendit se habuisse potestatem in bona temporalia Ecclesiae malabaricae, quod a Mar Georgio Dionysio et a Mar Ivanio uno ex sex episcopis anno 1876 consecratis, non fuit approbatum. Hi duo cum dimidia fere parte sacerdotum et populi inciderunt in « schisma » atque fuerunt excommunicati a Patriarcha absque synodo et absque Associatione. Patriarcha proclamavit Mar Cyrillum Metropolitam totius Malabariae.

Patriarcha in Malabaria; duo consecrantur; schisma; Mar Cyrillus fit Metropolita.

146. Statim excommunicati arcesserunt Abd al-Messih Patriarcham depositum a potestate turcica et habuerunt tres ab eo consecratos episcopos, Mar Gregorium nempe, Mar Ivanium et Mar Philoxenum (1912). Eodem tempore Abd al-Messih evexit ad dignitatem « Catholicatus Orientis » Mar Ivanium (seniorem, nempe unum ex sex a Patriarcha Petro consecratis anno 1876) cum titulo Mar Basilii, ut ipse in posterum

Patriarcha alius depositus in Malabaria; consecrantur tres; erigitur Catholicatus.

¹ Ibid., Appendix, p. 1.

Synodi Alwayensis
et Kottayamensis.

episcopos ordinaret et chrisma consecraret. Patriarcha vero Abdallah promulgavit hos omnes esse laicos.¹ Interea illi qui Patriarchae favebant convocarunt in loco Alwaye Synodum in qua reordinaverunt Associationem et aedituos elegerunt. Alii quoque aliquid simile fecerunt adunati in Kottayam Renovantes fidem iacobitam, negantes Patriarchae potestatem in temporalia et extollentes Metropolitae potestatem super duos aedituos nec non agnoscentes synodum Malanthuruthiensem.

Lis inter Patriarchistas et Metropolistas.

Quoad possessionem bonorum temporalium, lis civilis instituta est apud Gubernium Travancorense. Mar Georgius Dionysius contendit excommunicationem suam esse invalidam, eo quod esset inflicta absque synodo et absque Associatione, se esse legitimum Metropolitam sub Ab dal-Messih, cuius iurisdictio super Malabariam non esset ablata a potestate turcica.

Administratio temporalium.

Iuxta Metropolistas, seu eos qui partes Mar Georgii 147 Dionysii sequebantur, quaedam bona temporalia Ecclesiae malabaricae qua talis administranda erant a solo Metropolita, et caetera a Metropolita cum Associatione. Patriarchistae vero quidam adeo pervenerunt ut dicerent omnia ista bona a Metropolita cum Associatione et nulla a Metropolita solo esse administranda. Quidam ex illis tenebant Metropolitam posse agere contra votum aedituorum ab Associatione deputatorum in administrandis quibusdam bonis temporalibus.²

Controversia de
genuino codice
Nomocanonis.

Ut in controversia contra Mar Thomistas, ita in hac 148 controversia inter Patriarchistas et Metropolistas, codex Nomocanonis Bar Hebraei evasit materia disceptationis. Patriarchistae exhibuerunt codicem falsificatum in favorem Patriarchae, arguentes illum fuisse codicem approbatum pro Malabaria (de falsificatione diximus supra). Metropolistae vero secum habebant codicem genuinum.

Metropolitistae victores in prima instantia; Mar Paulus Athanasius succedit Mar Cyrillo.

Sententia iudicialis in prima instantia, anno 1919 statuit codicem Mar Georgii Dionysii esse codicem Ecclesiae Malabaricae et Patriarchistarum codicem esse falsificatum, ideoque

¹ PLACID, T. O. C. D., *The Patriarch of Antioch*, pp. 179-182.

² *The Confusions in the Malabar Church*, p. 45.

excommunicationem fuisse invalidam, Patriarcham Abdallah non habuisse potestatem infligendi excommunicationem absque synodo, eumque non habuisse potestatem in temporalia Ecclesiae malabaricae. Abd al-Messih declaratus est non schismaticus, etsi impeditum fuerit eius iurisdictionis exercitium in regionibus Imperio turcico subditis. Lite pendente Mar Cyrillus mortuus est et Mar Paulus Athanasius euectus fuit Metropolita Malabariae in eius loco pro Patriarchistis.

In secunda autem instantia (1923), declaratum est codicem falsificatum esse codicem Malabariae proprium et excommunicationem validam, etsi lata fuerit absque synodo et Associatione. Iudices praeterea in hac instantia statuerunt Patriarcham posse infligere poenam episcopis vel oeconomis qui bona temporalia male administrant, etsi Patriarchae potestas supra Ecclesiam malabaricam est spiritualis.¹

Patriarchistas victores in secunda instantia.

149 Patriarcha Mar Elias, successor Abdallah, immobilem se praebuit. Catholicus Mar Basilius iam mortuus est anno 1913. Nemo ergo erat qui episcopos et chrisma consecraret. Quid facerent Mar Georgius Dionysius et socii? En lux! Mar Abd al-Messih, qui erat Patriarcha legitimus, Catholicatum Orientis (Tigritensem) in Malabaria instituit. Catholicus potest ordinare episcopos absque consensu Patriarchae, etsi Patriarcha non potest inthronizari sine consensu Catholici sicut nec Catholicus sine consensu Patriarchae. Cum itaque novus Patriarcha inthronizatus sit absque cognitione Ecclesiae malabaricae, Ecclesia malabarica absque cognitione Patriarchae potest Catholicum consecrare.²

Metropolitistae creant Catholicum.

Anno ergo 1925, Mar Georgius Dionysius et socii ordinarunt Mar Philoxenum (unum ex tribus ab Abd al-Messih consecratis) Catholicum, cum nomine Mar Basili II.

Catholicus novus eodem anno consecravit Mar Ivanium (P. T. Gheevarghese) in episcopum Bethaniae, Congregationis religiosae ab ipso Mar Ivanio fundatae.³

Mar Ivanios episcopus Bethaniae

¹ PLACID, *ibid.*, pp. 182-183.

² *The Malayala Manorama*, May 9, 1925. *The Travancore Law Journal*, July 8, 1928, pp. 116-120. - *Nomocanon Bar Hebraei*, VII, 1.

³ *The Malayala Manorama*, *ibid.*

Patriarchistae consecrant duos episcopos.

Anno proximo, Patriarchistae habuerunt Mar Michaellem, Dionysium et Mar Dioscorum consecratos episcopos a Patriarcha. Dioscorus nunc est successor Mar Severi episcopi Suddistarum. Ipse, sacerdos catholicus factus, postea in haeresim lapsus est iterum.

Tribunal civile de excommunicatione Mar G. Dionysii et de codice canonum.

Interea tribunal civile anno 1928, ad instantiam Mar Georgii Dionysii, declaravit excommunicationem inflictam a Patriarcha esset invalidam iuxta ius naturale, eo quod inflicta esset absque praevia notificatione. De codice canonum atque de potestate Patriarchae tribunal dixit aliam litem esse movendam.¹ Sic Mar Georgius Dionysius ius ad temporalia acquisivit, etsi Patriarchistae inhibitionem procuraverunt iudicialiter.

Novus Catholicus; Mar Gregorius et Mar Theophilus; Mar Ivanios Metropolita.

Novo Catholico Mar Basilio II mortuo, Metropolitistae fecerunt Mar Gregorium (unum ex tribus ab Abd al-Messih consecratis) Catholicum, cum nomine Basili III (1929) qui eodem die consecravit Mar Theophilum in episcopum Tiruvallae et alium Mar Gregorium. Mar Ivanios, episcopus Bethaniae, factus est Metropolita Bethaniae cum Mar Theophilo tanquam suffraganeo.

Metropolitistae accedunt S. Sedem.

Metropolitistae, postquam per longum tempus cogitaverunt de catholica communione procuranda, tandem dederunt litteras ad S. Sedem per Mar Ivanium.

Congregationes Bethanienses.

Hic relinquamus Ecclesiam iacobito-malabaricam. Contentiones et rixae in ea adhuc continuant.²

Pauca de Bethania. Mar Ivanios (P. T. Gheevarghese), quando sacerdos erat, fundavit Congregationem virorum et

¹ *The Nazarani Deepika*, Aug. 20, 23, 24, 1928.

² Ut videbimus, anno 1930 Mar Ivanios et Mar Theophilus facti sunt catholici. Metropolitistae tunc ordinarunt eodem anno Mar Philoxenum et anno 1933 Mar Severum. Patriarcha Elias (Shakir) anno 1931 in Malabariam venit et Mar Georgium Dionysium absolvit ab excommunicatione, sed renuit Catholicum agnoscere. Anno 1932 Patriarcha mortuus est in Malabar. Mortuo Mar Georgio Dionysio, anno 1934, Catholicus iter fecit ad novum Patriarcham Dionysium ut ab eo confirmaretur in officio. Sed Patriarcha noluit ratum habere Catholicatum. Hinc Metropolitistae seipsos orthodoxos vocantes conantur constituere novam Ecclesiam. Nescimus quid accidere possit Patriarchistis si Patriarcha ius suum exerceat in res malabaricas. Patriarchistae nunc habent Mar Paulum Athanasium ut Metropolitam Malabariae electum ab Associatione. Litem instituturi sunt contra Metropolitistas pro possessione temporalium.

mulierum quam Bethaniam vocavit. Religiosi isti sequebantur antiquam regulam S. Basilii, sed fundator constitutiones designavit ad normam Codicis latini. Quando factus est episcopus, Mar Ivanios habuit sub se istas congregationes religiosas et quasdam ecclesias noviter aedificatas, in quas nec Patriarcha, nec Catholicus nec Metropolita Malabariae ullam habebat potestatem.¹ Sic constituta est Ecclesia quasi independens Iacobita sub Archiepiscopo Bethaniae et episcopo Tiruvallae, qui erat suffraganeus Mar Ivanii. Hoc factum est cum consensu omnium Praelatorum Metropolitarum. Mar Ivanios fuit dextera Mar Georgii Dionysii in omnibus controversiis contra Patriarcham Abdallah. Factus episcopus, ipse conatus est cohibere laicismum ultra modum praevalentem in Ecclesia Iacobita malabarica, contenditque Metropolitam non habuisse potestatem in instituta Bethaniensia, nisi quando ageret ut caput synodi.² Metropolitistae enim dicunt caput synodi, de quo Nomocanon Bar Hebraei, pro Malabaria esse Metropolitam Malabariae.

SECUNDA PARS: CANONICA

154 Tota haec periodus in litigiis fuit transacta. Associatio anno 1892 organizata sub Mar Dionysio V habebat potestatem eligendi duos aedituos, unum sacerdotem, alterum laicum, qui cum Metropolita Malabariae administrarent *Vattippanam*. Caetera bona omnia, contra statutum synodi Mulanthuruthiensis anni 1876, administrabantur a Metropolita. Sed post mortem praesertim Mar Dionysii V, Associatio in omnibus rebus ad malabaricam Ecclesiam pertinentibus potestatem exercere coepit; et quia in ista laici permulti sunt, laicismus in perfectissimo sensu vigere incepit. Hodie ergo episcopi et Metropolita Malabariae ab Associatione eliguntur. Metropolita Malabariae est ille quem Associatio eligit quemque Patriarcha confirmat. Ius Patriarchae quoad

Administratio temporalium et potestas associationis.

¹ PLACID, T. O. C. D., *The Oriental Churches*, p. 52.

² *Ibid.*

temporalia per Associationem exercendum, Metropolitistae negant.

Educatio cleri negligitur.

Propter litigia continua educationi cleri nulla cura serio fuit impensa. 155

Ecclesiastica iurisdictio pendet ab auctoritate civili; Protestantismus.

Iurisdictio Patriarchae pendebat a tribunali civili. Saepe ad pacem servandam in rebus etiam ecclesiasticis recurrendum fuit ad tribunal civile. Hinc ea quae ab antiquo fuerant recepta paulatim obsoleta fieri coeperunt. Observatio legum ecclesiasticarum pro libito fuit relicta. Tum laici tum clerici, imo etiam quidam episcopi Protestantismo imbuti de canonibus propriis et consuetudinibus non multum curarunt, nisi causa formalitatis.

Nomo-canon agnoscitur.

Tamen propter lites Nomocanon Bar Hebraei fuit ab omnibus agnitum tanquam regula administrationis Ecclesiae malabaricae. Controversia fuit utrum unus vel alter esset genuinus codex. Sed, ut iam diximus, tantum novem priora capita eiusdem erant cognita. Pauca manuscripta exemplaria fuerunt divulgata inter Malabarenses. Mar Abd al-Messih attulit in Malabariam unum codicem.¹ Lite pendente quidam emerunt editionem eiusdem Parisiensem a Rev. P. Paulo Bedjan paratam characteribus syro-chaldaicis anno 1908. Metropolitistae hanc editionem prodixerunt coram tribunali civili. 156

Nomo-canon et commentaria Iacobitica docentur in Seminariis.

In institutis ubi clerici educabantur generalis persuasio erat Nomocanonem Bar Hebraei (novem priora capita eius), opera Moysis Bar Chephae, Dionysii Bar Salibi et aliorum ad Malabariam quoque pertinere. Sed fragmenta tantum horum operum in Malabaria cognita erant et perpauci ea legerunt.

Ritus novus tenet firmiorem pedem.

Hac periodo ritus syro-antiochenus firmiorem pedem tenuit apud Malabarenses Iacobitas, etsi studium linguae syriacae negligebatur. Missale, divinum Officium feriale, Rituale, Officium defunctorum, Officia Maioris Hebdomadae et festorum principalium typis fuerunt mandata. Malabarica versio liturgiae et quorundam officiorum typis impressa, libere 157

¹ Mar IVANIOS, *Ghiri Deepam*, 2^a ed., p. 25. Dicitur hunc codicem fuisse scriptum ante annos 500 (*Ghiri Deepam* = *The Light of the Mountain*).

fuit distributa inter laicos; ideoque lingua malabarica multum usurpabatur in liturgia et aliis ecclesiasticis caeremoniis. Ritus autem syro-antiochenus non adhuc perfecte cognitus est in Malabaria, et permulta vocabula syriaca chaldaice pronuntiantur.

158

Religiosi Antoniani seu Rabbani, sicut apud Iacobitas externos, solitarie vivunt etiam in Malabaria. Episcopi assumentur tantum ex his religiosis. Habent modum vivendi, vestimenta, etc. sicut Iacobitae exteri.

Rabbani Religiosi.

Religiosi vero Bethanienses, qui hoc tempore apparuerunt, vivunt in communi: habent, ut diximus, Regulam S. Basilii et constitutiones (non scriptas) plus minusve ad normam constitutionum Congregationum latinarum conceptas. In vestitu et cibo sequuntur religiosos paganos. Sunt monachi. Contra receptam consuetudinem sacerdotes inter eos confessionem etiam mulierum audire solent. Vestes earum sunt albae.

Religiosi et Religiosae Bethanienses.

Ecclesiae Bethanienses fuerunt independentes ab omnibus. Istae erant: *Oratoria* pro privatis personis; *Ecclesiae Missionales* quae non erant paroeciales et *Ecclesiae paroeciales* quae omnes speciales habuerunt leges. Etsi Mar Ivanios fuit Metropolitae, tamen Mar Theophilus habuit administrationem omnium ecclesiarum. Hic habuit Vicarium Generalem, Conciliares tres qui erant sacerdotes et tribunal ecclesiasticum ex tribus sacerdotibus constitutum in quo causae tractandae erant secundum ius naturale et canonicum. Parochi poterant esse religiosi vel sacerdotes saeculares qui servabant leges speciales supradictas. Poterant haberi associationes piae in paroeciis.¹

Ecclesiae Bethanienses.

Religiosae Bethanienses habent eandem Regulam et constitutiones. Tum Religiosi tum Religiosae cum vita contemplativa ducunt vitam activam.

159

Sic Ecclesia Iacobita malabarica, licet theoretice Iacobita, tamen legibus particularibus ab antiquitate traditis, legibus specialibus secundum necessitatem conditis et legibus civilibus practice regitur. Leges ecclesiasticae tantum

Peculiares leges Ecclesiae Iacobitae.

¹ *The Light of the Mountain*, pp. 140-142.

valent quantum tribunal civile statuit eas valere. Fons ergo omnium iurium ecclesiasticorum evasit ius civile, et quidem pro maiori parte, Regni Travancorensis ius civile.

Acta Synodorum
Alwayensis et Kottayamensis.

Hic notatu digna sunt acta synodi Alwayensis in qua 160 Patriarchistae reordinaverunt statuta Synodi Mulanthuruthiensis. Acta ista continent depositiones de Delegato Patriarchae eiusque sustentatione, de Religiosorum regimine etc. Institutus praeterea fuit coetus cui nomen *Alohoitho* qui constat metropolitae et religiosi tantum quique agit de fide integre servanda, de magisterio ecclesiastico, de ritu et Caeremoniis ecclesiasticis, de religiosi etc. Acta haec collecta inveniuntur in libello cui titulus *Decreta Synodorum* typis mandato a. 1936 in Kottayam.

Huc revocari debet similis synodus Kottayamensis a. 1910 celebrata a Metropolitae de qua supra. Huius acta inveniuntur in *The Protector of the Syrian Church of Malabar*, pp. 180 sqq., Kottayam. 1911.

CAPUT SEXTUM

1930-1936

PRIMA PARS: HISTORICA

161 Hic nobis agendum est de Ecclesia syro-malankarensi quae est catholica.

Episcopi qui Patriarchae se opposuerunt cum Catholico suo litteras dederunt ad S. Sedem ut in catholicam communionem reciperentur. Tantum Mar Ivanios Archiepiscopus Bethaniensis et Mar Theophilos Episcopus Tiruvallensis permanserunt in suis propositis.¹ Sacra Congregatio Orientalis die 4 iulii anni 1930 decrevit eos in catholicam communionem esse recipiendos per Delegatum Apostolicum Rmum D. Eduardum Mooney. Rmus D. A. Benziger O. C. D., episcopus Quilonensis, subdelegatus ab ipso Delegato Apostolico, professionem fidei ab eis accepit eosque a censuris absolvit die 20 septembris 1930.

Conversio Mar Ivanii et Mar Theophili.

162 Sacra Congregatio Orientalis decrevit eos in catholicam communionem recipere « 1. assicurando che verrà conservato il rito siro-puro antiocheno e che non si confonderanno quindi coi siro-malabaresi, il cui rito è di origine siro-caldaica; 2. assicurando inoltre che, certiorata la validità del battesimo e della sacra ordinazione e consacrazione dei suddetti due vescovi, essi verranno mantenuti nel rispettivo ufficio e giurisdizione, e cioè, che Mar-Ivanios resterà vescovo di Betania col titolo *ad personam* di Arcivescovo, Metropolita; e Mar Theophilos Vescovo di Tiruvalla.²

Ritus et officium neo-conversis confirmantur.

163 Sacra Congregatio Orientalis praeterea dixit:

Quanto al titolo del Cattolico o di Catholicos non se ne deve parlare anche perchè, non convertendosi l'attuale

Nihil de Catholicatu.

¹ Apostolic Delegation of the East Indies, Prot. No. 2035-30.

² *Ibid.*

Directe sub S. Con-
gregatione Orientali.

V.B.

Catholicos, è prematuro stabilire ora che cosa si farebbe qualora questi si convertisse. L'Arcivescovo di Betania e il Vescovo di Tiruvalla « in praesentibus rerum adiunctis » dipenderanno immediatamente dalla Santa Sede, senza alcuna dipendenza dal Patriarca siro di Antiochia.

Libri liturgici.

« Quanto ai libri liturgici (Messale, Rituale, Pontificale) che sono quelli provenienti dalla Propaganda, essi verranno conservati, espungendone però le espressioni non proprie ed errate che eventualmente vi fossero state introdotte.

Per l'esame di tali libri, al detto scopo, verranno incaricati dal Delegato Apostolico il Vescovo Siro-Malabarese di Changanacherry, Mgr. G.^{ia} Kalacherry, che conosce bene il Siriaco e Mons. Benzi^{ger}, Vescovo di Quilan, per ragione della vicinanza territoriale coi due Vescovi aspiranti all'unione.

Filioque.

« Quanto al " Filioque " assicurato che la dottrina cattolica è accettata, non solo dai Vescovi che già lo hanno dichiarato, ma anche dal popolo, diviene secondaria e di carattere disciplinare la questione della inserzione o meno di tale inciso nel " Credo ". Ben si potrà quindi, in questo caso, seguire la norma data da Benedetto XIV: « Etsi autem Graeci teneantur credere, etiam a Filio Spiritum Sanctum procedere, non temen tenentur in Symbolo pronunciare »... (Constit. Etsi Pastoralis § 1), e « ... Posito pro indubio dogmate processione Spiritus Sancti a Patre et a Filio, agnitaque insuper in Ecclesia potestate addendi Symbolo vocem " Filioque " si può permettere che gli orientali ed i Greci continuino a recitare il Simbolo Niceno senza la voce " Filioque " salvo scandalo (Const. « allatae sunt » N. 30).

Ciò posto e considerato che nei libri liturgici Antiocheni che sono in uso presso i Giacobiti suddetti la voce " Filioque " già si trova, tale parola nella liturgia verrà recitata; nelle preghiere volgari invece si potrà continuare nella presente consuetudine.

Nomen neo-con-
versorum.

Quanto al nome, questi nuovi cattolici potrebbero bene chiamarsi « Cattolici Siro-Malabaresi, di rito Antiocheno, o

cattolici Malabaresi di rito Siro-Antiocheno, oppure " Chiesa Antiochena Malabarese " o Siro-Malabarica. Così bene si distinguerebbero dai cattolici Malabaresi di rito caldeo.

«... Non ometta il delegato apostolico di investigare, per se, o per altri, e caso, per caso, circa la validità della Sacra ordinazione dei convertendi ». Le istruzioni date dalla S. Congregazione di Propaganda in data 25 giugno 1888, dovranno ancora essere tenute presenti.

Validitas Ordinis.

Mons. Delegato Apostolico per sè, o per mezzo di Mons. Benziger o di altri, assolva i due Vescovi dalle irregolarità, curi che i sacerdoti e laici che vogliono convertirsi emettano la professione di fede, in quel modo che sembrerà migliore.

Absolutio ab irregularitate.

« Quanto al celibato, non si ammette in futuro alcun candidato ai S. Ordini se non dia promessa di restare celibe. Pel presente però i sacerdoti che si convertano uxorati vengono accettati e tollerati ed i diaconi uxorati possono ricevere il sacerdozio », cui Delegatus Ap. dixit: ¹

Caelibatus clericorum.

« In regard to the celibacy the instructions are clear enough for deacons and priests, as for the other married clerics, each case may be proposed (and the permission will be given) ».

« I due Vescovi vigilino sui loro diritti, nel rivendicare le Chiese. La S. Sede vorrebbe inoltre che anche fra i prelodati due Vescovi venienti ora all'unione, si stabilisse una chiara e precisa delimitazione di giurisdizione con termini territoriali ».

Iura in ecclesias.

Definitio territorii; Prelati titulares.

« The item about the territorial division between the two bishops is not mandatory but a suggestion to me. It will be best, the Cardinal thinks, to let them go on together for awhile and when the opportune time comes to make the division after we see what the movement amounts to ».

164. Per Constitutionem *Magnum nobis*, diei 13 februarii 1932, territorium fuit inter duos Praelatos divisum; et Mar Ivanios factus fuit Archiepiscopus titularis Phasiensis cum residentia

Definitio territorii; Prelati titulares.

¹ Apostolic Delegation of the East Indies, Prot. No. 2035-30.

in Trivandrum, Mar Theophilos vero Episcopus titularis Araidensis cum residentia in Tiruvalla.

Hierarchia syro-malankarensis.

Anno 1932, die 11 iunii per Constitutionem *Christo Pastorum Principi*, Provincia Ecclesiastica syro-malankarensis pro fidelibus ritus antiocheni est erecta independenter a Patriarcha syro-antiocheno. Mar Ivanios est Archiepiscopus Metropolita Trivandrumensis et Mar Theophilos Episcopus Tiruvallensis suffraganeus.

Sic habemus Ecclesiam syro-malankarensem ritus antiocheni.

SECUNDA PARS: CANONICA

1

Hic agimus de Ecclesia orientali catholica ritus syro-antiocheni plerumque in lingua malabarica traducti cum characteribus particularibus.

Fontes iuris canonici Syro-malankarensium.

Fontes ergo iuris canonici huius Ecclesiae sunt illi qui sunt communes omnibus Ecclesiis orientalibus nec non illi qui huic proprii sunt.

De fontibus communibus nihil nobis dicendum est. Fontes particulares sunt:

Documenta S. Sedis et Delegationis Apostolicae.

Litterae Delegationis Apostolicae iam citatae (diei 20 augusti 1930, Prot. N. 2035/30).

Constitutio *Magnum nobis* diei 13 februarii 1932.

Constitutio *Christo Pastorum Principi* diei 11 iunii 1932.

Litterae Executoriae Delegati Apostolici diei 5 martii 1933.

Bullae ad utrosque Praelatos directae die 11 iunii 1932.

Ea quae ad ius canonicum pertinent in litteris Delegationis Apostolicae diei 20 augusti 1930, Prot. No. 2035, iam citavimus in parte historica huius capituli. Constitutio *Magnum nobis* in Malabariam non est missa. Constitutio *Christo Pastorum Principi* sequentia habet:

Iura et privilegia Archiepiscopi.

« Archiepiscopalem Ecclesiam Trivandrensem novae huius ecclesiasticae provinciae metropolitanam constituimus; illi

propterea, eiusque pro tempore Archiepiscopis omnia concedimus iura et privilegia, honores et praerogativas, quae iure communi et Ecclesiae Syro-Antiochenae legitimis consuetudinibus eisdem competunt; facultatem in primis pro Archiepiscopis pallio intra ecclesiasticae provinciae fines iuxta liturgicas leges utendi postquam tamen ipsum ab Apostolica Sede in sacro Consistorio postulatum ac obtentum fuerit.

Cathedrali Ecclesiae Tiruvallensi eiusque pro tempore Episcopis iura omnia et privilegia concedimus honores et proerogativas, quae iure communi et legitima consuetudine Ecclesiae Syro-Antiochenae eisdem spectant.

Officia et iura suffraganei.

Novam hanc cathedralem Tiruvallensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Trivandrensi, eiusque pro tempore Episcopus metropolitico iure Archiepiscopi Trivandrensis subicimus.

Tum metropolitanam Ecclesiam Trivandrensem eiusque pro tempore Archiepiscopos, tum cathedralem Ecclesiam Tiruvallensem eiusque Episcopos iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceterae metropolitanae et cathedrales Ecclesiae earumque Antistites adstringuntur. Hisce itaque ecclesiis, donec aliter provideatur, omnia concedimus iura et privilegia quibus aliae metropolitanae et cathedrales ecclesiae fruuntur.

Officia et iura sedium.

Archiepiscopalem seu episcopalem mensam oblationes a fidelibus fieri solitae, redditus ac bona omnia constituent, quae Ecclesiis ipsis quocumque titulo in posterum pervenerint.

Mensa episcopalis.

Quod autem attinet ad Trivandrensis et Tiruvallensis Ecclesiarum administrationem et regimen, ad Consultorum Collegii ad iuris normam electionem, ad Seminariorum institutionem, ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones statuunt. Quod vero ad clerum praecipue spectat, statuimus ut simul ac predictarum archidioecesis et dioecesis erectio executioni mandata fuerit, eo ipso clerici omnes Ecclesiae illi censeantur adscripti in cuius territorio legitime exstant.»¹

Administratio temporalium; Seminarium etc.

Incardinatio

¹ *Acta Apostolicae Sedis* vol. 24 Romae 1932, pp. 290-291.

Eadem in litteris executoriis et Bullis continentur.

Hinc Ecclesia syro-malankarensis regitur per leges communes et per legitimas consuetudines Ecclesiae syro-antiochenae. 168

Leges communes
et consuetudines
quaenam sint

De legibus communibus, ut diximus, nihil nobis agendum est. Quaenam autem sunt consuetudines syro-antiochenae? Certe, eae praecipue, quae inveniuntur in actis synodi Sciarfensis Syrorum in monte Libano celebratae anno 1888. Praeterea ea omnia quae Ecclesiam Syrorum respiciunt, mutatis mutandis, applicanda videndur Syro-Malankarensibus. Cum alius iam occupatus sit studio historico-canonicalium Syrorum, nos de hoc nihil hic agimus. Actuales leges et consuetudines Iacobitae malabarenses quae non sunt contra fidem vel moribus pertinere dicendum videtur ad Ecclesiam syro-malankarensensem. Nos ergo earundem brevem conspectum in sequenti capite exhibere intendimus. De historia et evolutione eorundem fontium iam egimus in praecedentibus capitibus.

2

Actualis status canonicalis.

Pauca hic dicamus de actuali statu canonico Ecclesiae syro-malankarensis (post annum 1930). 169

Libri liturgici.

Neo-conversi fere in omnibus se gerunt ut prius. Adhibent omnes libros liturgicos quos antea habuerunt, qui autem non sunt iidem ac illi qui a Propaganda prodiderunt.

Vita sacerdotum.

Sacerdotes quotidie, etiam diebus ieiunii, missam celebrant. Non habent missam Praesanctificatorum ut Syri. In vestibus ordinariis et in ratione vitae quotidianae nulla immutatio introducta est. Sed obligantur aliquot dies quotannis exercitiis spiritualibus vacare. Unam missam pro uno stipendio celebrant. Sunt quoque missae fundatae.

Religiosi et Religiosae.

Religiosi et Religiosae sub utroque Ordinario inveniuntur. Isti sunt illi qui cum duobus Praelatis fuerunt conversi. Sequuntur constitutiones post conversionem scriptas, licet ante conversionem quidam fuerint perpetuo professi. Etsi domus inveniuntur in utroque territorio, tamen instituta non sunt intereparchialia.

Omnes adhibent calendarium syro-antiochenum catholicum, quod computum Gregorianum sequitur.

Calendarium.

- 170 Plures panem eucharisticam parant sicut faciunt Latini: utique est fermentatum¹ sed non est crassum, licet aliquando 12 cruces, more antiquo, praeseferat. Aliquando particulae separatim consecrantur ut faciunt Latini. Panis quotidie non coquitur ut antea fiebat. Praecipitur ne sacerdotes conficiant vinum ex uvis aridis ut antea faciebant. Ss. Eucharistia pro adoratione reservatur in pyxide et in tabernaculo mobili.
- ? Statuae ponuntur in ecclesiis; devotiones Rosarii, Ss. Cordis Iesu, Viae Crucis etc., Benedictio SS. Eucharistiae et alia id genus paulatim introducuntur.

Ss. Eucharistia.

✓

Statuae et devotiones occidentales.

Proto-presbyters.

Habentur Vicarii Generales, Consultores, Vicarii foranei, qui omnes sequuntur normam iuris canonici latini. Parochi ab episcopo nominantur.

Curia.

- 171 Ieiunia antiqua servant, sed abstinendum est a cibo et potu tantum ad meridiem feriis IV et VI temporis Quadragesimalis et tribus diebus ieiunii Ninivitarum. Prohibentur caro, pisces, ova, lac et lacticinia per novem dies ante Resurrectionem. Caro et ova omnibus diebus ieiuniorum nec non omnibus feriis IV et VI totius anni prohibentur,² salvo tamen privilegio quorundam temporum in quibus etiam feriis IV et VI nulla est abstinentia vel ieiunium.

Ieiunium et abstinentia.

Confessionalia ad audiendas mulierum confessiones paulatim introducuntur, quae in eparchia Tiruvallensi frequentiora sunt. Non habetur taxa pro confessione.

Confessionale.

In utraque eparchia sunt bigami² sacerdotes qui post sacerdotium susceptum secundas contraxerunt nuptias quando erant non-catholici. Hi nunc missam celebrant etsi inter Iacobitas huiusmodi sacerdotes suspensi maneant a missae celebratione. Quidam ex his quando erant non-catholici ut contraherent matrimonium in sacerdotio, Iacobitismo valedicentes Mar Thomismum amplexi sunt, vel post contractum matrimonium sic fecerunt!

Bigami sacerdotes.

¹ Loco fermenti adhibent salem. Sal ponitur in farina et statim panis coquitur. Fermentatio ergo plerumque locum non habet.

² *Instructio ad Clerum*, data a Mar Theophilo, Sept. 28, 1931.

Quoad archieparchiam Trivandrumensem

Sponsalia. Sponsalia introducuntur. Consensu partium iam cognito, 172
sive partes sive parentes promissionem scripto faciunt, et
parochus cum duobus ex parochianis in isto documento ut
testes subscribunt. Haec ad validitatem requiruntur.¹

Taxa. Taxae pro variis functionibus ecclesiasticis sunt sta-
tutae.²

Periodeutae. Unus Periodeuta fuit creatus. Periodeutae autem offi-
cium non habetur inter Iacobitas malabarenses.

Leges libri. In libro cui titulus *Leges Administrativae pro Archie-* 173
Legum Admini-
strativarum. *parchia Trivandrumensi*, a. 1936 a Mar Ivanio publicato,
dantur leges de ecclesiis et oratoriis, de bonis temporalibus
ecclesiasticis, de parochis et vicariis foraneis, de coemeteriis,
de Religiosis, de sodalitatibus etc. Leges quibus bona tem-
poralia sunt administranda similes sunt legibus pro eparchia
Tiruvallensi datis de quibus infra.

Facultas audiendi confessiones; casus reservati; censurae. Ab anno 1936 specialis facultas requiritur ut Sacerdotes 174
confessionem audiant, per quam facultatem generalem, nemo
potest audire confessionem religiosarum in earum domibus.
Reservantur quidam casus et promulgantur censurae quae
sunt *latae sententiae* iuxta Codicem latinum. Documentum
per quod conceditur facultas supra dicta continet exhorta-
tionem ad cleros in qua agitur de devota missae celebra-
tione, de lectione spirituali, de mortificatione carnis, de
Divino Officio recitando, de homilia facienda diebus Domi-
nicis et festis de praecepto, de confessione et communione,
de concionibus non catholicorum vitandis, de confessione
clericorum semel in hebdomada facienda, de matrimonio,
de ieiunio et abstinentia (varii proponuntur ieiunandi modi)
de stipendio missae etc. quae omnia similia sunt eis legibus
datiis pro eparchia Tiruvallensi de quibus infra.

Quaenam functio- Deficiente libertate aedificandi ecclesias Mar Ivanios per 175
nes in domibus pri-
vatis fieri possint; litteras n. 7, a. 1934 dedit sacerdotibus facultatem bapti-
quid requiratur ut
ecclesia aedificetur.

¹ *Elenchus taxarum Archidioecesis*, 1933, Appendix, p. 18.

² *Ibid.*

zandi, assistendi matrimonio, et proclamationes matrimonii faciendi in domibus privatis. Ordinatio Sacra, consecratio chrismatis, benedictio olei sacri et concelebratio debent fieri in ecclesiis quae ut tales et ut personae iuridicae cum specialibus stipulationibus ab Archiepiscopo aedificandae sunt cum venia Gubernii civilis. Domorum benedictio peragenda est. Cadavera quolibet loco sepeliri possunt, sed sepulchrum debet esse benedictum; postea vero ossa transferri debent in locum sacrum.

Benedictio domorum et coemeterium benedictum.

Quoad eparchiam Tiruvallensem

176 Binandi facultas raro conceditur.

Binatio.

Sacerdotes prohibentur, sine licentia Episcopi, vendere bona temporalia propria pretiosa; itemque laicos ad iudicem civilem trahere. Prohibentur praeterea se immiscere rebus politicis, mercaturae et ludis statum clericalem dedecentibus.¹

Quaenam sacerdotibus prohibeantur.

Quando foris sunt, clerici inquiruntur induere veste talari albi vel nigri coloris cum cingulo nigro. Praecipitur confessio semel in hebdomada. Monentur aquam calici miscendam modicissimam tantum ($\frac{1}{4}$ vini) esse debere, et verba Institutionis devote recitanda. Praecipiuntur vacare quotidie per aliquod tempus lectioni spirituali; recitare aliquam partem divini Officii, servare munditiam quoad ecclesias, vestimenta, vasa sacra; concionem habere ad populum diebus Dominicis et festis de praecepto; exhortare fideles ut saltem semel in mense ad synaxim accedant; pueris tradere catechetica instructionem; curam habere de infirmis; legere libros de theologia morali tractantes; diligenter dare operam propriae sanctificationi et evangelizationi.²

Onera Sacerdotum.

Sacerdotibus conceditur ad tempus determinatum facultas audiendi confessiones; et casus quidam reservantur.³

Facultas audiendi confessiones; casus reservatus.

177 Habetur libellus titulo *Leges Ecclesiasticae*, promulgatus anno 1933, in quo agitur de regimine ecclesiarum, de taxis

Liber Legum Ecclesiasticorum.

¹ *Instructio ad Clerum* supra citata.

² *Ibid.*

³ *Ibid.*

eparchialibus ac de matrimonio. Sequentia continentur in hoc libello:

Administratio temporalium.

Habeantur in omni ecclesia coetus paroecianorum, eorundem delegatorum, nec non duo aeditui (in qualibet ecclesia) confirmati ab episcopo ex quatuor a coetu delegatorum supradictorum quotannis electis. Hi duo aeditui sub auctoritate parochi administrant bona temporalia. Quotannis aeditui rationem reddere debent coetui delegatorum. Administratio vero fiat ad normam ab episcopo datam in ipso libello.

In rebus maioris momenti coetus paroecianorum convocatur et auditur. Omnes viri qui maiorem aetatem attigerunt sunt membra huius coetus. In rebus ordinariis sufficit ut audiantur delegati, quorum numerus sit a quinque ad duodecim, quique ad triennium eligantur. Electio eorum indiget approbatione episcopi. Parochus est Praefectus utriusque coetus.

Taxa.

In secunda parte libelli statuuntur taxae eparchiales.

Matrimonium; impedimenta; forma.

In tertia parte agitur de matrimonio. Ut impedimenta 178
dirimentia habentur:¹ Aetas (14 et 12 ad validitatem), Impotentia, Ligamen, Disparitas cultus, Ordo (Diaconatus et Presbyteratus), Votum solemne, Raptus, Crimen, Consanguinitas (in linea recta semper et in linea obliqua usque ad quartum gradum inclusive invalidat matrimonium: gradus et linea computantur ut in Codice latino), Affinitas (in linea recta semper et in linea obliqua usque ad secundum gradum inclusive), Cognatio spiritualis (non habetur inter patrinum et baptizatum, eo quod patrinus habetur pro masculo et matrino pro femina: habetur ergo inter baptizantem et baptizatum), Cognatio legalis.

Matrimonium quod non contrahitur coram parochio alterutrius partis et duobus testibus generatim invalidum esse dicitur.

Impedimenta impedientia.

Inter impedimenta impedientia nominantur Votum simplex, Adoptio civilis et Mixta religio. Privilegium Paulinum cum extensionibus a Codice latino datis, accipitur.

¹ F. M. CAPPELLO, *Ius Ecclesiae latinae cum iure Ecclesiae orientalis comparatum*, n. 17, ubi agitatur quaestionem utrum episcopi orientales impedimenta dirimentia statuere possint an non.

Antequam assistant matrimonio eorum qui post 14 aetatis annum per longum tempus alibi fuerint, parochus inquisitionem facere tenetur de impedimentis ibi forsitan contractis.

Assistentia parochi.

Parochi ne assistant matrimonio vagorum nisi impetaverint licentiam Ordinarii loci illius in quo matrimonium contrahitur.

Parochi consulant partibus ne matrimonium ineant sine cognitione parentum, vel eis resistentibus, et si non pareant rem ad Ordinarium loci referant et secundum eius iudicium stent.

179 Partes coram paracho (sponsae) vel eius delegato manifestent suam voluntatem; parentes, tutores vel procuratores parochum certiore faciant de dote, et, postquam debita ecclesiae solverint, parens sponsae deferat testimonium de his omnibus ad parochum sponsi ut proclamatio rite fiat. Proclamatio regulariter ter fit diebus Dominicis vel festis de praecepto. Antequam locum habeat proclamatio, parochus sponsi, accepto testimonio supradicto, alium testimonium ad parochum sponsae mittat de debitis praeestationibus a sponso factis. Si post proclamationem matrimonium locum non habuerit per sex menses iteretur proclamatio. Proclamatio vero facienda est tantum postquam partes examinatae sint in doctrina christiana. Parochus ne assistat matrimonio eorum qui catechesim nesciant.

Sponsalia; dos; proclamatio.

Matrimonium in alterutrius partis paroecia contrahi valet. Ne fiat diebus dominicis vel festis de praecepto. In libro matrimonii partes et testes subsignant nomen suum.

Locus et tempus matrimonii.

Ut patebit ex capite sequenti, variae innovationes hic introducuntur. Sed innovationes istae quoad maximam partem non sunt in executionem mandatae. Habentur enim tanquam regulae in futurum sequendae.

CAPUT SEPTIMUM

BREVIS CONSPECTUS LEGUM ET CONSUETUDINUM
QUAE NUNC APUD IACOBITAS MALABARENSES VIGENT VEL
VIGERE DEBENT

Leges et consuetu-
dines Iacobitae ma-
labaricae.

Ut iam diximus, perutile ducimus brevem dare conspec- 180
tum legum et consuetudinum quae nunc vigent vel vigere
debent sunt apud Iacobitas malabarenses ex quibus orta est
Ecclesia syro-malankarensis. Omnia quae huc usque ab initio
diximus explicant originem, naturam et progressum huius-
modi legum ac consuetudinum. Sunt enim Pagano-Iudaeo-Per-
sico-Chaldaico-Antiocheno-Latino-Lusitano-Anglicano-Iaco-
bitae, varias indigenas praeseferentes peculiaritates. Breviter
nunc attingamus has leges et consuetudines non scriptas,
sequentes ordinem Codicis Piano-Benedictini. Omnes notitias
infrascriptas hausimus a Praelatis Iacobitis malabarensibus ¹
et syro-malankarensibus.

I – LIBER PRIMUS

Leges.

Leges a Synodo, Patriarcha vel Episcopo promulgantur 181
per litteras circulares. Leges uti personales concipiuntur;
tamen ratio territorii non omnino ignoratur. Nihil praescri-
bitur relate ad aetatem pro observatione legum.

Dispensatio.

Dispensationes ab episcopis conceduntur. Nullus videtur
esse casus Patriarchae vel synodo reservatus (practice).

Supputatio tempo-
ris.

Dies supputatur a vespero ad vesperum. ² Calendarium
iulianum in usu est.

II – LIBER SECUNDUS

Personae.

In baptizatos et proxime baptizandos iurisdictio exercetur. 182
De maiori et minori aetate nulla adest lex. Consanguinitas
et affinitas computantur iuxta morem antiquum romanum.

¹ Mar Paulus Athanasius, Patriarchistarum « Metropoli Malabaricae », plures
nobis suppeditavit notitias.

² RAULIN, p. 393.

Ecclesiae vel instituta quae per decretum episcopi eriguntur, habentur tanquam personae morales, non collegiales. Sunt enim ecclesiae quae sine decreto episcopi aedificentur, in quibus tamen episcopus oeconomum nominare potest pro administratione temporalium. Dantur quoque ecclesiae quae a sacerdotibus privatis aedificentur. Hi sacerdotes generatim episcoporum ordinibus se opponunt.

Personae morales.

In unaquaque ecclesia paroeciali adest coetus laicorum (virorum) cuius cum consensu administratio, praesertim temporalium, peragenda est a parocho.¹ Hic coetus haberi posse videtur ut persona moralis collegialis et omnia per absolutam suffragiorum maiorem persolvuntur. Pro administratione bonorum ad totam Ecclesiam pertinentium, et ad eligendos episcopos datur coetus episcoporum et delegatorum populi cum quibusdam sacerdotibus (Association), de quo infra dicemus.

Coetus fidelium.

Quoad praecedentiam, illi qui Patriarchae se opponunt dicunt Catholicum relate ad Metropolitam Malabariae esse sicut fuit Patriarcha Ierusalem relate ad metropolitam Caesareae.

Praecedentia.

183 *De Clericis in genere.* Cf. Nomocanon Bar Hebraei, VII, 3-8.

Retinent fidem in hierarchia. Episcopi, presbyteri et diaconi magni habentur. In eligendis episcopis ac Metropolitam Malabariae necnon in praesentandis candidatis ad primum ordinem minorem populi dant suffragium. Incardinatur clericus eparchiae cuius episcopus eum ordinat.

Hierarchia; electio; incardinatio.

Cum consensu episcopi *a quo* et episcopi *ad quem* excardinatio et incardinatio fieri potest.

Clericis tantum res ecclesiasticae conceduntur, licet in administratione temporalium laici cum clericis associantur. Non uxorati abstinere debent a munere paroeciali fungendo.

Officia ecclesiastica.

Antiquitus clerici tantum coram episcopo conveniebantur in omnibus causis tum contentiosis tum criminalibus.² Sed hodie fere semper causa agitur apud iudicem civilem, etiam quando episcopi vel Patriarcha sint partes.

Privilegium fori.

¹ Synodus Diamperitana, Actio I, Decret. 5.

² Synodus Diamper., Actio IX, Decret. 15.

Exemptio a militia.	A servitio militari clerici exempti esse debent.	
Confessio et matrimonium clericorum.	Clerici debent facere annualem confessionem. Matrimonium post sacerdotium est illicitum; sacerdos uxorem ducens suspensus manet a missae celebratione; generatim clerici saeculares ante diaconatum uxorem ducere coguntur, sed hodie plures existunt sacerdotes saeculares caelibes. Prohibentur habitare cum mulieribus de quibus suspicio haberi potest iuxta c. 3 Concilii Nicaeni primi. Nulla adest obligatio recitandi horas canonicas. Sed si sunt in ecclesia tempore horarum recitandarum, eas persolvunt cum populo. In vita quotidiana deferunt vestem albi coloris quae constat subligaculis et tunica pertingenti ad talum. ¹ In ecclesiasticis functionibus persolvendis semper induunt vestem talarem nigri coloris. Sed iussu Patriarchae Petri (anno 1876), omnes clerici semper deferre tenentur vestem talarem nigram.	184
Habitatio cum mulieribus.		
Horae canonicae.		
Vestes clericorum.		
Tonsura, barba et annulus.	Tonsuram non gestant; sed habent pileolum nigrum. Usque ad annum 1876 loco pileoli tonsuram habuerant, quam Patriarcha Petrus proscripsit. Sacerdotes barbam colunt. Omnes, etiam episcopi, vetantur annulo uti quando missam celebrant. Debent abstinere a militia, mercatura et liquoribus; possunt exercere medicinam. Episcopi et religiosi septies et sacerdotes saeculares ter in die preces statutas recitare debent.	
Aliae obligationes.		
Praedicatio.	Cura animarum et munus praedicandi conceduntur tantum sacerdotibus, licet diaconi non prohibeantur a praedicatione. Non est specialis missio ad praedicandum.	185
Officiorum provisio.	Officiorum provisio fit per electionem et liberam collationem. Electio aliquando egit confirmatione, ut fit v. g. in casu electionis episcoporum. Electio Patriarchae peragitur ab episcopis. Episcopi malabarenses sua suffragia per tabellarium mittere possunt; generatim accedunt electioni ab episcopis exteris peractae.	
Officiorum amissio.	Renuntiatio, privatio, amotio et translatio locum habent. Sed leges has regentes non sunt definitae.	

¹ Etiam sacerdotes syro-malabarenses ritus chaldaici sic induebantur usque ad annum 1830. – *The Founders of the Syrian Carmelite Congregation of Malabar*, Mannanam, 1905, p. 4. RAULIN, p. 392, LXXVI.

Reductio clericorum ad statum laicalem non adest. Reductio ad statum laicalem.
 Habetur suspensio a missae celebratione et inflictio magnae, ut aiunt, poenae, qua praeter effectum suspensionis sacerdos privatur beneficiis. Quidam — multi — putant sacerdotem excommunicatum fieri laicum, amisso caractere sacerdotali.

186 *De Clericis in specie.*

Septem eparchiae in quas Patriarcha Petrus anno 1876 divisit Malabariam, etiam hodie existunt. Earum divisio territorialis distincta et determinata est. Quaedam ex his a Patriarchistis et aliae a Metropolitistis possidentur. Duae a Metropolitistis noviter institutae, Bethaniensis nempe et Tiruvallensis, factae sunt catholicae. Eparchiae.

In unaquaque eparchia existunt paroeciae quae territorialiter non sunt divisae. Sed cognoscitur quaenam familiae ad determinatam pertineant paroeciam. ¹ Singulae paroeciae habent ecclesias et coemeteria. Paroeciae.

Nomocanon Bar Hebraei (VII, 1) admittit Patriarcham Romanum esse caput caeterorum Patriarcharum. Sed huius sensum omnes detorserunt. Romanus Pontifex.

Concilium oecumenicum suprema pollet auctoritate; imo constitutio Ecclesiae est essentialiter synodica, iuxta eos. Sed quia omnes Patriarchae in unum convenire debent ad celebrandum Concilium oecumenicum, et quia Romanus Patriarcha seipsum ab aliis abstrahit, nullum potest dari oecumenicum Concilium. Concilium oecumenicum.

187 Patriarcha Antiochenus Iacobita est caput Ecclesiae malabaricae. Metropolitistae contendunt Patriarcham posse tantum ordinare episcopos, consecrare chrisma et accipere cathedraicum. Hoc quoque ab eis nunc negatur Patriarchae postquam instituerunt Catholicum. Patriarchistae vero concedunt Patriarchae ius in temporalia quoad quaedam, nec non ius cognoscendi omnes causas ecclesiasticas et de iis sententiam ferendi. Quoad res dogmaticas Patriarcham posse sententiam dare, Metropolitistae quoque agnoscere videntur. Sed pro his etiam isti insistere videntur in synodis. Patriarcha Antiochenus; eius potestas.

¹ Synodus Diamper., Actio VIII, Decret. 1.

Catholicus.

Catholicus tenet Primatis locum inter Metropolitistas, qui contendunt Catholicatum Tigritem exstinctum vivificatum esse in Malabaria, quod Patriarchistae repudiant. Catholicus eligitur a synodo episcoporum et delegatorum populi cum sacerdotibus. Ipse, ut diximus, est supra Metropolitam Malabariae quoad honorem et infra eundem quoad iurisdictionem. Ipsius munus est ordinare episcopos et consecrare chrisma.

Metropolita Malabariae; eius electio, munera etc.

Omnes episcopi sunt «metropolitae». Sed unus ex eis 188 est Metropolita Malabariae, cuius quasi-suffraganei sunt caeteri metropolitae. Metropolita Malabariae eligitur ab Associatione (*The Malabar Syrian Christian* aut *Jacobite Syrian Christian Association*) et a Patriarcha confirmatur. Hic Metropolita habet curam temporalium Ecclesiae malabaricae, accipit appellationes a suffraganeis metropolitae, aliquando eorum mandata irritat. Ius praeterea habet ad aliquam partem cathedralici quod ad Patriarcham quotannis mittitur. Notitia de morte Patriarchae huic Metropolitae communicatur, qui eandem aliis communicet. Metropolitistae contendunt ut caput synodi de quo Nomocanon Bar Hebraei agit, hunc Metropolitam esse agnoscendum quoad Malabariam. Sic enim in praxi fiebat usquedum Mar Georgius Dionysius excommunicaretur. Patriarchistae in hoc non plane conveniunt cum Metropolitistis.

Ut qui sit Metropolita Malabariae, iste debet consecrari a Patriarcha et approbari a communitate malabarica. Sic enim diiudicavit tribunal civile occasione litis contra Mar Thomistas. Debet Metropolita praeterea esse indigenus malabarius.¹

Associatio; eius potestas.

Habetur concilium seu *Association* sub Metropolita Malabariae, in quo omnes episcopi, sacerdotes et delegati populi partem habent. Decisiones confirmandae sunt a Patriarcha, qui est Patronus huiusmodi concilii. Metropolitistae autem sine Patriarcha omnia peragebant usque ad mortem Mar Georgii Dionysii, qui est Metropolita Malabariae. Post mor-

¹ *The Travancole Royal Court Judgment*, §§ 171, 184, 211, 227, 347.

tem eius habita est eorum adunatio praesidente Catholico. Sed nunc nesciunt quomodo procedendum. Huiusmodi Associatio adunatur quando agendum est de electione episcoporum, Metropolitae, etc.

Adsunt Chorepiscopi (simplices sacerdotes) qui sub episcopo administrant temporalia cum potestate Archidiaconi. Officia vel dignitas Periodeutae aut aliorum Praelatorum non existunt.

Chorepiscopus et alii prelati.

190 Episcopi eliguntur primo per suffragium populi in Associatione adunati et deinde episcopi quoque sua dant suffragia. Si episcopi non consentiunt suffragio populi, ordinatio locum non habet. Hoc modo electos Patriarcha vel Catholicus consecrat.

Episcoporum electio et consecratio.

Episcopi debent esse caelibes et eliguntur tantum ex Rabbanis seu religiosis solitariis. Ut ergo aliquis episcopus ordinetur, debet prius fieri Rabbanus. Nequeunt manducare carnem vel bibere vinum: neque utuntur annulo. Caput capucio cooperiunt. Inter Metropolitistas raro utuntur annulo. Ordinatur episcopus a Patriarcha vel Catholico, duobus aliis episcopis assistentibus. Sacerdos viduus qui fuit vir unius uxoris non arcetur ab episcopatu.¹

Qualitates episcoporum.

Episcopus clericos ordinat, ecclesias visitat, lites dirimit, parochos nominat, partem cathedratici percipit, etc.

Officia episcoporum.

Aliquando datur episcopo coadiutor episcopus qui ei succedat in officio. De Synodo eparchiali non audimus. Quidam episcopi habent Vicarios Generales et consultores.²

Coadiutor, synodus, Curia.

191 Episcopus nominat parochos per documentum scriptum, quod ipsi parochi populo legunt. Generatim parochus est unus ex sacerdotibus qui paroeciae addicti sunt. Si tales sacerdotes sint plures, per turnum ipsi munera parochi persolvunt. Sic dantur parochi annuales, mensiles et hebdomadarii. Sed inter plures parochos unus est Decanus qui percipit beneficia specialia prae ceteris. Etiam quando episcopus nominat aliquem parochum permanentem, parochi mensiles vel hebdomadarii locum habere possunt.

Parochi officia.

¹ E. M. PHILIPSE, *The Indian Church of St. Thomas*, p. 355.

² De episcopis cfr. *Nomocanon* Bar Hebraei, I, 1; VII, 2-3.

Parochus facit proclamationes matrimoniales, dat litteras dimissoriales pro matrimonio si subditus vel subdita in alia paroecia matrimonium contrahit, iusta funebria persolvit, missas pro defunctis celebrat, sacramenta et sacramentalia administrat... Parochus permanens vel Decanus debet ordinare caeremonias in ecclesia persolvendas. Ipsius quoque est agere cum episcopo in omnibus rebus ad paroeciam vel paroecianos pertinentibus, administrare temporalia cum auxilio aedituum qui a populo electi ab episcopo confirmantur, causas cognoscere et relationem mittere ad episcopum, qui nihil aget nisi huiusmodi relationem accipiat, mittere ad episcopum petitiones populi... Hodie vero populus absque paracho episcopum directe accedunt.

Salarium parochi.

Si paroeciani paracho non dant salarium vel proventum debitum, parochus litem instituit coram episcopo vel coram tribunali civili.

Benedictio domorum.

Benedictio domorum quae fit inter festum Resurrectionis et festum Pentecostes peragi potest a quolibet sacerdote.¹

Religiosi et vitae eorum.

Religiosi adsunt in Ecclesia Iacobitica malabarica. Sed recenter tantum introductae sunt congregationes virorum et mulierum qui in communitate vivunt. Existunt tantum Rabbani qui solitarie vivunt, perfecte seipsos Deo consecrantes (vota sollemnia), sequentes plus minusve Regulam S. Antonii et praescriptiones quas Bar Hebraeus memorat in suo opere *Ethicon*. Vide ea quae diximus supra de vita Rabbanorum.²

192

Congregationes religiosas.

Mar Ivanios, quando Iacobita erat, fundavit congregationes virorum et mulierum in communitate viventium, secundum Regulam S. Basilii et secundum constitutiones a se datas sed non scriptas, quae constitutiones nunc scriptae (postquam catholicus factus est) normam Codicis latini sequuntur. Quidam ex religiosis viris qui cum Mar Ivanio non sunt conversi, inveniuntur hodie apud Iacobitas ut religiosi. Sunt quasi monachi et habent vota sollemnia et simplicia perpetua — quod est innovatio. Cum

¹ De parochis cfr. *Nomocanon* Bar Hebraei, VII, 4.

² Cfr. *Nomo-Canon* Bar Hebraei VII, 10.

omnes religiosas essent ad fidem catholicam conversae, hodie apud Iacobitas non dantur religiosas. Adest tamen virorum congregatio vocata « Congregatio Servorum Crucis ». Sed haec nunc pro nihilo computatur.

193 *De laicis.*

Laici, ut vidimus, partem non parvam habent in administratione temporalium, electione episcoporum, etc. Hodie nec episcopi nec sacerdotes quidquam facere possunt absque beneplacito laicorum!

Laicietadministra-
tio temporalium

III – LIBER TERTIUS

194 *De Sacramentis.*

Habent septem sacramenta.

Sacramenta.

Chrisma consecratur a Patriarcha vel Catholico tantum, licet iuxta Nomocanonem Bar Hebraei Metropolita hoc possit facere. Consecratio quolibet die fieri potest. Ante consecrationem consecrator generatim ieiunat per 40 dies; ideoque consecratio practice locum habet feria V Maioris Hebdomadae. Balsamo varia aromata miscentur.

Consecratio Chri-
smatis.

Oleum catechumenorum et infirmorum episcopi possunt benedicere.

Oleum sacrum.

Chrismati vel oleo deficienti chrisma vel oleum non consecratum vel benedictum additur in minori quantitate ab episcopo.

De augendo chri-
smate et oleo conse-
crato.

In administratione sacramentorum et sacramentalium adhibentur libri syro-antiocheni Iacobitae.

Ritus sacramenta
administrandi.

195 *Baptismus.* – Cfr. Nomocanon, II.

Baptismus per infusionem fit die 8^a vel 40^a post nati-
tatem infantis. Aquae frigidae miscetur calida. Minister
ordinarius est parochus. Diaconi non baptizant, etsi possint.
Habetur baptismus privatus (i. e. baptismus qui domo pri-
vata administratur) in periculo mortis; sed tantum sacerdo-

Modus, tempus,
materia et minister
baptismi.

tes sic baptizant. Aqua semper, etiam in privato baptismo, benedicitur iuxta leges liturgicas.

Locus baptismi et communio baptizatorum.

Baptismus in ecclesia fit ante missam et baptizatus (infans) communicat sub specie vini. Viri vel pueri masculi admittuntur ad altare osculandum. Nomen christianum imponitur baptizando ante baptismum. Adulti extra missam baptizantur et ad communionem non admittuntur (?). Sed hoc non sumi potest ut regula. Baptismus enim adultorum nuper tantum introductus est, postquam nempe Mar Ivanios quosdam paganos baptizavit cum ipse esset adhuc Iacobita.

Baptismus adultorum.

Patrinus.

Unus tantum patrinus habetur pro puero et una tantum pro puella; qui contrahunt cognationem spiritualementem cum baptizatis (cum baptizatis solis). Patrinus levat baptizatum post baptismum. Parentes non possunt esse patrini.

Liber.

Habetur fons baptismalis et liber baptizatorum.

Confirmatio. — Cfr. Nomocanon. III, 1-2.

196

Modus administrandi; minister.

Confirmatio administratur simul cum baptismo. Chrismate ungitur (leviter tantum) totum corpus baptizati; ideoque post baptismum per tres dies non-christiani non permittuntur tangere baptizatum.

Si diaconus baptizat, ipse non confirmat. Hinc diaconi non baptizant.

Ssma Eucharistia. — Cfr. Nomocanon, IV.

197

Minister sacrificii; concelebratio.

Soli sacerdotes et episcopi missam celebrant. Non habetur concelebratio modo Graecorum. Tres vel quinque simul celebrant, sed unusquisque panem et vinum separatim consecrat super altare separatum. Si sint tres, in eandem intentionem celebrant.

Dies in quibus missa celebranda est.

Diebus Dominicis et festis de praecepto saltem una missa in unaquaque ecclesia celebranda est. Generatim una tantum habetur missa his diebus et caeteri sacerdotes, si velint, concelebrant modo supradicto. Diebus feriatis non celebrant nisi pro defunctis vel causa baptismi aut matrimonii. Non habetur binatio.

Utuntur pileolo nigro quando celebrant, sed deponunt annulum. Res coriaceae non adhibentur in sanctuario. Sae- Vestes celebran-
tis.
culares sacerdotes missam celebrantes utuntur veste talari nigra praeter vestimenta sacra.

Tota congregatio missae, alta voce lectae, assistit; habe- Serviens et congre-
gatio.
tur diaconus vel loco eius clericus in minori ordine aut laicus ad hoc manus impositione specialiter designatus, qui missae inserviat.

Adhibent fermentatum ab ipso sacerdote pridie confec- Materia sacrificii.
tum, quod est formae rotundae cum 12 crucibus in parte superiore. Iuxta rubricas missalis vinum et aqua aequali quantitate in calice miscent (cf. Nomocanon, IV, 1). Vinum ex uvis aridis a sacerdotibus ipsis paratur.¹ Loco fermenti sal adhibetur.

198 In celebratione missae lingua malabarica large adhibe- Lingua et para-
menta.
tur. Quidam sacerdotes verba consecrationis quoque mala- barice recitant.² Utuntur vestimentis Iacobitarum extero- rum. Vestimenta possunt esse cuiuscumque coloris, nigro excepto.

Quoad tempus celebrationis haec est regula: Sabbato Tempus celebra-
tionis et dies.
Sancto, die 3^a ieiunii Ninivitarum, medio ieiunii Quadragesi- malis, feria VI ante Dominicam Palmarum, festo Annuncia- tionis, missa celebratur hora tertia post meridiem. Si An- nunciationis festum incidit in feria VI Maioris Hebdomadae, illa die missa celebratur. Aliis diebus ieiuniorum, exceptis diebus Dominicis et raro Sabbatis, missa non celebratur. Sacerdos celebrans ieiunare debet ab hora nona post meri- diem praecedentis diei. Ieiunium hoc est strictissimum, ideo- que abstinent ab uxoribus et a colloquiis cum non-christianis. Nocturna pollutione impuri corpus lavant ante missam.

Missa celebratur in ecclesia vel oratorio, super altare lapi- Locus celebratio-
nis.
deum immobile, aut ligneum mobile, utrumque consecratum. Una die una missa tantum celebratur supra unum altare.

¹ Moralter certum, imo absolute certum est vinum sic paratum non esse vinum. Farina quoque in pluribus casibus non est triticea.

² Plures putant epiclesim consecrare. Multi nesciunt quando fiat consecratio. Imo dantur plures anaphorae in quibus non dantur verba consecrationis, et cele- brantes eis sine scrupulo utuntur.

Calix et patena.

Calix et patena debent esse conflati ex auro vel argento. 199

Eleemosyna.

Eleemosynam dantes pro missae applicatione sciunt alios quoque daturus et unam tantum missam applicatam iri pro omnibus offerentibus, si tempus applicationis ab eis designatam sit idem.

Missa fundata et praesanctificatorum.

Adsunt missae fundatae. Missa Praesanctificatorum locum non habet.

Minister et modus communionis.

Minister communionis est sacerdos. Diaconi, etsi possint communionem distribuere, tamen non distribuunt. Quando vero species separatim administrantur, diaconus cochleari Sanguinem administrat; sed communio hoc modo non habetur. Ordinarie panis consecratus sanguine mixtus a sacerdote distribuitur. 200

Subiectum communionis.

Eucharistia ad infirmos privatim defertur. Etiam pueris qui annum discretionis nondum attigerunt s. communio, sub sola specie vini — uti vidimus — datur. Laicus interdictus vel excommunicatus ad communionem non admittitur sine licentia episcopi. Ieiunare debent communicantes sicut sacerdotes celebrantes. Post communionem, per diem nec spuunt nec corpus lavant. Feria V Maioris Hebdomadae omnes communicare debent.¹ Communio intra missam tantum fit. Infirmi vero post missam communicant. Viaticum necessarium et obligatorium est. Graviter aegroti eximuntur a ieiunio servando ante communionem.

Paenitentia.

201

Minister

Minister sacramenti Paenitentiae est sacerdos, qui in ipsa ordinatione accipit facultatem audiendi confessiones. Sacerdos ordinatur ad audiendas confessiones; missam autem celebrat ut delegatus episcopi. Nullus adest casus reservatus.²

Confessiogenerica.

In multis casibus confessio est generica. Paenitens enim legit elenchum peccatorum et postea sacerdos absolutionem dat. Hoc iuxta eruditos est abusus vel ignorantiae effectus. Sunt qui propria peccata auriculariter confiteantur. Duplex

¹ RAULIN, p. 391, LXXV. — Iuxta antiquum morem ter saltem in anno laici communicare tenentur.

² Synodus Diamp., Actio VI, Decreta 9, 10.

est sacramenti forma, una indicativa, altera deprecativa. Forma. Forma deprecativa usurpatur quando paenitens est sacerdos. Absolutio peccati praecedat absolutioni censurae.

Omnes qui annum discretionis attigerunt possunt confiteri peccata sua. Ante matrimonium confessio est necessaria et obligatoria. Postquam attigit annum discretionis nemo potest communicare, nisi praemittat confessionem. Sed multi communicant confessione non peracta. Omnes post matrimonium tenentur facere annualem confessionem et communicare die V Maioris Hebdomadae. Habetur taxa pro confessione.

Confessio ante matrimonium.

Confessio annua-
lis.

Adultus non-christianus, si baptizandus est, debet ante baptismum confiteri peccata sua. Absolutio eius includitur in ipso baptismo.

Confessio bapti-
zandi.

Laico interdicto vel excommunicato non potest dari communio sine licentia Episcopi; ideoque sacerdos eius confessionem non audit.

Subiectum poena
innondatum.

Confessio peragitur in ecclesia. Non est confessionale. Sacerdoti humi sedenti paenitens se prosternans confitetur.

Locus confessionis
et modus.

202 *Extrema Unctio.* — Cfr. Nomocanon, III, 3-5.

Minister Extremae unctionis est quilibet sacerdos. Adest duplex forma et duplex modus administrandi hoc sacramentum. Modus solemnior adhibetur pro sacerdotibus aegrotis.

Minister et forma.

Subiectum est aegrotans, sive graviter sive leviter aegrotat. In eadem infirmitate non repetitur vel potius repetenda non est Extrema Unctio.

Subiectum.

Unguntur oleo olivarum benedicto¹ oculi, nares, aures, os, manus, pedes et renes. Si aegrotus sit sacerdos, frons, latus et genua quoque unguuntur quod fieri non prohibetur in casu etiam laici. In unctione oris includitur unctio linguae et labiorum.

Partes corporis un-
gendae.

203 *Ordo.* — Cfr. Nomocanon, VII, 3-8.

Sequuntur Pontificale Iacobitarum exterorum; ideoque habent omnes Ordines quos illi habent, cantoratum scilicet,

Numerum Ordi-
num.

¹ RAULIN, p. 391, LXXIV.

lectoratum, subdiaconatum, diaconatum, presbyteratum et episcopatum. In lectoratu cantoratus includitur.

Minister et subiectum.

Episcopus est minister. Unusquisque episcopus ordinat tantum suos subditos, secus litterae dimissoriales requiruntur.

Qualitates subiecti; titulus.

Candidatus debet esse immunis ab impedimentis et irregularitatibus. Ad primum Ordinem minorem recipiendum candidatus debet praesentare litteras in quibus consensus paroecianorum exprimitur. ¹ Si istae litterae desint in eius favorem, episcopus eum non ordinat pro paroecia; sed potest ordinari pro eparchia. Huiusmodi litterae requiruntur tantum ad primum Ordinem minorem. Litterae paroecianorum sunt veluti titulus. Per litteras enim tales isti suscipiunt onus sustinendi candidatum.

Quinam arceantur.

Qui duo inierunt matrimonia ad primum Ordinem minorem non admittuntur. Filii ex secundo matrimonio nati sine dispensatione, illegitimi, laborantes corporis deformitate vel morbo haereditario, neo-conversi usque ad tertium gradum inclusive excluduntur ab Ordine suscipiendo.

Aetas.

Aetas pro sacerdotio est 30 annorum; sed generatim post 24 aetatis annum et per exceptionem etiam infra hanc aetatem multi ordinantur sacerdotes. Exceptio nunc tanquam regula habetur.

Interstitia.

Omnes Ordines minores usque ad subdiaconatum exclusive, simul conferuntur. Sequenti die subdiaconatus conferri potest. Inter subdiaconatum et diaconatum, atque inter diaconatum et presbyteratum unius hebdomadae spatium intercedere oportet.

Scientia requisita.

Ordinandi ad sacerdotium debent callere linguam syriacam, i. e. debent habere scientiam sufficientem ad syriace legendum Evangelium, missam, etc. Sed hodie non desunt sacerdotes qui vel hanc scientiam non possideant. Debent quoque esse versati in administrandis sacramentis. Ius canonicum non omnes discunt, sed omnes docentur quatenus sint consuetudines quoad administrationem sacramentorum et

¹ Sic erat mos etiam apud Syro-Malabarenses ritus syro-chaldaici usque ad tempus recens. Cfr. BERNARD OF ST. THOMAS, *History of the Syro-Chaldaean Carmelite Congregation of Malabar, Mannanam*, 1908, p. 97.

regimen ecclesiarum. Qui sunt in cursu maiori legunt *M'narath Kudse, Nomocanon, Zalga Bar Hebraei* et commentaria Dionysii Bar Salibi et Moysis Bar Chephae. Sed inter sacerdotes iuniores nemo est qui haec opera legerit. Nesciunt enim linguam syriacam, nisi ut legant.

Ordinatio fit diebus Dominicis et festis de praecepto. Ordinans et ordinandus ieiunant die ordinationem praecedenti. Ordinandi praeterea se praeparant per ieiunium trium vel septem dierum.

Tempus ordinationis; ieiunium.

205 *Matrimonium.* — Cfr. Nomocanon, VIII, praesertim §§ 3-5.

Generatim parentes vel tutores, non vero partes de contrahendo matrimonio agunt.

Qui agant de matrimonio.

Parentes vel tutores coram lampade in ecclesia accensa vel in domo sponsae de contrahendo matrimonio contractum faciunt, alter alterius manum tenens. Sic habentur sponsalia.¹

Sponsalia.

Ter a parocho habetur proclamatio in ecclesia diebus Dominicis vel festis de praecepto.

Proclamatio.

Matrimonium contrahitur iuxta Rituale syro-iacobiticum. Sacerdos annulos benedicens imponit unum digito sponsi et alterum digito sponsae. Generatim annulus sponsae a sponso et vice versa affertur. Praeter caeremonias a Rituali praescriptas, secundum morem malabaricum antiquum (paganum christianizatum) sponsus collo sponsae alligat crucem parvam.² Sponsus praeterea velum imponit sponsae.

Ritus.

Ad validitatem matrimonii, istud debet contrahi coram sacerdote. Talis est persuasio firma.³

Forma.

206 Agnoscunt tanquam impedimenta dirimentia consanguinitatem, affinitatem, cognationem spiritualem, ligamen, votum et disparitatem cultus.

Impedimenta.

Consanguinitas in linea recta semper et in linea obliqua usque ad 10um gradum (occidentale) inclusive invaliditat matrimonium. Gradus computatur modo antiquo romano. Affi-

Consanguinitas et affinitas.

¹ Synodus Diamp., Actio VII, Decret. 15, de Matrimonio.

² RAULIN, p. 392, LXXVI.

³ Synodus Diamp., Actio VII, Decret. 1, de Matrimonio.

nititas consideratur tanquam consanguinitas. Cognatio spiri-
 ✓ tualis locum non habet, eo quod puellae non datur patrinus
 sed patrina, itemque puero non patrina, sed patrinus.

Aetas. De aetate nihil curatur. Annus discretionis sufficere
 videtur.¹

Mixta religio. Matrimonium cum Protestantibus et Mar Thomistis fuit
 olim prohibitum, sed hodie frequentissimum est.

Locus. Contrahitur in paroecia sponsi.² Ut in alia paroecia
 vel eparchia contrahatur permissio utriusque parochi
 requiritur.

Confessio et ieu- Sponsus et sponsa debent recipere sacramentum Paeni-
 nium. tentiae ante matrimonium, ad quod se praeparant generatim
 per ieiunium unius vel trium dierum. Sed hodie perpauca
 tantum sic ieiunant.

Dos. Secundum conditionem socialem contrahentium, sponsa
 dotem dare debet sponso; cuius 10 % cedit ecclesiae et sacer-
 dotibus ecclesiae addictis (dimidium ecclesiae et dimidium
 sacerdotibus).³

Tempora vetita. Tempora vetita sunt dies ieiuniorum 25 dierum, 50 die- 207
 rum, 15 dierum, 13 dierum, 8 dierum et 3 dierum de quibus
 infra.⁴

Dies. Generatim matrimonium celebratur die Dominica et per
 exceptionem feria II. Post missam fit celebratio. Habetur
 liber matrimonii.⁵

Divortium. Provisio Nomocanonis quod vinculum solvi possit per
 adulterium, morbum contagiosum etc., auctoritative non
 applicatur in Malabaria. Sed partes saepe litem instituunt
 coram iudice civili et separationem procurant et nova matri-
 monia ineunt. Non desunt sacerdotes qui huiusmodi matri-
 monio assistant.

Secundae et ulte- Secundae nuptiae communes sunt; tertiae et posteriores
 riores nuptiae. non promoventur.

¹ *Ibid.*, Actio VII, Decret. 10, de Matrimonio.

² Synodus Diamp., Actio VII, Decret. 1, de Matrimonio, ubi contrarium
 suadetur.

³ *Ibid.*, Actio IX, Decret. 14.

⁴ *Ibid.*, Actio VII, Decret. 9, de Matrimonio.

⁵ Sic fuit mos etiam apud Syro-Malabarenses usque ad tempora recentiora.

Variae sunt caeremoniae sociales quae etiam apud Syro-Malabarenses inveniuntur. Ex his plures sunt antiquae chaldaicae ecclesiasticae.¹ Caeremoniae sociales.

208 *Sacramentalia.*

Sunt benedictiones domorum et aliarum rerum, consecrationes et benedictiones ecclesiae, calicis, etc. Habetur benedictio mulieris post partum, quae fit 40^a die (qua die ipsa missam audit)² vel 80^a si infans sit femina. Benedictio et consecratio.

Non adest aqua lustralis, sed adest aqua die Epiphaniae benedicta.

Episcopi peragunt consecrationes.

209 *Loca sacra.*

Ecclesia aedificanda est a populo vel a sacerdotibus cum venia episcopi. Altaria omnia in parte orientali constitui debent. Dividitur ecclesia in tres partes (generatim): in Sanctum Sanctorum, locum pro clero, et locum pro laicis, quo in loco pars separata mulieribus assignatur. A. Fortescue, in suo opere *The Lesser Eastern Churches*, p. 377, sic describit ecclesiam Iacobitam malabaricam: "The churches of the Malabar Iacobites appear to be all much alike — halls, not very large, without aisles, with a choir at the east separated by a low rail, and a sanctuary beyond an arch. The building has a simple gabled roof that of the choir often higher than the rest. At both ends is a cross. The west front is ornamented with pilasters, carving, and sometimes painted decoration, often odd and barbarous looking to us. Inside, from the chancel-arch hangs a curtain which is closed in the liturgy during the preparatory prayers and preparation of the offerings, open during the catechumens' liturgy till the Aedificatio et architectura ecclesiarum.

¹ Vide *The Bethany Letters*, Trivandrum Vol. I, No. 6-7-8: *Wedding rites and social customs among the Jacobites of India; Ancient songs of the syrian Christians of Malabar*, pp. 1-21. Dr. P. J. THOMAS, *The Christian Literature of Kerala*, Athirampuzha, 1935, chap. 2.

² RAULIN, p. 393, LXXVIII.

prayer before the Gospel, open again during the Gospel and till the deacon begins the Kathuliki, closed during that, open after it, closed during the Communion of the clergy, open during the people's Communion and till the end. The chancel is slightly raised; it contains the altar around which (except in front) stands a screen, carved and painted with angels blowing trumpets, crosses, flowers, elephants, and so on. On either side are side-altars or credence-tables". Lusitana architectura eminet in ecclesiis.¹

Titulus, festum,
musica.

Aedificantur ecclesiae titulo B. V. Mariae et aliorum 210
Sanctorum; non vero Angelorum. Celebratur solem-
niter festum impositionis primi lapidis. Musica instrumentalis non
adest. Nostris in diebus aedificantur quaedam ecclesiae quae
ad Patriarcham pertinent, vocanturque « Ecclesiae Sedis »,
i. e. Sedis patriarchalis. Tum aedificia tum bona adnexa in
dominio Patriarchae manent.

Oratoria et cam-
pana.

Oratoria gaudent omnibus privilegiis ecclesiarum. Tum in
ecclesiis tum in oratoriis habentur campanae.

Quaenam personae
et res ab ecclesia et
sanctuario arcean-
tur.

Non-christiani et animalia immunda de quibus in V. Te- 211
stamento non admittuntur in ecclesiam vel oratorium. Si
vero huiusmodi admittantur vel intrent, ecclesia vel orato-
rium reconciliandum est. Id ipsum accidit si occisio locum
habeat in ecclesia vel oratorio. Hinc etiam serpentes vene-
nosi non occiduntur in ecclesia et oratorio, et res coriaceae (leather)
in altare et in sanctuarium non deportantur.

Laici sine speciali manus impositione sacerdotis vel
episcopi in sanctuarium non admittuntur; mulieres nun-
quam. Magna cum cautela et speciali permissione sacerdotis,
operarii non-christiani admittuntur in ecclesiam vel ora-
torium post consecrationem vel benedictionem. Cadavera
mulierum in partu morientium non admittuntur intra eccle-
siam.

Altaria.

Altaria sunt immobilia vel mobilia; immobilia sunt 212
lapidea, mobilia vero lignea. Utrumque consecratur. Immo-
bilia sunt rara. Deficiente etiam altari ligneo, missa celebrari

¹ RAULIN, p. 394, LXXVIII. MEDLYCOTT, p. 30, nota. — Ecclesiae antiquae
syro-malabarenses eandem habent architecturam.

potest super folium S. Scripturae. Hinc aliquando missa celebratur supra chartam ordinariam, postquam in ea scripta fuerint verba S. Scripturae (Evangelii).¹

213 *Sepultura ecclesiastica.* – Cfr. Nomocanon, VI.

Episcopi in Sancto Sanctorum, sacerdotes et laici in ecclesia in locis eis assignatis (vide supra) possunt sepeliri. Sed laici generatim non sepeliuntur in ecclesia.

Sepulchra.

Episcopi sub altari non sepeliuntur, licet altare supra sepulchrum episcopi aedificari possit. Episcopi cum mitra et baculo ad orientem versi sedentes in sepulchro ponuntur atque thure cooperiuntur.

Sepultura episcoporum.

Sufficit ut sepultura fiat circa ecclesiam in loco benedicto. Coemeteria clausa habentur si aedicula non erigantur supra tumula.

Sepultura in loco benedicto.

Qui moriuntur morbo contagioso sepeliuntur in loco non sacro: sed post aliquot tempus eorum ossa transferenda sunt in locum sacrum.

Sacerdotes comitari debent cadaver. Sepultura fieri debet regulariter in paroecia defuncti, quod si sit inconveniens, non prohibetur alibi fieri. Sed missa et absolutiones cum missa persolvi debent in paroecia defuncti. Missa et absolutiones locum habent die 9^a, 16^a, 30^a vel 40^a et anniversaria mortis.

Translatio cadaveris, locus sepulturae et suffragia.

Rituale syro-iacobiticum in usu est ad sepeliendos mortuos. Excommunicati et qui seipsos occiserunt a sepultura ecclesiastica arcentur. Isti sepeliendi sunt in loco ubi sonitus campanae non audiatur.

Ritus; quinam arceantur a sepultura ecel.

Apud Iacobitas malabarenses extant variae socio-religiosae caeremoniae quae substantialiter eadem sunt ac illae quae inveniuntur apud Syro-Malabarenses (catholicos ritus chaldaici).²

Mores sociales.

¹ Huiusmodi chartam vidimus apud quemdam sacerdotem cui Mar Ivanios eam dederat. Sacerdos iste fuit ad fidem conversus. – De altaribus cfr. *Nomocanon*, I, 6.

² I. M. HANSENS, Tom. II, pp. 278, 279.

Tempora sacra.

214

Dies Dominici et
festi de praecepto.

Dies festi de praecepto sunt: omnes dies Dominici; feria VI Maioris Hebdomadae; festa Annuntiationis B. V. Mariae, Nativitatis Christi, Epiphaniae, Transfigurationis, Ascensionis, Assumptionis B. V. Mariae, Praesentationis eiusdem, Matris Bonae Segetis (die 15 maii), Matris Bonorum Seminum (die 15 ianuari.), Ss. Petri et Pauli (die 29 iunii) et S. Thomae Apostoli (die 3 iulii).¹

Quomodo satisfiat
praecepto.

His diebus, excepta feria VI Maioris Hebdomadae, omnes debent missam audire et ab omnibus operibus et etiam a studio ac ludo abstinere. Si Annuntiationis festum coincidat cum feria VI Maioris Hebdomadae, festum istud praevalet et missa celebratur.

Dies ieiunii.

Dies ieiunii sunt: 50 dies ante Resurrectionem Domini, 25 dies ante Nativitatem Domini, 15 dies ante Assumptionem B. V. Mariae, 13 dies ante festum Ss. Petri et Pauli, 3 dies post Dominicam Septuagesimae (ieiunium Ninivitarum) et 8 dies ante Nativitatem B. V. Mariae, quod ultimum obligat tantum virgines.²

Modus ieiunandi.

Diebus ieiunii nihil, ne aqua quidem, gustanda est usque ad occasum solis. Sed perpauca (imo nemo) inveniuntur qui hodie sic ieiunent. Plures enim usque ad 3^{am} horam p. m. et multi ad meridiem usque ieiunant.³

Abstinencia.

Usque ad annum 1876 diebus ieiunii caro, ius ex carne, 215 adeps animalium, piscis, ovum, lac et lacticinia prohibita erant. Sed post dispensationem a Patriarcha Petro concessam, diebus ieiuniorum 25 dierum, 15 dierum et 3 dierum piscibus vescuntur. Tempore Quadragesimae ieiunium habetur omnibus diebus, exceptis Sabbatis et Dominicis.

A feria V Maioris Hebdomadae usque ad Resurrectionem

¹ Synodus Diamp., Actio VIII, Decret. 9.

² *Ibid.*, Actio VIII, Decret. 10-11-15. RAULIN, p. 393, LXXVII; p. 390, LXXIII; p. 392, LXXVI. Ieiunium 8 dierum ante Nativitatem B. V. Mariae speciale est Malabariae. Usque ad recentiora tempora illud erat obligatorium pro Syro-Malabarensibus. (Synod. Diamp., Actio VIII, Decret. 10). Hodie permulti illud observant ex pietate.

³ Synod. Diamp., Actio VIII, Decret. 11.

Domini ab omnibus silentium tenendum est. Diebus ieiunii abstinendum quoque est ab usu matrimonii.¹

Omnibus feriis IV et VI servant abstinentiam ab omnibus supradictis.²

✓ Caro suina vetita est.

Ieiunia ita strictissime servanda sunt ut non bibatur liquor vel aliquid simile. Imo panis ad quem coquendum farina fuit mixta vino ex arboribus extracto, diebus ieiunii non manducatur.

Ieiunium strictissimum.

Videtur putari ieiunia et abstinentias itemque dies de praecepto festos non obligare sub mortali.

Obligatio servandi ieiunia et dies praecepti.

A Nativitate Domini usque ad Epiphaniam, a Resurrectione usque ad Pentecosten, a fine ieiunii trium dierum (ieiunii Ninivitarum) usque ad initium ieiunii 50 dierum non est servanda abstinentia feriis IV et VI.

Relaxatio ab abstinentia.

216 *Cultus divinus.* – Cfr. Nomocanon, I.

Habetur veneratio reliquiarum Sanctorum; imo reliquiae ponuntur in altari consecrato. Non habent statuas nisi eas quas iam ab antiquo possident. Picturae raro inveniuntur in ecclesiis. Missa celebrari nequit sine cruce supra altare posita.

Veneratio sanctorum, reliquiarum etc.

Vasa sacra non tanguntur a laicis; si non-christiani ea tangant, iterum benedici debent benedictione speciali.

Vasa sacra.

Mulieres tempore menstruationis et post usum matrimonii ecclesiam non intrant.³

Mulieres ab ecclesia arcendae.

Tempore ieiuniorum, praesertim ieiunii 50 dierum, Ss. Eucharistia in ecclesiis reservatur pro communione infirmorum. Custoditur in vasi quae ponitur supra altare.

Reservatio Ss. Eucharistiae.

Fiunt processiones plus minusve modo pagano. Nulla requiritur licentia episcopi ad processionem indicendam.

Processiones.

217 Supellex omnis quoad materiam et formam est syro-iacobita. Statim post schisma anni 1653, pseudo-episcopi annulum habuerunt.⁴ De Mar Basilio qui anno 1751 in Mala-

S. Supellex.

¹ RAULIN, p. 393, LXXVI.

² *Ibid.*, p. 392, LXXVI; Synod. Diamp., Actio VIII, Decret. 15.

³ RAULIN, p. 395, LXXX.

⁴ PAULINUS, p. 108.

bariam venit sic legimus: « Il avoit sur la tête une espèce de capuchon noir de toile, dont le sommet étoit semé de croix, et une toque blanche par dessus ». ¹ De Mar Dionysio I Paulinus dicit: « Dum cubiculum eius ingressus sum, hominem vidi senem.... candida et promissa barba instructum, argenteum pedum more graeco in superiori parte recurvum manu tenentem, cappa pontificia indutum, capite mitram rotundam orientalium antistitum more phrygio opere cruce innexa gestantem, quam candidum velum ex capite in humeros defluens cooperiebat ». ² In suo opere *Letters from Malabar*, 103, cl. Visseher de Mar Thoma V dicit: « He wears on his head a silken cowl embroidered with crosses, in form much resembling that of the Carmelites ». ³

Dispensatio supra
vota.

Dispensationem supra vota episcopi tantum concedunt, qui soli ea commutant.

Magisterium ecclesiasticum. – Cfr. Nomocanon, VII.

218

Praedicatio.

Nulla requiritur specialis facultas ad praedicandum. Generatim diebus Dominicis et festis de praecepto intra missam habetur homilia a celebrante.

Catechetica instructio.

Diebus Dominicis traditur pueris catechetica instructio, plerumque a laicis. Ideae protestanticae late sparguntur. Episcopi olim insistebant ut pueri et puellae separatim docerentur. Antequam parochus licentiam det alicui pro matrimonio contrahendo, hic subiiciendus est examini de doctrina christiana.

Seminaria.

Sunt seminaria sub episcoporum vigilantia in quibus lingua syriaca, modus administrandi sacramenta, etc. docentur. Duo vel tres anni peraguntur pro huiusmodi instructione. Seminaria pertinent vel ad totam Ecclesiam malabaricam vel ad eparchias particulares.

Scholae.

Habentur scholae in quibus docentur ea omnia quae a gubernio civili praescribuntur. In quibusdam scholis Religio docetur. Scholae pertinent vel ad particulares ecclesias vel ad Ecclesiam malabaricam.

¹ *Ibid.*, pp. 111-112.

² *Ibid.*, p. 110.

³ MACKENZIE, *Christianity in Travancore*, p. 86.

Episcopi possunt prohibere libros. Nulla habetur praevia censura. Quidam libri, praesertim liturgici, de licentia episcoporum imprimuntur.

Prohibitio et censura librorum.

Ordinandi sacerdotes, ordinandi episcopi et baptizandi laici professionem fidei emittunt (Symbolum Nicaeno-Constantinopolitanum). Pro baptizandis, si sint infantes, alius emittit professionem. Episcopi ordinandi praeterea emittere tenentur iuramentum fidelitatis erga Patriarcham Iacobitam.

Professio fidei.

220 *De Beneficiis.* – Cfr. Nomocanon, I.

Episcopi ex ecclesiis fixam summam pecuniae obtinent (*Kaimuthu*); occasione matrimoniorum quoque huiusmodi pecuniam accipiunt; praeterea una pars cathedratici cedit episcopis. Omnes et singuli fideles solvunt Cathedraticum. Ecclesiae episcopum sustentare debent quando visitationem peragit. Quidquid episcopus acquirit eparchiae acquirit praeter ea quae per haereditatem ei cedunt.

Beneficia episcoporum.

221 Sacerdotes habent decimas (i. e. 10 % dotis ut supra diximus), et iura stolae, etiam pro confessione audienda.¹ In quibusdam ecclesiis sacerdotibus datur oriza. Occasione festorum varia habentur beneficia. Parochus obtinet speciale salarium quando dat litteras dimissoriales pro matrimonio contrahendo. Oblationes fidelium cedunt ecclesiae et sacerdotibus.² Ex dimidia parte oblationum certa pars assignatur parochi vel Decano inter parochos, et quod remanet aequaliter dividitur inter sacerdotes cum quibus parochus iterum numeratur. Ex missis fundatis et primitiis aliquid percipiunt sacerdotes. Pro officio parochi implendo datur salarium ab ecclesia ipsa.³

Beneficia sacerdotum.

222 *Bona ecclesiastica.* – Cfr. Nomocanon, I, 1.

Bona temporalia ecclesiae paroecialis administrantur a parochi et ab aedituis laicis electis a coetu parochianorum

Administratio bonorum ecclesiasticorum.

¹ RAULIN, p. 392, LXXVI.

² Synodus Diamp., Actio VIII, Decret. 21, de Ordine.

³ RAULIN, pp. 273, 275.

et confirmatis ab episcopo.¹ Episcopus libere potest nominare aedituos. Administrationes ordinariae ab aedituis fiunt; in rebus vero maioris momenti coetus intervenit. Coetus debet convocari a paracho qui est praefectus eiusdem. Coetus convocatus vel celebratus sine paracho nullus est. Convocatur quando agitur de festo celebrando, de ratione audienda administrationis aedituum, de litteris dandis eis qui ad primum ordinem minorem promovendi sunt, de eligendis delegatis pro « Associatione »....

Bona eparchiarum.

Administratio fit iuxta leges civiles. Episcopus potest irritare resolutiones coetus parochianorum et alias edicere. Bona ecclesiastica non possunt alienari sine consensu episcopi.

Bona ad eparchiam pertinentia administrantur ab episcopo. Ut diximus, quidquid ab episcopo acquiritur eparchiae acquiritur.²

Bona ecclesiae malabaricae.

Praeterea sunt bona quae pertinent ad Ecclesiam malabaricam qua talem, quae dupliciter dividuntur quoad administrationem. Quaedam administrantur a Metropolita totius Malabariae cum duobus aedituis (trustees), uno sacerdote, altero laico a coetu generali seu Associatione electis. Alia bona a Metropolita solo administrantur. Usque ad annum 1876, omnia a solo Metropolita administrabantur. Non enim erat Associatio. Mar Dionysius V, non obstantibus legibus Associationis, convocare solebat Associationem tantum pro electione aedituorum quorum unicum officium erat administrare una cum Metropolita depositum quoddam fixum apud Gubernium Travancorense repositum; quod depositum vocatur *Vattippanam*. Postea vero aeditui in alia bona quoque potestatem exercere coeperunt. Ante annum 1840 depositum *Vattippanam* a solo Metropolita administrabatur.³

Patriarchistae hodie contendunt omnia bona Ecclesiae Malabaricae qua talis administrari debere a Metropolita cum

¹ Synodus Diamp., Actio VIII, Decret. 26; Actio IX, Decret. 25; Actio I, Decret. 5.

² *The Confusions in the Malabar Church*, p. 48.

³ E. M. PHILIPPOSE, *The Indian Church of St. Thomas*, pp. 286 sqq.

aedituis, et nulla a Metropolitana solo. Alii dicunt quoad quaedam, aedituis resistantibus, Metropolitam posse facere quod voluerit. ¹

Bona ecclesiarum Sedis patriarchalis administrantur a delegato patriarchali, qui semper est episcopus exterus a Patriarcha in Malabariam missus.

Bona Patriarchae.

IV - DE PROCESSIBUS

224 Olim omnes lites cuiuscumque generis ab episcopo dirimebantur. ² Hodie vero lites tum apud episcopum tum apud tribunal civile instituuntur. Generatim ad episcopum deferuntur contentiones de divisione bonorum haereditatis. Generatim episcopus non videt causam nisi parochus suam relationem conficerit. Si agitur de scandalo publico, parochus coram coetu paroecianorum debet partes audire et relationem conficere. ³

Episcopi in causis iudicialibus.

Parochus instruit causas.

Causa in prima instantia cognoscitur ab episcopo et appellatio, vel potius recursus, datur ad Metropolitam totius Malabariae. Partes autem possunt accedere Metropolitam etiam in prima instantia.

Appellatio.

Modo administrativo, ad normam iuris civilis, iudicium de causis profertur ab episcopis.

Processus administrativus.

Sacerdotes, imo et episcopi frequenter ad iudicem laicum trahuntur.

Violatio privilegii fori.

V - DE DELICTIS ET POENIS

cfr. Nomocanon, VII, 1, 2, 10

225 Laici pro gravitate culpa, quae iudicatur secundum sensum publicum, puniuntur multa pecuniaria, ieiuniis, variis externis paenitentiis, separatione a societate, etc. Separatio a societate seu interdictum, quo caeteri prohibentur delinquenti dare ullum auxilium, tanquam anathema consideratur.

Poena laicorum.

¹ *Ibid.*, p. 45.

² Vide supra.

³ RAULIN, pp. 275, 276.

Poena sacerdotum. Sacerdotes secundum gravitatem culpae privantur beneficiis, suspenduntur a missae celebratione, arcentur a communione et ingressu in altare seu sanctuarium. Ita sacerdotes uxorem ducentes et clerici viduas in uxores ducentes manent suspensi ab Ordine suscepto.

Excommunicatio. Tum clerici tum laici quoque excommunicantur.¹

Difficultates in poenis irrogandis. In praxi valde difficile imo impossibile est subiicere delinquentes poenis ecclesiasticis. Ideoque maxima cum cura et vigilantia istae infliguntur.

Poenae Nomo-Canonis. Poenae variae in Nomocanone Bar Hebraei statutae non vigent in Malabaria.

¹ RAULIN, p. 395, LXXVIII.

INDEX ANALYTICO-ALPHABETICUS

A

- Aba Mar**, Patriarcha, 34, 54, 64.
Abdallah Sattuf, 144-146, 148-149.
Abd al messih, 144, 146, 148, 149, 156.
Abraham de Georgius, 97.
Abraham Diaconus, 113.
Abraham Mar, Metropolita Angamalensis, 28, 88, 90-93, 130.
Abraham III, Patriarcha Seleuciensis, 22, 59.
Absolutio pro defunctis, 213.
Abstinencia neo-conversorum, 171; Iacobitarum, 215.
Abulpharagius Bennatibus (Bar Hebraeus), 64, 67.
Abyssinia, 77.
Acacius, 54.
Adler, 13.
Administrativus processus apud Iacobitas, 224.
Adoptio civilis, 178.
Adventus: ieiunium, 133.
Aeditui, 120, 142, 146, 147, 154, 177, 191, 222, 223.
Aegyptii, 13.
Aetas: pro matrimonio, 178, 206; pro legum observantia, 181; pro ordinatione, 203.
Aethalstan, 37.
Aethiopia, 27.
Affinitas, impedimentum, 178, 182, 206.
Africa, 13.
Agapitus, episcopus Beit-Laphat, 51.
Albertus de Sartiano, legatus Papae, 43.
Alengat: conciliabulum, 102.
Alexander, VII PP., 102.
Alexander Vic. Ap. Malabariae, 102.
Alexandria, 27.
Alfridus, rex, 37.
Alienatio bonorum, 222.
Allatius, 26.
Alohoitho, coetus apud Iacobitas, 160.
Aloysius Cadamust, 45.
Altare, 198, 209, 212, 213.
Alva Andreas, 110.
Alvares, vide **Xaverius**.
Alvarez, vide **Petrus**.
Alwayensis, synodus, 146, 147, 160.
Ama Mar Patriarcha, 34, 54, 59.
Amolei, servi Christianorum, 79.
Amouchi, vide **Amolei**.
Amulius, Cardinalis, 87.
Ancyranum: concilium, 53, 55.
Angamalensis: sedes, 28; synodus, 91, 97; eparchia Iacobitana, 124.
Angelus Francis, Vicarius Ap. Syro-Malabarensium, 111.
Anglicani, 116, 119, 120, 126, 130, 132.
Animalia immunda, 211.
Anjurenensis: Ecclesia, 114; episcopi, 114.
Annulus: Episcopi, 184, 197, 216; matrimonii, 205.
Annuntiatio, festum, 198, 214.
Antiochenus, Patriarcha, 17, 18, 20-22, 26-30, 34.
Antiochia, Concilium, 53, 55; sedes, 108.
Antistites Indiarum, 28.
Antoniani, vide **Religiosi**.
Antonius S. regula, religiosi, 131, 158, 192.
Apostolica Sedes, 92.
Apostolorum XII, liturgia, 135.
Appellatio, 224.
Aqua: vino miscenda, 176, 197; benedicta, vide **Benedictio**.
Aquileia, Patriarcha, 26.
Arabi, 13.
Arabia, 20, 77.
Aradensis: episcopus titularis, 3, 164.

Archidiaconus, Malabariae, 98, 100, 101, 104, 105; vide **Georgius**, **Thomas**.
Architectura lusitanica, 209.
Ascensio, festum, 214.
Asia, 26.
Assemanus, 26, 64.
Associatio (*The Malabar Syrian Christian Association*), 134, 142, 144-146, 154, 188-190, 223.
Associatio pia Bethaniensis, 158.
Assumptio: jejunium, 133; festum, 214.
Atalaha Mar, 101.
Athanasius Mar, 120.
Augustinus a s. Eliazaro, 111.
Azymus, 90.

B

Babai: canones, 59; synodus, 54.
Babylonia: Seleucia, 20; Patriarcha, 28.
Bagdad: Catholicus, 28; sedes, 25.
Baptismus: sacramentum, ritus etc., 47, 175, 195.
Barba, usus, 133, 184.
Bar Basemius, 59.
Bar-Hebraeus, vide **Abulpharagius**, **Nomo-Canon**.
Bar Saumma, 54.
Basilius Mar, Catholicus Jacobita, 110, 115.
Basilius Mar I, Catholicus Malabariae, 146, 149; II, Cathol., 149, 151; III, Cathol., 151.
Basilius Mar, Episcopus, 113.
Basilius S., Ordo religiosus, 153, 158.
Bassora, 133; episcopus, 19.
Beatifica visio, 110.
Bedjan Paulus, 156.
Beit Parsaye, 18.
Beltrami, mons., 87, 94, 97.
Benedictio: olei domorum, 175, 191, 208; S^mi Sacramenti, 170; sepulchri, 175; mulieris post partum, 208; ecclesiae, 208; coemeterii, 213; loci, 213.
Benedictus XIV PP., 163.
Beneficium ecclesiasticum, 185, 191, 220, 221, 225.
Benziger Aloysius, 2, 161, 163.
Bethaniensis: Archiepiscopus, 1, 162, 163; Episcopus et Congregatio, 149, 153; Metropolitana, 151; Ecclesia, 158; religiosi, et religiosae, 149, 158.
Bibliotheca: nacional, 97; Photiana, 77.

Bigami, 171, 203.
Binatio, 176, 197.
Bona Ecclesiae temporalia: administratio, alienatio, 120, 126, 134, 138, 142, 145-148, 173, 177, 183, 187, 191, 193, 222, 223.
Bombay, 19.
Brahmini, 14, 82.
Breve Clementis VIII, 92, 93.
Breve relaçao, de antiquissima Christianidade da serra, 97.
British Museum, 97.
Britto Stephanus, Episcopus, 101, 104.
Bullae Pontificis ad neo-conversos, 166, 167.
Bullarium Patronatus Portugalliae, 97.
Byzantini, Imperatores, 21.

C

Cadavera, 211, 213.
Caduthuruthi (Carturte), 90; seminarium, 90.
Caerimoniae paganae christianizatae, 81.
Caesariensis metropolita, 182.
Calendarium Malabariae, 86, 108, 130, 169, 181.
Calicut, 45, 46.
Calipha, 22, 74.
Calix, materia, consecratio, 199, 208.
Calliana, 19.
Callixtus PP., 28, 29.
Campana, 210.
Camapore, 97.
Canon, 25.
Canones: Eccl. SS. Ap., 52; Apostolorum, 52; Apostolorum ex libro Addai, 52; Nicaeni (Arabici), 54; Syro-orientales, 96.
Capilli, cultura, 47.
Cappa, apud Jacobitas, 108.
Carmelitani, 111.
Caro, vetita, 110, 215.
Castes, pagani, 80.
Castets S. I., 87.
Casula, abolitio, 108.
Casus reservatio, 174, 176, 201.
Catechetica, instructio, 176, 218.
Catechismus, 79.
Catechumeni, oleum, 194.
Cathaya, 28.
Cathedraticum, 188, 220.

- Catholica Communio**, ecclesiae Malabari-
cae, 1, 29, 35, 48, 94, 161.
- Catholicatus**: in Malabaria, 146, 187.
- Catholicus** Malabariae, 115, 119, 128, 136,
143, 146, 149, 153, 163, 182, 187; Orien-
tis, 20-22, 26, 34; Bagdadensis et Ro-
magyriensis, 28; Tigridentis, 31; Assy-
riae, 47.
- Cattalani Iordanus**, Episcopus Quilensis,
40.
- Censura ecclesiastica**, 174.
- Ceraman Perumal**, 77; vide **Xeraman**.
- Ceylon**, 19, 77.
- Chabot J. B.**, 62.
- Chalcedonense**: Concilium, 55, 69, 110,
125; canones, 128.
- Chaldaea**, 39.
- Chaldaei**, 39; jus canonicum eorum, 50;
litterae a Malabaria ad eorum Patriar-
cham, 101.
- Chaldean rite**, 5, 7, 9, 162.
- Changanacherrensis**, Episcopus, 163.
- Chorassan**, vide **Romagyris**.
- Chrisma**: consecratio, 128, 194.
- Christiani Indiani**, 36, 40.
- Christiani S. Thomae**, 11, 38, 39, 47, 79,
80, 97.
- Christo, Pastorum Principi**, constitutio, 4,
165-167.
- Ciaver**, 79.
- Cibus vetitus**, 171, 214, 215.
- Ciramel**, familia, 86.
- Clemens Alexandrinus**, 13.
- Clemens VIII P.P.**, 92.
- Clerici**: educatio, obligatio etc., 139, 140,
167, 183, 185, 225.
- Cochin**: regnum, 13, 16, 78, 86, 97, 114;
eparchia, 124.
- Codex latinus**, 153; Vaticanus Syrus, 30, 71.
- Coelibatus**, cleri, 163.
- Coemeteria**, 173; vide **Sepultura**.
- Coetus delegatorum Associationis** (ma-
gnanig committee); paroecianorum, 142,
177, 182, 222, 224.
- Cognatio spiritualis et legalis**, 178, 195,
206.
- Collectiones**: canonicae Antiochenae, 58;
canonicae Syro-Orientales, 60.
- Colon seu Quilon**, 23.
- Columbam seu Quilon**, 23; Epus, 40.
- Commentaria scriptorum Jacobit.**, 139,
156, 204.
- Commissio Associationis**, 134.
- Communicatio in sacris**, 79, 87, 120, 125,
141.
- Communio**, eucharistica, 176, 223.
- Computum Gregorianum**, 169.
- Concelebratio**, 175, 197.
- Conciliares**, 158, 167.
- Concilium oecumenicum**, 186.
- Concio**, 174.
- Confessio** (sacramentum), 174, 176, 184.
- Confessionalia**, 171, 201.
- Confirmatio** (sacramentum), 196.
- Congregatio Orientalis** (S.), 1, 161-163;
Bethaniensis et Servorum Crucis,
192.
- Consanguinitas**, impedimentum, 178, 182,
206.
- Consecratio**: calicis, ecclesiae etc., 208;
chrismatis, 175.
- Constantinopolis**, 28, 29; concilium, 53, 55.
- Constantius**, imperator, 36, 77.
- Constituta**: Imperatorum, 53.
- Constitutio Ap.**: *Christo Pastorum Prin-
cipi*, 4, 165-167; *Magnum nobis*, 3, 166,
167.
- Constitutiones**: Apostolorum, 52; Betha-
nienses, 158; Hippolyti, 52; Patriar-
charum, 57, 59; religiosae neo-conver-
sorum, 169.
- Consuetudines**: antiquae malabarenses, 96,
97, 141; legitimae Syro-Malankarenses
et Antiochenae, 168; Syro-Antioche-
nae, 167; Jacobitarum, 168, 180.
- Consultores eparchiales**, 167, 170.
- Copti**, 27, 101.
- Chorepiscopus**, 189.
- Coriaceae res**, prohibitio, 197, 211.
- Corpus S. Thomae**, 41, 46.
- Cor Ss.mi Iesu**, devotio, 170.
- Cosmas Indicopleustes**, 19, 36.
- Court of Directors in London**, 123.
- Cranganorensis**: seminarium, 90, 97; lit-
terae regis, 97; Archidioecesis, 98.
- Crimen**, impedimentum, 178.
- Crucis**, veneratio, 216.
- Cultus divinus**, 216.
- Cunan Curisu**, 101.
- Cursus longus in seminariis**, 225.
- Cyrillus S.**, 21.
- Cyrillus Mar Anjurenensis**, 114, 131; alius a
Patr. Jacobita missus, 121-124; alius
indigena, 144, 145, 148.

D

Dadisho, 20, 21.
Dad-Iesu, 54, 59.
Daniel, sacerdos Indianus, 29.
David Mar, Episcopus Bassorensis, 19.
Day, 27.
Decanus, 191.
Decima ex dote, 206, 221.
Decreta: Patriarcharum et Episcoporum, 50; Synodorum (libellus), 160.
Decretalia RR. Pontificum, 53.
Deformatio corporis, impedimentum, 203.
Delegatio Apostolica in India, 5, 7, 166, 167.
Delegatus Apostolicus in India, 2, 161, 163.
Delegatus Patriarchae Jacobit., 144, 160, 223.
Delegatus Patrum occid., 54.
Delicta, gravitas culpa, 225.
Depositio sacerdotis et diaconi, 128.
De Souza, 84, 87.
Devotiones latinae, 170.
Diaconus (jura officia etc.), 128, 195, 197, 200.
Diamperitana, Synodus, 82, 86, 94-97, 99, 103, 129.
Dicta Patrum et Doctorum, 53.
Didascalia: Aethiopica, 52; Apostolorum, 52; Arabica, 52.
Diodorus, eius opera, 19.
Dionysio Vic. S. J., 97.
Dionysius Bar Salibi, commentaria ejus, 139, 156, 204.
Dionysius Mar, I, 114-119, 131, 132; II, 118, 140; III, 118, 119; IV, 119-122; V, 123-127, 142, 144, 145, 154, 223.
Dionysius Mar, liturgia.
Dioscoris: insula, 19.
Dioscorus Mar: Episcopus Jacobita, 117; Episcopus Malab. Iacob., 149.
Disparitas cultus, impedimentum, 178, 206.
Dispensatio, auctor ejus, 181.
Divortium, 207.
Doctrina XII Ap., 52.
Dominicani, seminarium eorum, 90.
Dominicus Gradensis, 26.
Dos matrimonialis, 179, 206.
Dravidiani, 14.
Dynastia christiana, 16.

E

Ebedjesu, Metropolitae, 59.
Ebedjesu, Patriarcha, 87, 88, 97.

Ecclesiae in Malabar (aedificium functiones etc.), 78, 90, 173, 175, 182, 209-211.
Ecclesiae Syro-Malankarensis, origo, 1, 161.
Electio metropolitae et episcopi, 183, 193.
Eleemosina, vide **Stipendium**.
Elia Barsinaeus, 66.
Elia I Catholicus, 65.
Elia Damascenus, 64.
Elia Mar, Patriarcha Syro-Orientalis, 111.
Elia Mar, Patriarcha Jacob., 149, 152 nota.
Elia, synodus ejus, 58.
Eparchiae in Malabar, 134, 144, 186.
Ephesini in Oriente, 22.
Ephesinum, concilium, 21, 69.
Epiphania, 208; festum, 214.
Epiphanius S., 13.
Episcopus (jura, officia etc.), 80, 184, 188, 190, 213, 220, 222, 224.
Episcopi: latini, 99; malabareses ante saec. XVI, 82; Jacobiti, 126, 131, 134, 136, 139; Syro-Orientalis, 87, 89.
Epistola ad Romanos, 19.
Epitome Canonis Sobensis, 71.
Errores inter Malabareses, 35, 81, 89.
Erythraja, 13.
Ethicon Bar Hebraei, 139, 192.
Ethnologia malabaresium, 14.
Eucharistia: reservatio, benedictio, 170; sacrificium, 197-199; sacramentum, 216.
Eugenius IV PP., 16, 43.
Europa, 13.
Europaei, 44, 47, 79.
Excardinatio apud Jacobitas, 183.
Excommunicatio, poena, 124, 127, 137, 145, 146, 148, 150, 185, 213, 216, 225.
Exercitia spiritualia, 169.
Exhortatio ad clerum, 174.
Extrema unctio (sacramentum), 202.
Ezechiel, Patriarcha, 54, 59.

F

Falsificatio Codicis Nomo-canonis, 137.
Fars seu Persia, 23.
Feasts apud Christianos S. Thomae, 90.
Fermentatum, usus, 90, 108, 111, 113, 130, 170, 197.
Festa antiqua, 130; de praecepto, 214, 215.
Festum impositionis primi lapidis, 210.
Fidei professio, 219.
Filii ex secundo matrimonio (impedimentum), 203.

Filioque, 163.
Florentina decreta, 91, 97.
Fontes Iuris Canonici: Seleuciensis, 53, 54, 57; Jacobitarum, 103, 129; Malabariae, 97; Syro-Malankarensis, 166; Syro-Orientalis oralis, 74.
Fori, privilegium, 183, 224.
Fortescue, 11, 209.
Franciscus S., 97.
Funebria iusta apud Jacobitas, 191.

G

Gabriel Bassorae, 59, 63.
Gabriel Mar, 113.
Gangrense, concilium, 53, 55.
Garcia Fr. S. I., 101.
Genuflexio, prohibitio, 110.
Georgius: Synodus eius, 54; metropolitae constitutio, 59.
Georgius, Archidiaconus, 93-94.
Georgius Dionysius Mar, Metropolita, 144, 150, 152 nota.
German, 27.
Gheevarghese P. T. (Mar Ivanios), 149.
Giamil, 97.
Goae, Concilia, 90, 92, 97.
Goae Metropolita, 89, 92, 93.
Gonzalez Diego, 97.
Gourea Ant., 16, 97.
Gradus, Patriarcha, 26.
Gradus consanguinitatis, 178.
Graeci, 13; schisma eorum, 30.
Gregorius, Patriarcha, 34, 54.
Gregorius Mar, Episcopus Jacobita, 107, 108, 111, 130; aliud arcessitus ab Hollandis, 113, 114; indigena (Basilii III Cathol.), 146, 151; alter indigena, 151.
Gregorius XIII PP., 87 nota.

H

Habitatio clericorum cum mulieribus, 184.
Haereditas divisio inter Malabarenses, 85
Hanan-jesu, 34, 54, 59.
Haythonus, 39.
Hebraei, 13.
Heredia Ant. S. I., 89.
Haeresis, vitanda, 40.
Hierarchia, fides Jacobitarum in ea, 183.

Hollandi, 112, 113, 126.
Hovard, 135.
Huetius, 13.

I

Idola, 38.
Illegitimi, impedimentum, 203.
Imagines, veneratio, 110; vide **Statua**.
Impedimenta, ordinis, 203; **matrimonii**, 178, 206; **matr. Apost.**, 52.
Imperatores, statua eorum, 50.
Impositio manuum, 102, 197, 211.
Impotentia, impedimentum, 178.
Incardinatio: apud Syro-Malankar, 167; **apud Jacobitas**, 183.
Indi, 39, 82.
India, 13, 18-20, 25 sqq., 30, 34, 36 sqq., 77, 128.
Indianus quidam, 27.
Indica historia, 82.
Indulgentia, 88.
Infirmi: cura eorum, 176; **oleum**, 194.
Ingressus, prohibitio, 225.
Inquisitio, 89.
Instantia, judicialis, 224.
Instituta, Patriarch. et Episcop., 50.
Institutio, verba institut., 176.
Interdictum, 225.
Intereparchialis, congregatio, 169.
Interstitia, ordinum, 204.
Inthronizatio, 149.
Irregularitas ordinis, 203.
Isaacus Patriarcha Coptorum, 27.
Isaacus I, Catholicus, 54.
Isho-dad, 19.
Isho-yahl, 23.
Ittup Rabban, 118.
Ivanios, liturgia ejus, 135.
Ivanios Mar, 1, 149, 151, 153, 161, 162, 164, 165, 195.
Ivanios Mar (senior-Catholicus Basilii), 145, 146; **alius consecratus ab Abdal messih**, 146.

J

Jacobus Mar, Episcopus Malabariae saec. xiv, 30; **alter saec. xiv**, 90, 97.
Jacobus S., liturgia ejus, 135.
Jacobus, Seleucia Patriarcha, 34.
Jacobitae Episcopi in India ante saecul. xvii, 27.

Jacobitae Malabareses, 8, 31, 120, 159, 180 sqq.
Jacobitarum Patriarcha vide **Patriarcha**.
Jacobitismus in Malabaria, 102, 129.
Jahb-alaha III, 30; V, 30, 54, 55, 59.
Jejunium, antiquum, 130; neo-conversorum, 171, 174; eucharisticum, 198, 200; ordinationis, 204; Jacobitarum, 214, 215, 225.
Jesu Bar Nun, 58.
Jeshu-iahb, 34, 54, 59.
Jesu-bokht, Metrop., 59.
Joannes de Monte Corvino, 38.
Joannes Marignoli legatus Papae, 42.
Joannes XXII PP., 40.
Joannes, Patriarcha, 54, 58.
Johannan Mar, Episcopus Persiae et Indiae, 18; Metropolita Indiae, 28, 29; Episcopus Malabariae, 83; Episcopus Jacobita, 110, 130; alius Jacobita accessitus ab Hollandis, 113; alter Jacobita accessitus ab Hollandis, 113.
Jordanus, Episcopus Quilon, 40.
Jornada do Arcebispo de Goa, 97.
Josephus, Indianus, 47, 84; indigena Jacobita (Dionysius V), 123.
Josephus Mar, episcopus (saec. iv), 15; alter episcopus saec. xvi, 71, 87, 88, 90, 97.
Josephus, Patriarcha, 54.
Judaei, 13, 14, 44.
Julius III, 87; vide **Xaverius**.
Jura: in ecclesias vindicanda a neo conversis, 163; sedium Trivandar. et Tiruval., 167; stolae, 221.
Juramentum: contra Jesuitas, 101; fidelitatis, 219.
Juris Prudentia christiana Bennatibi, 67.
Jus canonicum: a) Antiochiae, 49, 51; b) latinum, 170; c) Malabariae antiquum, 76, 85, 86, 90, 95, 103, 129; d) Malabariae Jacobitae, 103, 129-141, 159, 180 sqq., 204; e) Persiae, 49, 51, 75; f) Seleuciae, 49-51; g) Syro-Malankarense, 8, 168 sqq.

K

Kaimuthu, 220.
Kalah, Quilon?, 23.
Kandanat, eparchia Jacobita, 124.
Keralam seu Malabaria, 6.

Kilimnamannil Jacobus, 122.
Kollam, Quilon, 23.
Komai Mar, 19.
Kottayam: eparchia Jacobita, 124; Synodus, 125; alia Synodus, 146, 160.

L

Labourt, 18.
La Croze, 84.
Laici, 157, 176, 193, 201, 211, 225.
Laicismus, 153, 154, 193.
Laodicense: Concilium, 53; canones, 128.
Latinae leges, 105.
Latinizatio, 90, 96, 99, 105.
Lectio spiritualis et librorum theologiae, 174, 176.
Legati PP., 28, 29.
Legatus PP., Marignoli, 42.
Leges administrativae, libellus, 173.
Leges ecclesiasticae, 155, 166, 168, 180 sqq.; libellus, 177.
Lent, 89.
Leonardus, legatus S. Pontificis, 87 nota.
Lex canonica Ss. Apostolorum, 52.
Liber baptismi, 195.
Libri, prohibitio et censura, 219.
Lingua liturgica, 12, 157, 198; franca, 12.
Lipenius, 13.
Lites: inter Patriarchistas et Metropolistas, 154; inter varias sectas vide **Mar Thomistae**, **Patriarcha Metropolita**.
Litterae: communionis, 25; dimissoriales 203.
Little Mount, 97.
Liturgiae Syro-Antiochenae in Malabaria, 135;
Liturgicae leges, de usu pallii, 167.
Liturgici libri, 91, 163, 189.
Loca sacra, 209.
Ludi, clericis prohibiti, 176.
Ludovicus Vartomanus, 46.
Luis Pero, 97.
Lusitani, 28, 47, 87-90, 130.

M

Mackenzie, 23.
Maffeus, 89.
Magisterium Ecclesiae, 218, 219.
Magnum nobis, Ap. Constitutio, 3, 166, 167.

Mailapore, 28, 29.
Majoritas, 182.
Malabar Antiochene Church: 5, 163.
Malabar Catholics of the Syro-Ant. Church, 5, 163.
Malabarenses, 27, 28; 34, 94, 99, 101.
Malabaria, 6, 11, 13, 19, 30, 31, 33, 40.
Malabarian Priests, 89.
Malabarica Ecclesia, 25, 35, 47, 48, 76sq., 81, 83, 90, 94, 98, 134, 149.
Malabarica lingua, usus in liturgia, 157, 198.
Malanadu, 6.
Malankara, 6.
Malavaramb, 6.
Malayalam, 6.
Maldives, 76.
Male, 19.
Mana, Episcopus Persiae, 19.
Managing Committee, 142, 144 (vide coetus).
Mannanam, monasterium S. Joseph., 106.
Maphrianus Tigrisensis, 31.
Marcus Paulus, 38.
Mari, sedes, 23.
Maria B. V., festa eius, 214.
Markabtensis, Synodus, 21, 51, 54, 56.
Mar-Thomistae, 126, 127, 137.
Martyres in India, 82.
Matrimonium: clericorum, 110, 128, 130, 132, 134, 163, 184; mixtum, 141; neo-conversorum, 174, 175, 178, 179; apud Jacobitas, 205-207.
Mattamcherry, iuramentum, 101.
Matthaeus Athanasius, reformatior, 121-127, 137, 138.
Matthaeus Palliveetil, Archidiaconus, 102.
Maveelikara: Synodus, 120; Padyola, 141.
Mensa archieparchialis et eparchialis, 167.
Menezes Alexius, 81, 94, 97.
Mercatura, clericis vetita, 176.
Meskenta Martyr, 67.
Mesopotamia, 8, 13.
Metropolita Indiae, 25, 28, 30, 102.
Metropolita Malabariae, 125, 144-147, 154, 188, 223, 224.
Metropolita Persiae, 34, 75.
Metropolita suffraganeus, 125, 134.
Metropolitistae, 147, 148, 150, 152-154, 156, 161, 187, 189.
Michael Dionysius Mar, episcopus, 149.
Militare servitium clericorum, 183.

Mingana, 19.
Mirabilia opus Jordani.
Missa, 95, 110, 130, 135, 169, 174, 198, 199, 213, 221.
Missale, 157.
Missionales ecclesiae, 158.
Missionarii: Nestoriani, 11; missionarium scripta, 97, 103.
Mixta religio, impedimentum, 178, 206.
M'narath Kud'se, 139, 204.
Mohommedani, 27.
Monachi, 70, 73, 192.
Monasteria, 38.
Monasterium S. Joseph, Mannanamense, 106.
Monastica vita, 73.
Monophysitae, Patriarchae et Episcopi, 27.
Montserrate S. J., 97.
Mooney Edvard, Delegatus Ap., 2, 161.
Morbus haereditarius, impedimentum, 203.
Mores: sociales Syro-Orientales, 74; Suddistarum, 14; Jacobitarum, 207, 213; reformantur a Synodo Diamper., 95.
Moyses Bar Chepha, 139, 156, 204.
Malanthuruti, 113; synodus, 124, 134, 142, 147, 154.
Muleta: poena, 225.
Mulieres in Ecclesia, 211, 216.
Munditia, in ecclesia, 176.
Mundro, repraesent. Guber. Brit., 118.
Musica instrumentalis, 210.

N

Naires, 16.
Nascarini, 40.
National Archives, 97.
Nativitas Christi, festum, 214.
Natura in Christo, 108.
Neocesarense, concilium, 53, 55.
Neoconversi Jacobitae, 163, 169, 203.
Nestoriani, 34, 39, 44, 50, 82, 101.
Nestorianismus, 21, 35, 39.
Nestorianus ignotus, eius collectio canonum, 62.
Nestorius, 35, 108.
Nicaeni, Patres, 18.
Nicaenum, Concilium, 18, 53, 55.
Nicolaus de Conte, 44.
Nilus Doxopatres, 26.
Ninivitae: ieiunium eorum, 59, 133.
Niranam: eparchia Jacob., 124.

Nisibensis: schola, 70; synodus, 54.
Nomen neo-conversorum, 5, 163.
Nomocanon Bar Hebraei, 127, 128, 137, 148, 150, 153, 156, 204, 207, 225.
Nomocanon Eliae, 64.
Nomocanon Sobensis, 68.
Nonchristiani, relationes cum eis, 196, 198, 200, 211, 216.
Nordistae, 14.
Noticias de Regno de Malabar, 97.
Nuptiae secundae et posteriores, 206, 207.

O

Oblatio fidelium, 221.
Obligatio clericorum, Syro-Malank., 167, 173, 174, 176; Jacob., 184.
Occidentales, scriptores de Seleucia, 20.
Odiamperana synodus i. e. Diamper. vide Diamper.
Odoricus B., 41.
Officia: liturgica, 157, 176; ecclesiastica, 184, 185; divina, 184.
Oleum sanctum, 194.
Operatio in Christo, 110.
Orationes recitandi obligatio, 184.
Oratoria: Bethaniensis, 158; Jacobita, 210.
Ordinatio sacram., 175, 182.
Ordo: communis liturgiae, 135; impedim. matrim., 178; sacram., 203, 204.
« Oriente conquistado », opus, 97.
Oriza, beneficium sacerdotum, 221.

P

Padiola, Maveelikarensis, 145.
Pagani, 16, 79.
Paganus rex, 15.
Pallium, 28, 90, 167.
Palliveetil, vide Parampil.
Panis eucharisticus, 170.
Papa primus episcopus Seleuciensis, 20.
Papa, Bar Aggai, 51.
Parampil, vide Thomas Archidiaconus.
Parimala, synodus, 125.
Parisiensis editio nomocanonis, 156.
Parochus (officia iura etc.), 134, 138, 170, 173, 177, 191, 222, 224.
Paroecia, 95, 186, 206.
Paroeciales ecclesiae, 158.
Particula, consecratio, 170.
Patena, 199.

Patres Occidentales: appellatio ad eos, 51.
Patriarcha: Antiochenus, 8, 18, 20; Jacobita, 112, 113, 115, 119, 121, 123, 125, 127, 128, 134, 136, 138, 142, 143, 145, 146, 148, 149, 153-155, 182, 184, 187, 188, 210; Nestoriani, 87; Seleucia, 34, 36, 82; Syro-Antiocheni, 165.
Patriarchistae, 147, 148, 150, 187.
Patronatus: in ecclesia, 98.
Paulus Athanasius, Metropolita Patriarch., 122, 135, 145, 148.
Paulinus, 13, 27, 34, 82-84, 132, 217.
Pazhayakuttukar, 102.
Penteado, 97.
Periodonta, 171, 189.
Periplus, 13.
Perozes Mar, 34.
Perrha, 18.
Persarum reges, 74.
Persecutio in Eccl. Malab., 81.
Persae, 13, 14.
Persia, 13; ecclesia Persiae, 18-20, 23, 24, 30, 33, 51, 75.
Persian, christians, 19; Crosses, 19.
Persona in Ecclesia, 182.
Pethion S., ecclesia eius, 64.
Petri et Pauli, festum, 214.
Petrus Alvarus, 46; Ignatius Patr. Jacob., 124, 133, 215; Sancti liturgia, 135.
Phasiensis, Archiepiscopus titularis, 3, 164.
Philostorgius, 77.
Philoxenus: Episcopus Anjurensis, 118, 119; alter consecratus ab Abdalmissih, 146, 149; tertius (metropolitistarum), 152 nota.
Philon, Patriarcha, 34.
Phoenicii, 13.
Pictura sacra, 216.
Pileolus niger, 133, 184, 197.
Piscis, usus, 133.
Pius IV PP., 87.
Plinius, 13.
Poenae ecclesiasticae, 52, 185, 225.
Poenitentia (sacramentum), 201.
Politicae res sacerdotibus prohibita, 176.
Pontificale Romanum, 90.
Porta totius Indiae, titulus, 25, 102, 112, 125.
Praecedentia leges, 182.
Praedicatio ad populum, 174, 176, 185, 218.
Praemonstratensis, monachus, 39.

Praesentatio, festum, 214.
Praelati: Edessae et Antiochiae, 51; Seleucia et Persiae, 51; Jacobitae, 218.
Praerogativa sedium Trivand. et Tiruval., 167.
Preste, 89.
Primatus R. Pontificis, 85, 128.
Privilegia: christianorum, 15, 16; eccl. Trivand. et Tiruval., 167.
Privilegium Paulinum, 178.
Processiones eccl., 216.
Processus eccl., 224.
Proclamatio matrimonii, 179, 191, 205.
Propaganda Fidei Congr., 67, 163.
« Protector of the Syr. Ch. of Malabar », libellus, 160.
Protestanticae ideae, 218.
Protestantismus, 155.
Provincia Eccl. Syro-Malank., 4, 165.
Purgatorium, 108.
Puthankuttukar, 102.
Puthanveetil Jacobus, sacerdos, 113, 130.
Pyxis, 170.

Q

Quilon: eparchia Jacobita, 124; Kalah? episcopus, 2, 40; tabula aenea, 19.

R

Rabban, vide Religiosi.
Ramaswamy Iyer C. P., 178.
Raptus: impedimentum, 178.
Raulin, 23, 28, 84, 97.
Reconciliatio ecclesiae, 211.
Reductio ad statum laicalem, 185.
Reformationes, Theophili Ind., 77, 78.
Reformatores inter Iacobitas, 121, 126.
Regnum: Indiae, 39; christianorum, 86.
Regula: canonica, 71; S. Basilii, 158; S. Antonii, 131, 158, 192.
Reguli pagani, 77, 78.
Relação de Christianidade de Serra, 89.
Relationes Patr. Syro-Orient. cum RR. Pontificibus, 32, 72.
Religiosa, 169, 173, 192.
Religiosi: Antoniani, 131, 158, 160, 192; Bethanienses, 169, 173, 184, 192; apud Jacobitas, 192.
Reliquiae sanctorum, 216.
Renaudotius, 26, 34.

Report on the Serra, 97.
Residentia Mar Ivanii et Mar Theophili, 3.
Rex: Cochlin, 86, 113; Christianus, 16, 43, 77.
Rituale Romanum, 90, 95.
Rituales libri, 90, 141.
Ritus: Antiochenus in Malabaria, 1, 4, 5, 8, 102, 105, 112, 115, 122, 157; Syriacus, 111; Syro-Orientalis, 12.
Riwardashir, 19.
Rixae, in Malabaria, 120, 152.
Robertson, 13.
Roma, 28, 29.
Romagyriensis catholicus, 28.
Romagyris, 26.
Romana Communio, 26.
Romanum Imperium, 20.
Romanus Pontifex, 17, 35, 108, 186, vide Primatus.
Rosarium devotio, 170.
Roz F., 89, 97, 101, 104, 106.

S

Sabar-Jesu, I, 54; II, 59.
Sacerdotes, status eorum, 128, 176, 184, 225.
Sacramenta (administratio etc.), 95, 135, 194.
Sacramentalia, 135, 194, 208.
Saliba-Zekha, 25, 34.
Salvador dos Reis, Episcopus, 97.
Samuel, 13.
Sanctificatio sacerdotum, 176.
Sapor Mar, 34.
Sardicensis canones, 53.
Schisma, 40; graecorum, 23, 30; inter Jacob., 145.
Schismatici Malabarenses, 102, 107, 111-113, 115, 120.
Schmidt, 13.
Scholae, 219.
Schurhammer S. J., 97.
Sciarfensis, Synodus, 168.
Scientia in ordinando, 204.
Scopus operis, 10.
Sedes: Indiana, 30; Sancta, 97; patriarchalis, 210; Seleucienses, 51.
Seleucia Ctesiphon, 20, 21, 22-25, 30, 33, 125.
Seleuciensis: Synodus, 20; patriarcha, 21, 22, 30, 32-35, 74.

Seminarium, 140, 167, 218.
 Seminum bonorum Mater, festum, 214.
 Separatio a societate, poena, 225.
 Sepulchrum S. Thomae, 34, 37, 38.
 Sepultura eccles., 175, 213.
 Servi Crucis, congregatio, 192.
 Severus Mar, Episcopus, 145, 149.
 Shôvâlâ, 15.
 Sighlem, 37.
 Simeon Bar Sabbai Catholicus, 59; Mar
 episcop. cathol. chaldaeus, 111; Mar
 intrusus, 88; Metropolita Persiae s.
 VII, 59; Metropolita Persiae s. VIII,
 75.
 Simeon Riwardashirensis, 19, 23.
 Sinensis, metropolita.
 Sloane ms., 97.
 Sobensis collectio, 68-70, 97.
 Sodalitas eccles., 173.
 Sociales mores suddistarum, 14.
 Sociales caerimoniae, 207.
 Socotra, 19.
 Spiritus Sancti, processio, 108.
 Sponsalia, 172, 179, 205.
 Statuarum usus, 170, 216.
 Status canonicus Eccl. Syro-Malank.,
 169.
 Stephanus Mar, 123.
 Stipendium missae, 169, 174, 199.
 Strabo, 13.
 Suddistae, 14, 145, 149.
 Sulaka Mar, 87.
 Suppellex, Jacob. malab., 132, 217.
 Superstitio, 87.
 Surena, Patriarcha, 34.
 Suspendio, 185, 225.
 Synodi, 50, 51, 53, 54, 56, 58, 64, 67, 69,
 70, 82.
 Synodicon orientale, 62.
 Synodus, 128, 145, 146, 153, 187, 188;
 convocata a Roz, 106.
 Syri-Catholici, 8.
 Syri Jacobitae, 8.
 Syria, 8.
 Syriaca lingua, 157, 204.
 Syrian Patriarch, 163.
 Syrian Rite of Antioch, 7, 163.
 Syro-Chaldaica lingua, 12, 90.
 Syro-Malabarenses, 9, 102.
 Syro-Malankarenses, 5, 7-9, 161, 162,
 165.
 Syro-Occidentalis lingua, 122, 135.

T

Tabernaculum, 170.
 Tabula aenea, 15, 19, 80.
 Taprobane, 19.
 Taxae (in Ecclesia), 171, 172, 177, 201.
 Tekkankur King Letters, 97.
 Tempora sacra, 214, 215; vetita pro ma-
 trimonio, 207.
 Tempus supputatio, 181.
 Terra de sepulchro S. Thomae, 38.
 Territorium, divisio inter neoconvers 3,
 163-165.
 Testamentum Domini N. J. Christi, 52.
 Theodorus: opera eius, 19; coptus, 27;
 gallus, 37.
 Theodosius, Patriarcha, 25, 59.
 Theodotus, Patriarcha, 25.
 Theophilos: Indianus, 36, 77; Mar, 1, 3,
 151, 153, 161, 164, 165.
 Thomas: Apostolus, 11, 13, 23, 30, 37,
 40; festum eius, 214; ecclesia eius,
 113.
 Thomas Athanasius Mar, 123, 126, 137.
 Thomas Cana, 15, 77.
 Thomas Mar I, 109, 125; II, 109, 110;
 III, 109; IV, 109, 110, 112; V, 109, 112,
 113; VI, 113, 114 (vide Mar Dionysius I);
 VII, 118; VIII, 118; IX, 118.
 Thomas Parampil seu Palliveetil seu de
 campo, 101, 102, 107, 109, 125.
 Thomas rex, 16.
 Thumpaman, eparchia Jacobita, 124.
 Tigrītensis catholicus, 31, 149.
 Timotheus I, Patriarcha, 24, 25, 54, 59,
 75; II, 58, 62, 68.
 Tiruvalla, eparchia, 1, 3, 4, 163-165, 167,
 176, 177.
 Titulus: ecclesiarum, 210; ordinationis,
 205.
 Tomb of St. Thomas, 97.
 Tonsura, 47, 133, 184.
 Torre do Tombo, vide National Archives.
 Transfiguratio, festum, 214.
 Travancore: Gubernium, 117, 120, 122,
 123, 146, 159; Law Journal, 128; Royal
 Court Judgment, 112, 120.
 Travancorensis Rex, 78, 114.
 Tribunal: civile, 155, 159; eccles., 158.
 Tridentina synodus, 87, 97.
 Trivandramensis, eparchia, 3, 4, 164, 165,
 167, 171, 172.

U

Uxorem ducentes sacerdotes puniantur, 225.

V

Vaipicota: seminarium, 90, 97; episcopus, 97.

Vasa sacra, 216.

Vaticana Bibliotheca, 64, 67.

Vattipanam, 142, 154, 223.

Velum sponsae, 205.

Venditio bonorum, 176.

Versio malabarica liturgiae, 132 (vide **Lingua liturgica**); chaldaica ritualis (vide **Rituale**).

Vestes sacerdotum, 169, 176, 184.

Vestes sacrae, 197.

Vestimenta: latina, 90; syro-antiochena, 130.

Vestis talaris, 133.

Vicarius foraneus: 170, 173; generalis, 158, 170, 190.

Vidui, sacerdotes, 190.

Villate Joseph Renato, 136.

Vincente Frey, 89, 97.

Vincentius Maria, 108.

Vinum eucharisticum, 170, 197.

Violatio ecclesiae, 211.

Visseher, 217.

Voluntas in Christo, 110.

Vota: solemnia, 131; imped. matrim., 178, 206.

Votum simplex perpet. apud Jacob., 192, 217.

X

Xaverius Ant. F. Alvares Julius, 136.

Xaverius F. Sanctus, 87, 97.

Xenophon, 13.

Xeraman Perumal Imperator, 77, 79.

Xystus Sanctus, liturgia eius, 135.

Y

Yule, 23.

Z

Zahara Antonius O. P., 87.

Zalga, 139, 204.

INDEX

	PAG.
Bibliographia	5
Introductio	11

CAPUT PRIMUM Prima XV saecula

Prima pars: Historica:	
Origo	13
Ritus	13
Relationes cum exteris	14
Ethnologia	14
Status socio-politicus	15
Hierarchica constitutio	15
Antiochia	15
Persia	16
Seleucia	17
Seleucia et Antiochia	17
Seleucia et Persia	18
Seleucia et India	19
Antiochia et India	19
Seleucia sola	21
Navigatores exteri et Missionarii latini	23
Secunda pars: Canonica:	
Sectio prima	26
Sectio secunda	36

CAPUT SECUNDUM Saeculum XIV

Prima pars: Historica	42
Secunda pars: Canonica	48

CAPUT TERTIUM 1600-1653

Prima pars: Historica	52
Secunda pars: Canonica	54

CAPUT QUARTUM 1653-1890

Prima pars: Historica	56
Secunda pars: Canonica	67

CAPUT QUINTUM

1890-1930

	PAG.
Prima pars: Historica	74
Secunda pars: Canonica	79

CAPUT SEXTUM

1930-1936

Prima pars: Historica	83
Secunda pars: Canonica	86
Quoad archieparchiam Trivandrumensem	90
Quoad eparchiam Tiruvallensem	91

CAPUT SEPTIMUM

Brevis conspectus legum et consuetudinum quae nunc apud Iacobitas
malabarenses vigent vel vigere debent

I - Liber primus	94
II - Liber secundus	94
De clericis in specie	97
De laicis	101
III - Liber tertius	101
De sacramentis	101
Baptismus	101
Confirmatio	102
Ssma Eucharistia	102
Paenitentia	104
Extrema Unctio	105
Ordo	105
Matrimonium	107
Sacramentalia	109
Loca sacra	109
Sepultura ecclesiastica	111
Tempora sacra	112
Cultus divinus	113
Magisterium ecclesiasticum	114
De beneficiis	115
Bona ecclesiastica	115
IV - De processibus	117
V - De delictis et poenis	117
Index analytico-alphabeticus	119

MALANKARA
LIBRARY